

JANE WOODS

*Dragoste din
întâmplare*

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU



ALCRIS

Capitolul 1

În sfârșit cortina căzu. Cele câteva aplauze slabe, mai degrabă amabile decât sincere, care marcară sfârșitul spectacolului, confirmară temerile pe care le avuseseră cu toții de la început. Piesa era un fiasco!

Când actorii se adunară pe scenă ca să salute publicul, toți se gândeau la același lucru. Cum puteau să cucerească publicul londonez atât de cultivat, dacă cel al micului orașel de provincie le făcuse, chiar de la prima reprezentație, o primire atât de puțin entuziastă?

Turneul prevăzut de către producători va fi probabil scurtat și participanții se vor înscrie din nou la șomaj... Cei doi actori principali făcură un pas înainte și se înclinară la rândul lor. Recompensa de aplauze fu doar cu puțin mai mare decât a celorlalți. Nici nu se lăsă bine cortina roșie și grea că oamenii se și ridicau de pe scaune. Bineînțeles că nu urmă nici o altă chemare la rampă.

Fără să spună un cuvânt, membrii trupei se întoarseră la cabinele lor. Abby Stevens își scoase eleganta rochie de catifea neagră, având grijă să n-o murdărească de pudra și rujul date din belșug pe față. Costumul îi aparținea și o costase o mică avere. Pentru că, din lipsă de bani, regizorul îi rugase să recurgă la garderoba lor personală pentru unele costume. Și Abby n-avea chef să-și dea rochia la curățătorie în fiecare zi.

Abby împărțea cabina cu încă două artiste. Una, mai vârstnică, juca în piesă rolul mamei ei, cealaltă, care părea mult mai tânără decât era în realitate, juca rolul fiicei.

– Ce-ar fi să mergem să bem ceva? propuse cea mai vârstnică dintre ele. Asta ne-ar mai ridica moralul, avem nevoie de așa ceva...

– Oh, da! încuviință Abby cu o veselie un pic forțată.

Remarcase faptul că Janie, colega lor mai mică, era gata să plângă... Era prima ei experiență teatrală și eșecul acesta usturător o afecta mai mult decât pe colegele sale, obișnuite de multă vreme cu genul acesta de „neplăceri”.

Abby o cuprinse afectuos după umeri.

– Nu te lăsa doborâtă, supărarea se îneacă ușor în alcool...

De îndată ce se schimbară, meraseră toate trei într-unul din barurile apropiate de teatru. Mai erau acolo și un restaurant și un cinematograf. Toți ceilalți artiști împreună cu regizorul ajunseseră înaintea lor. Veniseră și câțiva tehnicieni.

Atmosfera era posomorâtă. Unul dintre ei se ridică și se duse să le aducă scaune. Janie își ascundea greu neliniștea.

– Cât timp crezi că vom mai juca? îl întrebă ea pe regizorul așezat lângă ea.

Acesta ridică din umeri.

– Nu prea multă vreme, dacă vrei să știi părerea mea. Sau, va trebui să facem săli pline în zilele următoare, ceea ce m-ar mira foarte tare.

– Nu s-ar putea să modificăm scenariul ca să-l facem mai atractiv?

– Producătorii nu-și vor asuma riscul să piardă bani încă o dată.

Oftă prelung, apoi continuă:

– Mă tem că va trebui să te resemnezi: piesa nu va fi în nici un caz capodopera secolului, zise el ironic.

Discuția se însufleți. Fiecare își spunea părerea despre posibilitățile de prelungire a reprezentațiilor. După multă vreme de la începutul discuțiilor, Abby avu senzația neplăcută că este observată. Se întoarse brusc și, la o masă apropiată, descoperi un bărbat care o privea insistent.

Îl privi și ea cu trufie. Bărbatul, de vreo patruzeci de ani, avea acel aer sigur de el și acea eleganță naturală a oamenilor bogați. Avea părul încărunțit la tâmplă, purta un costum cu o croială cât se poate de clasică și o pereche de ochelari cu rame de aur. Abby mai remarcă și faptul că avea un ceas de platină și o șevalieră discretă pe degetul mic.

Când întâlni privirea fetei, el o salută cu o ușoară înclinare a capului. Îl mai întâlnise oare undeva? Abby își scotoci zadarnic memoria, nu găsi nimic care s-o ajute, și-și întoarse capul fără să-i răspundă. Încă vreun admirator, fără îndoială.

După cinci minute, chelnerul veni și le spuse că necunoscutul de la masa alăturată le oferă tuturor o cupă de șampanie.

– Cu plăcere, încuviință un tehnician fără ca măcar să-i consulte pe ceilalți. O cupă de șampanie nu se refuză niciodată.

Și în clipa următoare, ciocneau veseli cupele mulțumind generosului vecin, care cu un gest al mâinii, care cu un zâmbet.

De îndată ce își goli cupa, regizorul se ridică.

– Dragii mei prieteni, eu vă las... Altfel, nevastă-mea mă va primi cu un retevei...

Acesta fu semnalul de plecare. De parcă s-ar fi înțeles, toți îl imită. Abby se pregătea s-o urmeze pe Janie când o voce caldă o interpelă.

– Domnișoară Stevens?

Ea se întoarce repede și dădu cu ochii de admiratorul ei anonim care se apropiase fără zgomot.

– Pot să vă vorbesc o clipă?

– Îmi pare rău, dar ultimul autobuz pleacă în trei minute, răspunse fata înainte să se întoarcă.

El o reținu de braț.

– Vă voi plăti un taxi, insistă el. Și liniștiți-vă, n-am nici un gând necurat în minte...

– Sunt obosită, pretextă Abby, cam enervată.

– Posibilitatea unui contract de muncă cred că merită câteva minute de atenție, totuși...

Timbrul deosebit de blând și cald al vocii lui o făcu să ezite. Se putea oare ca bărbatul să fie vreun impresar? În situația actuală, nu-și putea permite să piardă nici cea mai mică șansă, oricât de mică ar fi fost aceasta...

– Nu mă așteptați, le strigă ea prietenelor ei, ne vedem mâine!

Se așează pe primul scaun întâlnit în cale.

– Așadar, ce aveți să-mi spuneți, domnule?

– Bradbury. Charles Bradbury, completează el scoțând din buzunar o carte de vizită pe care i-o întinse.

Abby aruncă o privire scurtă. Adresa menționată era aceea a unuia dintre cele mai luxoase cartiere din Londra. Interlocutorul ei misterios se așează pe un scaun alăturat.

– Iată, încep eu privind-o drept în ochi. Am cinat aici aseară, din întâmplare cu unul dintre clienții mei, și am văzut la intrare fotografia din piesă. Mi-am dat seama imediat că dumneata ești cea pe care o căutam...

– Pentru ce? întrebă Abby pe un ton bănuitor.

– Povestea este destul de complicată. Dar înainte să-ți dezvălui ceva, am nevoie de promisiunea dumitale că totul va rămâne între noi. Vezi dumneata, eu nu sunt singurul implicat, și...

– Nu prea înțeleg ce vrei să spuneți, îi tăie ea sec vorba. Treceți la obiect!

– Mă asigur că...

– Sunt discreția întruchipată, oftă ea fără să-și ascundă agasarea.

– Foarte bine. Voi încerca să fiu scurt.

Charles Bradbury inspiră adânc.

– Domnișoară Stevens, eu sunt un industriaș aflat în fruntea unui grup de afaceri renumit sub numele de *Întreprinderile Bradbury*. Ca orice persoană care ocupă o poziție privilegiată, mi-am făcut dușmani, dar rivalii mei chiar și cei mai înverșunați, nu mă atacă decât pe plan profesional, nu-mi încalcă niciodată viața privată...

Făcu o pauză, ca și cum ceea ce urma să-i dezvăluie îi trezea o durere ascunsă.

– Dar, în urmă cu un an și jumătate, unul dintre ei, căruia compania mea i-a suflat o afacere în ultima clipă, a hotărât să se răzbune.

Vocea bărbatului deveni mai aspră.

– Știindu-mă invulnerabil în afaceri, s-a decis să mă atace pe o latură foarte sensibilă: fiica mea.

– Fiica dumneavoastră? se miră Abby, căreia fără voia ei, reușise să-i trezească în cele din urmă curiozitatea.

Charles Bradbury își scoase ochelarii și-i șterse cu un șervețel de hârtie, vizibil pradă unei emoții greu stăpânite.

– Era tânără, prea tânără, și mai ales foarte fragilă... Bărbatul acesta i-a... i-a ruinat viața...

Părea că fiecare cuvânt este rostit cu un teribil efort.

– În ce mod? întrebă pe un ton blând Abby.

– Deocamdată, nu pot să-ți spun mai mult, răspunse el cu fermitate. Dar îți poți imagina cu ușurință, din puținul pe care ți l-am povestit, că n-am în minte decât un singur gând: să-l

distrug pe acest monstru exact așa cum el mi-a distrus copila. Îi pândesc cea mai mică greșeală pe plan profesional...

– Tot nu înțeleg ce rol aş avea eu aici...

În clipa aceea, chelnerul se apropie de ei.

– Îmi pare rău, dar trebuie să închidem, îi anunță el cu un zâmbet puțin binevoitor.

Charles Bradbury se scotoci imediat în buzunar și scoase o bancnotă pe care i-o întinse pisălogului.

– Aș vrea să-mi termin conversația cu această persoană, îi explică el calm. Până fumezi dumneata o țigară și chemi apoi un taxi...

Chelnerul făcu ochii mari de stupefacție în fața generozității acestui client. Luă bancnota, îmbunat dintr-o dată.

– Bineînțeles, domnule, cum doriți dumneavoastră...

De îndată ce acesta se îndepărtă, industriașul reluă:

– Îți spuneam așadar, că stau la pânda primei greșeli a acestui individ. Dar se pare că se păzește bine. Poate că zvonurile care circulă despre afacerile lui la limita legalității nu sunt decât simple bârfe...

Își scutură nervos părul grizonant.

– Așa că nu astfel voi reuși să-mi ating scopul. Singurul mijloc de a-i face rău cu adevărat este acela de a deveni îndeajuns de intim cu el pentru a-i descoperi slăbiciunile și a profita de ele. Aici intervii dumneata...

Îi trebură câteva secunde lui Abby ca să înțeleagă.

– Drept cine mă luați? se indignă ea în sfârșit. Nu sunt gata să fac orice pentru bani!

Era de-a dreptul jignită. Se ridică brusc și se îndreptă spre ieșire. Dar înainte să ajungă la ușă, el veni din urmă.

– Domnișoară Stevens, dă-mi voie să termin ce am de spus înainte să tragi concluzii pripite. Nu vreau ca dumneata să devii intimă cu acest om în sensul în care te-ai gândit... Îți cer doar să devii prietenă cu el. N-aș fi îndrăznit niciodată să-ți fac o propunere atât de necinstită...

Abby se opri. Îl asculta, neștiind ce să facă.

– Ești artistă, n-ar trebui să-ți fie greu să simulezi interesul pentru cineva ținându-l în același timp la distanță...

– De ce eu? întrebă ea, iritată.

– Pentru că ești un anumit tip de femeie. M-am informat, el a fost odinioară logodit cu o tânără care era pur și simplu sosia dumitale.

– Dacă s-au despărțit, poate că nu-i prea înțelept să-i readuci în memorie o amintire dureroasă, obiectă ea.

– Nu s-au despărțit, ea a murit într-un accident de mașină cu doar câteva săptămâni înainte de nuntă.

– Câți ani are el?

– Treizeci și patru.

– Nu s-a recăsătorit?

– Nu. De atunci, însă, colecționează cuceriri, dar nici una n-a reușit să-l aducă în fața altarului. Se pare că n-a găsit-o încă pe aceea care să-l ajute să-și uite drama.

Abby se gândi o clipă.

– Toate pe care le cucerește seamănă cu fosta lui logodnică? întrebă ea brusc.

Însoțitorul ei scutură din cap.

– Nu, nu cred. Ba chiar sunt sigur. Dumneata ești singura care ar putea să-i amintească de logodnica lui dispărută.

Abby nu se putu abține să se înfioare. Vocea glacială a lui Charles Bradbury trăda o hotărâre implacabilă. Îngândurată, îl privi câteva clipe în tăcere. Bărbatul acesta nu lăsase nimic la voia întâmplării. Probabil că adunase meticulos toate informațiile care să-i permită să-și ducă la bun sfârșit răzbunarea și acum, asemeni unui păianjen care-și țese cu grijă pânza, se pregătea să-și devoreze prada...

Dintr-o dată, Abby se hotărî.

– Îmi pare rău, domnule Bradbury, dar nu vreau să fiu amestecată în povestea aceasta. Găsiți pe altcineva...

– Scrupulele dumitale te onorează, domnișoară Stevens, îi răspunse el încet. Pentru că este vorba într-adevăr de scrupule, nu-i așa?

Cum Abby rămase tăcută, el continuă:

– Totuși, în locul dumitale, m-aș mai gândi înainte să refuz atât de categoric. Chiar dacă ești o artistă de talent, după piesa pe care am văzut-o aseară – iartă-mi sinceritatea – mă tem că în curând vei fi șomeră... Știu că n-ai alte proiecte. Poate că oferta mea vine chiar la momentul oportun...

– Nu este o ofertă obișnuită, replică ea.

– Tocmai de aceea vei fi foarte bine plătită. Ai mult de câștigat... Și peste scurtă vreme, după ce totul se va fi terminat, îți promit că mă voi folosi de toată influența mea pentru a-ți obține un rol undeva...

Abby rămânea bănuitoare.

– Ce înseamnă pentru dumneavoastră „peste puțină vreme”?

– N-aș putea să-ți răspund cu precizie. Totul depinde de rapiditatea cu care îl vei cunoaște. După părerea mea, nu vor trece mai mult de trei luni, până când se va îndrăgosti de dumneata... Bineînțeles, există și posibilitatea ca să nu fie deloc atras de dumneata, și pur și simplu, să nu te bage în seamă...

Abby zâmbi în sinea ei. Când își puna în minte să seducă pe cineva, puțini bărbați rezistau farmecului ei...

– În ceea ce privește salariul dumitale, continuă Bradbury, vei primi o mie de lire orice s-ar întâmpla. Dacă reușești să-i câștigi favorurile celui care ne interesează, îți voi da încă o mie de lire pentru ca să poți să-ți faci o garderobă convenabilă. Vei dispune, de asemenea, de un apartament într-un cartier elegant al Londrei atâta timp cât va fi nevoie. Voi închiria atâtea bijuterii și blănuri câte vor fi necesare. În fine, dacă vei îndeplini obiectivul pe care ți l-am fixat, îți voi plăti patru mii de lire în plus.

Chipul fetei era încremenit de stupefacție.

– Se pare că purtați acestui om o ură înverșunată... murmură ea după câteva clipe.

– Într-adevăr, aprobă Charles Bradbury. Nimic nu mă va împiedica să-mi răzbun fiica. Din fericire, am destui bani. Nu mă interesează cât mă va costa...

Cum de putea să fie atât de nemilos? Părea atât de calm, atât de blând chiar... Abby îl întrebă pe neașteptate:

– Ce i s-a întâmplat fiicei dumneavoastră? După cât pot să-mi dau seama, se pare că a fost un monstru cu ea... Dar ce i-a făcut? Trebuie să știu înainte să iau o hotărâre... Nici măcar nu mi-ați spus cum îl cheamă...

Charles Bradbury schiță o ușoară grimasă.

– În mod deliberat nu ți-am spus... răspunse el rar. Îți înțeleg curiozitatea, absolut legitimă, dar nu pot să-ți dezvălui mai mult atâta vreme cât n-am acordul dumitale. În principiu, evident, preciză el.

Tot felul de gânduri trecură ca fulgerul prin mintea lui Abby. Se ridică brusc.

– În cazul acesta, răspunsul este nu, spuse ea cu fermitate. De ce aş avea încredere în dumneavoastră? Nici nu vă cunosc iar propunerea dumneavoastră este cel puțin confuză... Refuzați să-mi dați unele amănunte! Ar fi o inconștiență din partea mea să accept. Cine mă asigură că omul acela nu este un nebun periculos? Nu vreau să am aceeași soartă ca fiica dumneavoastră. După câte înțeleg, nu este deloc o bucurie să-l cunoști...

Charles Bradbury o asculta, impasibil.

– Și apoi, s-ar putea să fiu căsătorită...

– M-am informat, nu ești, replică el calm. Altfel, nici măcar nu te-aș fi abordat.

De unde avea el toate aceste informații? De la impresarul lui Abby, probabil... Și atunci, trebuie că știa și faptul că ea n-avea nici un alt proiect de muncă și alerga de la o audiență la alta, și că în curând va fi șomeră. Iată explicația siguranței lui calme și agasante...

Abby scutură totuși din cap.

– Tot „nu” rămâne. Găsiți pe altcineva...

El o privi imperturbabil.

– Păstrează cartea de vizită și mai gândește-te, îi spuse încet. Dacă te răzgândești cumva. Oricum, contez pe discreția dumitale.

Îi arătă cu degetul ieșirea.

– Cu siguranță că taxiul este deja aici, adăugă el.

O conduse până la mașina care, într-adevăr, o aștepta în fața ușii. În ciuda protestelor fetei, el îi strecură în buzunar o bancnotă care reprezenta cel puțin de două ori costul cursei.

– Și mai ales, nu ezita să-mi telefonezi dacă te răzgândești, insistă el încă o dată înainte să închidă portiera.

*

* *

Abby intră în apartament în vârful picioarelor ca să nu-și trezească prietenele deja culcate.

În timp ce se dezbrăca, se gândea la ciudata propunere pe care i-o făcuse Charles Bradbury. Nu, nu se va răzgândi. Ar fi fost o curată nebunie... Bineînțeles, omul acesta îi era mai degrabă simpatic până la urmă, suferința lui abia înăbușită avea ceva emoționant, dar de aici până la a accepta orbește să fie instrumentul uni răzbunări ale cărei consecințe nu le putea bănuși, era cale lungă!

Se întinse în pat și oftă adânc. Pe de altă parte, ar fi fost o bună afacere... Cinci mii de lire... Ar fi avut din ce să trăiască fără griji materiale vreo doi-trei ani de zile, dacă nu era prea

cheltuitoare. Aceasta i-ar da libertatea să fie exigentă, să aștepte o ofertă interesantă în loc să pândească în permanență roluri mediocre al căror sigur merit era... alimentar...

Avea neplăcuta impresie că diavolul încerca s-o deturneze de pe calea rațiunii. Și iată, nu se simțea în stare să aleagă...

Din fericire, după o vreme, somnul veni să-i pună capăt ezitărilor.

*

* *

Piesa se mai jucă o săptămână. Toată trupa se deplasă deci la Bristol. Publicul însă deveni din ce în ce mai rar și producătorii hotărâră, după câteva zile, să oprească spectacolul.

Duminică dimineată, Abby luă așadar trenul spre Londra împreună cu restul trupei. Nici unul dintre ei nu părea prea abătut. Asemenea multor actori, erau de un optimism îndârjit și nu voiau să vadă în eșecul piesei decât un neajuns trecător, inerent profesiei lor.

Drumul li se păru scurt, timpul trecu repede. Cu puțin înainte să ajungă în capitală, își schimbă între ei numerele de telefon promițându-și că vor lua legătura unii cu alții.

Abby împărțea apartamentul cu încă trei colege, artiste ca și ea. N-aveau decât două camere, dar cum rareori se întâmpla să fie în același timp la Londra toate patru, acest lucru, nu le pusese niciodată probleme. Și oricum, abia reușeau să plătească împreună chiria acestui minuscul apartament.

În după-amiaza aceasta, Abby rămăsese singură și profită ca să facă o baie caldă și să se spele pe cap. Când se privi în oglindă înainte să se coafeze, i se păru că are o mină jalnică. O vacanță la soare ar fi fost bine venită ca să-i mai redea strălucirea tenului ei atât de palid.

Când, pe la zece și jumătate, Sue și Liz care ocupau a doua cameră se întoarseră acasă, Abby stătea în fața televizorului, cu un pahar de coca în mână.

– Ești deja acasă? se miră Sue. Și turneul tău?

– S-a întrerupt! răspunse Abby ridicând ochii spre cer.

Prietenele ei se așezară pe jos, pe covor.

– Ce s-a întâmplat?

În câteva cuvinte, Abby le rezumă situația.

– Și acum, nu-mi mai rămâne decât să mă duc la Tolly, alias John Tollman, agentul meu preferat, încheie ea cu ironie în glas.

– Hei! exclamă atunci Sue. Am o idee... Mâine dimineată au loc audii pentru înlocuirea unei actrițe care a fost spitalizată în ultima clipă... Cea care filma foiletonul pentru televiziune... De ce nu te-ai prezenta și tu?

– Excelentă idee! interveni și Liz. N-ai nimic de pierdut!

– Despre ce este vorba? întrebă Abby.

– Este un serial comic în șase episoade. Mi-a spus despre el Carole, fata cu care am făcut cursul de teatru anul trecut. Îi telefonez imediat ca să-mi dea toate datele.

Sue sări în picioare și se repezi la telefonul din vestibul. După cinci minute, reapăru fluturând triumfătoare o foaie de hârtie.

– Iată! Audiția începe mâine la ora zece și jumătate la Wood Green Studio. Producătorul este Paul Tait. Sunt sigură că ai șanse, exclamă ea dându-i un ghiont afectuos prietenei sale.

*

* *

Parcă își dăduseră întâlnire toate actrițele aflate în șomaj la poarta studioului Wood Green. Doi asistenți le distribuiau chestionare, recomandându-le să le completeze cu atenție. O primă selecție urma să fie efectuată după aceste formulare.

Trecu o jumătate de oră până când cei doi asistenți reveniră cu lista candidatelor admise la audiție. Abby oftă ușurată când își auzi numele.

Intrară toate într-un fel de hol mare și începu o așteptare interminabilă. Când în sfârșit veni și rândul lui Abby, după-amiaza era pe sfârșite. La audiție asistau mai multe persoane. În afară de Paul Tait, pe care-l recunoșteai dintr-o mie cu părul lui celebru, mare și argintiu, Abby nu mai cunoștea pe nimeni.

Îi fu prezentat un tânăr care trebuia să-i dea replica. Abby avusese timp să-și învețe textul pe dinafară, ceea ce-i permise să se concentreze asupra dicției. Detaliul acesta îl impresiona favorabil pe Paul Tait. Spre deosebire de candidatele precedente pe care le întrerupsese repede, pe Abby o ascultă până la sfârșit. După care, îi făcu un semn cu mâna să se apropie și, după ce se prezentă, îi puse câteva întrebări despre cariera ei.

– Foarte bine, rămâi prin preajmă, O.K.? încheie el după cinci minute.

Plină de speranțe, Abby se duse să bea în grabă o ceașcă de cafea de la automatul ce trona la intrare, apoi reveni și se așează în sala de așteptare. Scoase din poșetă o carte, dar curând o puse la loc. Era prea nervoasă ca să citească.

Era oare doar rodul imaginației ei? I se părea că artistele care intrară după ea ieșeau mult mai repede decât cele dinainte.

În fine, pe la ora șase, fu rugată să mai joace o dată scena, cu același partener. Când termină, Paul Tait se apropie de ea.

– Este bine. Ai primit rolul, îi zâmbi el. Cu o condiție totuși: să poți să începi imediat.

– Oh, bineînțeles, se grăbi să-l asigure Abby. Aveam un contract pe două luni, dar s-a întrerupt aseară. Sunt liberă ca păsările cerului.

– Perfect. Ai un impresar?

– Da, pe John Tollman.

– Îl cunosc, răspunse Paul Tait. Chiar mâine iau legătura cu el pentru semnarea contractului, și dacă totul merge bine, vei fi gata să începi lucrul de miercuri sau joi. Vino, să vorbim și cu ceilalți.

O prezentă celorlalți membri ai echipei. Cu toții o felicitară călduros. Tânăra își ascundea cu greu bucuria. În sfârșit, primise un rol!

Porni spre casă, cu scenariul primului episod sub braț și, abia în metrou, începu să citească primele rânduri. Era însă prea emoționată pentru ca lectura ei să fie eficientă...

Când aflară vestea, Liz și Sue aplaudară și hotărâră brusc că trebuia să sărbătorească toate trei evenimentul chiar diseară, la excelentul restaurant chinezesc pe care-l știau.

A doua zi dimineată, la prima oră, Abby îi telefonă lui Tolly.

– Bravo, Abby, îi răspunse el îndată ce-l informă asupra rezultatului auditeiei, ești pe calea cea bună. Îl voi suna pe Tait chiar acum. Treci pe la biroul meu pe la ora patru. Cu cât semnezi mai repede contractul, cu atât mai bine.

*
* *

Ca să mai treacă timpul, Abby își petrecu ziua făcând puțină curățenie în apartament și plecând apoi după cumpărături. La ora patru fix se prezentă radioasă la Tolly... și se încruntă văzându-i expresia.

– Ia loc, Abby, spuse el un pic cam repede, mă tem că am vești proaste pentru tine...

– Oh, nu! exclamă ea, presimțind ce urma să-i spună.

John Tollman dădu din cap, încurcat.

– Din păcate, da... îi confirmă el. Cei de la studio s-au răzgândit. Am încercat totul, n-au vrut să audă de nimic. Și cum nu fusese nimic semnat...

– Dar... dar de ce? se lamentă Abby. Chiar Tait mi-a promis rolul, mi-a dat chiar și scenariul.

John își aprinse o țigară, vizibil stânjenit.

– Au găsit pe altcineva cu mai multă experiență decât tine, se pare. Întotdeauna este așa, oftă el.

De la începutul discuției însă, n-o privise pe Abby în față.

– Îmi pare nespus de rău, Abby... N-ai nimic altceva în vedere?

– Mai degrabă eu ar trebui să-ți pun întrebarea asta, Tolly, zâmbi slab fata.

John ezită.

– Se caută fete pentru filme porno...

Reacția de care se temuse nu se lăsa așteptată.

– Tolly! strigă Abby bătând cu pumnul în masă. Eu mă refer la roluri interesante. Sunt artistă, nu stripteuză!

John îi aruncă o privire vinovată, ca pentru a-și cere iertare că îndrăznise să-i facă o asemenea propunere.

– Știu... Dar în afară de asta, nu mai există absolut nimic în momentul acesta. Dacă apare ceva, tu ești prima pe listă, o asigură el. Nu te grăbi...

*

* *

Lui Abby îi venea să plângă de furie. Iluziile ei își luaseră zborul! Promisiunea lui Paul Tait nu fusese decât vorbă groală. N-avea ce să facă...

Hotărât lucru, era urmărită de ghinion. Era pentru a treia oară în două luni când pierdea un rol în ultima clipă fără să aibă vreo vină. Prima oară, se prezentase la audiție a doua zi după ce aceasta avusese loc, datorită „dragului” de John care încurcase data; a doua oară, contractul prin care era anunțată că fusese angajată fusese rătăcit de poștă. În culmea disperării, dar mai ales în criză de bani, Abby se repezise la o agenție de muncă. Spera să găsească vreo slujbă temporară, chiar și de vânzătoare, dar care măcar ar ajuta-o să aibă ce mânca până când șansa va fi din nou de partea ei...

Funcționarul, foarte amabil, o rugase să se înscrie pe listă. Apoi, așteptase zadarnic să fie chemată...

Și iată că astăzi, se regăsea exact în același punct ca acum o lună...

A doua zi, Liz și Abby tocmai își beau cafeaua când se auzi soneria. Liz se repezi să răspundă și se întoarse cu un mesaj pentru Abby. Intrigată, aceasta desfăcu repede plicul și citi:

Dragă domnișoară Stevens,

Încă nu știu dacă intenționezi sau nu să dai curs ofertei mele. În cazul în care mai ești încă nehotărâtă, îți propun să iei prânzul cu mine. Sunt dispus să-ți dau lămuririle necesare ca să te conving. În afară de asta, aș dori să-mi cunoști fiica. Șoferul meu îți stă la dispoziție.

Charles Bradbury.

- Este vreo ofertă de serviciu? întrebă Liz.
- Se poate spune și așa... bombăni Abby.
- Pe ce perioadă?
- De la câteva zile la trei luni, depinde...
- Cum adică? se miră Liz.
- Este o slujbă particulară, îi explică Abby fără tragere de inimă.

Văzând însă expresia îngrijorată a prietenei sale, Liz se neliniști.

- Vei fi plătită foarte puțin, nu-i așa?
- O mie de lire în cel mai rău caz, cinci mii de lire în cazul cel mai bun, răspunse Abby fără să se gândească.

Liz făcu ochii mari, stupefiată.

- Și mai șovăi?! exclamă ea. Pe cuvântul meu că ai înnebunit, Abby Stevens!

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Doar dacă nu cumva... vrea să-i devii amantă? întrebă ea, nevăzând alt motiv care să justifice lipsa de entuziasm a prietenei sale.

— Nu cred...

Îi întinse lui Liz mesajul și aceasta aruncă o privire rapidă asupra lui.

— Ei și? spuse ea. Nu te angajezi cu nimic dacă îi accepți invitația... câștigi cel puțin un prânz!

Ușurința cu care privea Liz lucrurile învinse reticențele lui Abby. La ce bun să aibă scrupule când ceilalți aveau atât de puține față de ea?

*

* *

O jumătate de oră mai târziu, așezată comod pe bancheta din spate a unui Mercedes negru lung, se întreba unde o duce șoferul lui Charles Bradbury. Acesta porni spre cartierul cel mai elegant al Londrei și după un timp se opri în fața unei imense porți care se deschise ca prin farmec dând la iveală o impunătoare clădire din cărămidă. Abby avu timpul să citească pe placa discretă de bronz fixată pe unul dintre stâlpii porții: *Clinique Cassel*.

Charles Bradbury o aștepta într-o încăpere chiar lângă recepție.

— Domnișoară Stevens, sunt bucuros să te revăd. Te-ai mai gândit la oferta mea? întrebă el brusc.

— Nu, răspunse Abby sincer. Îmi ieșise cu totul din minte până când am primit mesajul dumneavoastră.

Charles Bradbury o privi atent.

– Înainte de toate, aş vrea să-mi vezi fiica, hotărî el deodată prinzând-o de mână.

Şi fără să-i mai lase timp să reacţioneze în vreun fel, o conduse spre recepţie. Aici, vorbi ceva cu o infirmieră care se afla la ghişeu şi aceasta apăsă imediat pe un buton de sonerie. Curând apărură o soră îmbrăcată în alb imaculat şi le făcu semn s-o urmeze.

Urcară o scară, o luară pe un culoar lung unde plutea un intens miros de eter, apoi pe un coridor mai îngust spre care dădeau o serie de uşi metalice, toate la fel.

Sora se opri în sfârşit în faţa uneia dintre ele, scoase din buzunar o enormă legătură de chei şi începu să descuie uşa. Apoi se dădu la o parte ca să-i lase pe vizitatori să treacă.

Spectacolul care o aştepta pe Abby depăşea de departe tot ce şi-ar fi putut imagina. Se gândise la tot felul de posibilităţi... dar nu şi la aceea de a descoperi această adolescentă scheletică, cu chipul lipsit de viaţă, cu privirea inexpresivă, fixând cu ochi rătăciţi tavanul camerei sale aseptizate.

Fără să vrea, Abby se înfioră. Fata trebuie să fi fost cândva frumoasă. Dar cu siguranţă că nu va mai fi niciodată. Era pe jumătate desfigurată. Obrajii îi erau pur şi simplu brăzdaţi de cicatrici vineţii, ca şi cum ar fi fost tăiată cu cuţitul. O cicatrice mai groasă decât celelalte accentua şi mai mult paloarea cadaverică a gâtului ei fragil.

Sarah nici nu se clinti la intrarea celor trei vizitatori. Doar tremurul continuu a mâinilor sale cramponate de cuvertura care o acoperea trăda faptul că este vie.

Abby îşi impuse să respire profund.

– Ce i s-a întâmplat? murmură ea încet, chiar dacă era sigură că bolnava n-o auzea.

– Drogurile, răspunse laconic Charles Bradbury.

– Și nu există nici o posibilitate s-o scoateți de aici?

– Nu, este într-o fază incurabilă, creierul a fost grav afectat. Vino, am să-ți explic afară.

Cu o ușurare de nedescris, Abby ieși în grădina însorită a clinicii.

– Pentru ea, nu mai este nimic de făcut, reluă Bradbury cu o voce alterată. Centrii nervoși au fost atinși. Medicii n-o țin în viață decât datorită unor doze imense de medicamente. Poate că ar fi mai bine s-o lase să moară...

– Ce s-a întâmplat? întrebă Abby, tulburată.

– Avea șaptesprezece ani când s-au întâmplat toate astea. Cu siguranță că este și vina mea, i-am dat prea multă libertate. Ocupat cu munca, nu prea aveam timp de ea. Soția mea a murit de un cancer acum zece ani, așa că am crescut-o practic pe singur Sarah. Când mi-am dat seama că ea căzuse în plasa acestui asasin, era deja prea târziu. Era complet intoxicată cu droguri.

– N-ați încercat o cură de dezintoxicare?

– Ba da, dar a fugit din sanatoriu. Și după două luni, o mașină de poliție a adunat-o de pe un trotuar în starea în care tocmai ai văzut-o. Numai Dumnezeu știe ce s-a putut întâmpla cu ea!

– Cine este acest bărbat? întrebă Abby cu blândețe.

Cu o mișcare rapidă, Charles Bradbury îi întinse o fotografie.

– Se numește Lance Lazenby.

Abby privi cu atenție fotografia alb-negru a celui care, după spusele tatălui fetei, era la originea acestei drame. Nu-i fu deloc greu să înțeleagă de ce Sarah Bradbury îl urmăse orbește pe acest om.

În vârstă de vreo treizeci de ani, Lance Lazenby era întruchiparea cuceritorului înrăit... iar privirea lui era aceea a unuia care nu se dă în lături de la nimic.

– El este cel care i-a dat doza fatală? întrebă ea cu o voce nesigură.

– Nu știu precis. În orice caz, sunt sigur de un lucru: acest nemernic a inițiat-o în luarea drogurilor!

– Și dacă se întâmplă cumva ca individul să reprezinte un oarecare pericol și pentru mine, am voie să întrerup contractul?

– Bineînțeles, fără nici o problemă.

– De fapt, ce așteptați, mai exact, de la mine? întrebă Abby cu voce calmă.

Charles Bradbury întoarse spre ea o privire plină de speranță.

– Trebuie să înțeleg că acceptți?

Imaginaea adolescentei condamnate trecu fugar prin mintea lui Abby. Aruncă o ultimă privire spre fotografia lui Lance Lazenby.

– Cred că da, articulă ea rar.

Capitolul 2

De îndată ce Abby își dădu acordul, totul merse foarte repede, Charles Bradbury o duse imediat să viziteze apartamentul pe care-l închiriasse special pentru ea într-un imobil luxos din Chelsea. Pentru o clipă, lui Abby i se tăie răsuflarea în fața luxului apartamentului. Acesta fusese amenajat cu un gust desăvârșit și îmbina de minune confortul ultramodern și frumoasele piese de mobilă veche.

Dar Charles Bradbury nu-i lăsă prea mult timp să admire somptuozitatea locului. În câteva cuvinte, îi spuse ce aștepta de la ea. Era foarte simplu: trebuia să-i câștige încrederea lui Lance Lazenby pentru a-i smulge maximum de informații posibile, printre altele asupra activităților lui profesionale, care ar putea folosi planului de răzbunare al tatălui lui Sarah.

– Într-un fel, este o formă de spionaj industrial, zise Abby făcând o grimasă.

– Nicidecum! se apără Charles Bradbury cu vehemență. Nu-ți cer să pătrunzi prin efracție în casa lui, ci doar să-l seduci

și să-i oferi de exemplu un stilou în care va fi ascuns un microfon în miniatură. Până aici, nu este nimic ilegal...

– Cum voi putea să intru în contact cu el?

– Am mai multe idei în privința asta...

I le enumeră pe toate cu foarte multe amănunte. Abby îl asculta cu atenție. Diversele situații pe care i le propunea Charles Bradbury erau cam nefirești. Ea scutură din cap, neconvinsă de propunerile lui.

– După părerea mea, întâlnirea noastră trebuie să pară absolut întâmplătoare. Trebuie să fie „voia destinului”, altfel Lazenby va deveni bănuitor...

Se gândi repede și reluă:

– Ați putea să-mi faceți o listă cu principalele zone de interes pe unde își petrece acesta timpul? Voi studia problema când voi avea capul mai limpede și vă voi propune soluția care mi se pare cea mai bună. De acord?

Interlocutorul său încuviință din privire.

– Dar mai întâi, reluă Abby, aș vrea să am ocazia să-l observ pe Lazenby fără ca el să mă vadă. Ați putea aranja asta?

– Nimic mai simplu. Poimâine trebuie să ia cuvântul la o sedință a acționarilor uneia din companiile lui. Va fi de-ajuns să te deghizezi un pic și să iei loc în sală!

*

* *

Așezată în rândul al șaselea din sala de conferințe în mijlocul celorlalți acționari, împopoțonată cu o perucă și cu

ochelari, Abby n-avea ochi decât pentru bărbatul așezat la tribuna ușor mai înaltă decât sala. Relaxarea și lipsa de interes pe care le afișa Lance Lazenby erau prefăcute. În realitate, pândeau cu acuitatea unei păsări de pradă reacțiile adunării. Nimic nu scăpa privirii lui ascuțite...

Abby nu înțelegea mare lucru din ceea ce se discuta, doar că actualul comitet director voia să voteze noi măsuri asupra cărora nu toți acționarii erau de acord.

O voce protestă dintr-o dată în spatele fetei. Ca și cum toți participanții s-ar fi înțeles, un murmur general de nemulțumire cuprinse sala.

Secretara de direcție, cea care conducea dezbaterile, încercă disperată să reinstaleze calmul. În zadar. Hărmălaia de proteste creștea în intensitate.

Brusc, Lance Lazenby se ridică.

– Aș dori să vă spun câteva cuvinte...

Începu să vorbească pe un ton calm, cu o voce limpede, gravă, delicat și imperativ totodată. Se făcu din nou liniște. Toți îl ascultau, fascinați, pe acest om cu un talent de netăgăduit de tribun, înzestrat cu fizicul unui actor de cinema.

Era chiar mai frumos decât în fotografia pe care i-o dăduse Charles Bradbury. Îmbrăcat sobru într-un costum negru înveselit doar de o batistă din mătase roșie, înalt și suplu, avea o prezență extraordinară.

Abby își aminti informațiile pe care le avea despre el. Lance Lazenby adora mașinile de curse și caii, colecționa argintărie veche, îi plăceau opera, bărcile cu pânze și schiul. Și era înscris la mai multe cluburi de joc.

O salvă de aplauze întrerupse gândurile fetei. Farmecul fantastic al lui Lance Lazenby, își făcea efectul. Reușise să atragă la ideile lui majoritatea acționarilor, partida era câștigată... Rezultatul votului nu mai era o problemă. Lance Lazenby îi adresă secretarei un zâmbet radios și dispăru. După două minute, Abby ieși și ea din sală.

*
* *

Charles Bradbury reușise să-și procure programul exact al lui Lance Lazenby pentru zilele următoare. Abby îl studie cu atenție. Într-o seară, îi telefonă tatălui lui Sarah.

— Trebuie să se ducă vineri la o licitație la Sotheby's. Ați putea să-mi procurați un catalog? Este o ocazie perfectă pentru a intra în contact cu el. Voi pretinde că sunt o amatoare de bijuterii vechi... Ce ziceți?

Lui Charles Bradbury ideea i se păru excelentă. A doua zi dimineată, șoferul lui trecu s-o ia pe Abby și s-o ducă la noul ei apartament din Chelsea.

Charles Bradbury fusese conștiincios; pe o comodă la intrare se afla nu numai catalogul licitației dar și mai multe lucrări despre bijuteriile vechi, adrese ale unor magazine specializate în vânzarea bijuteriilor și blănurilor și mai ales... un cec de două mii de lire.

Abby îl luă și-l privi câteva clipe, visătoare. La ce-i vor folosi banii aceștia? Niciodată nu mai câștigase atât de ușor o

asemenea sumă... Apoi își aminti că jumătate din sumă era destinată constituirii unei garderobe suficient de completă ca să facă față tuturor eventualităților.

Pradă unei euforii bruște la gândul că va putea cheltui fără să-și numere banii, Abby se repezi în sala de baie. Vederea imensei căzi roșii, a robinetelor aurite, a pereților acoperiți cu oglinzi și a mochetei groase de culoare gri îi produse o plăcută senzație de bine. Îi plăcea tot luxul acesta...

*

* *

Vineri dimineață, când taxiul o lăsă în fața sălii de licitație, fata simțea un nod în stomac, ca și cum ar fi trebuit să participe la o audiție...

Pentru această ocazie, se îmbrăcase cu o grijă deosebită. Punând accent pe sobrietate, optase pentru un compleu alb din in, o bluză de mătase naturală neagră, pantofi de aceeași culoare și o poșetă și mănuși din șevro. Și, culmea rafinamentului, își pusese la gât un colier vechi din jais negru, fin cizelat, iar la mână, o brățară asortată. Efectul pe care spera să-l producă, acela al unei tinere femei elegante și foarte bogate, era dintre cele mai reușite.

Foarte demnă, trecu prin fața portarului și se îndreptă către sala în care era expusă toată argintăria. Când intra, mai multe persoane întoarseră capul. Foarte bine, chiar dorea să se facă remarcată...

Nu-l văzu de la început pe Lance Lazenby. Știa totuși că era deja aici. Charles Bradbury avusese grijă ca ea să sosească după el. Ascuns într-o mașină parcată în față la Sotheb's pândise sosirea acestuia și o prevenise imediat prin telefon pe fată.

În încăperea imensă domnea o atmosferă liniștită, aproape ireală. Oamenii, adeseori în grupuri mici de două-trei persoane, treceau de la o vitrină la alta și comentau în șoaptă valoarea obiectelor expuse.

Deodată, un timbru cunoscut ajunse la urechile lui Abby. Ar fi recunoscut dintr-o mie vocea caldă și profundă a lui Lance Lazenby!

Se răsuci brusc, cu o mișcare studiat nonșalantă, și-l zări la câțiva metri de ea. Chiar în acea clipă, un tânăr amabil, în uniformă bleumarin se apropie de ea.

– Aș putea să vă dau informații sau să vă fiu de un oarecare ajutor?

Ea îi adresa cel mai frumos surâs.

– Desigur, îi răspunse încet. Caut bijuterii vechi...

– Urmați-mă, vă voi arăta giuvaerul nostru de astăzi.

Cu o amabilitate ușor exagerată, tânărul angajat o conduse până la o vitrină mai mică decât cealaltă.

Abby își reținu un mic strigăt admirativ. Într-o cutie îmbrăcată în catifea neagră, văzu o brățară din argint masiv, a cărei închizătoare sub forma unor spade încrucișate părea s-o sfideze.

– Ce minunăție... murmură ea. Aș dori s-o văd mai de aproape...

Cu mișcare scurtă, angajatul deschise ușa din sticlă. Abby profită și aruncă o privire peste umăr. Lazenby se apropiase, acum era doar la vreo trei metri de ea. Împreună cu un alt bărbat între două vârste, examina un potir de argint.

– Din ce epocă este? întrebă Abby răsucind brățara între degete.

– De la sfârșitul secolului XV, răspunse fără zitare tânărul angajat. A fost lucrată în Italia, special pentru Lucrezia Borgia.

Abby se încruntă ușor.

– Este superbă, absolut superbă. Dar...

Făcu o scurtă pauză, ca și cum i-ar fi trecut prin minte o oarecare îndoială.

– Sunteți sigur că este autentică? Eu știu că am văzut una exact la fel și care data din epoca victoriană...

Mica ei stratagemă își atinse scopul. Vorbise cu o asemenea convingere, încât certitudinea angajatului fu zdruncinată. Totuși, se întoarse zâmbitor către domnul cu părul alb care discuta cu Lance Lazenby pentru a căuta o confirmare a spuselor lui de către colegul său mai vârstnic. Acesta se scuza față de client și veni spre ei.

– Vă garantez, doamnă, că bijuteria aceasta este de la sfârșitul secolului XV, confirmă el pe un ton doct.

Luă brățara pe care i-o întinse Abby.

– Nu există nici o îndoială asupra acestui lucru. Nu este așa, domnule Lazenby? Domnul Lazenby este un expert în argintărie veche, adăugă el adresându-i-se fetei.

Lazenby se apropie la rândul lui. Pentru prima oară, Abby întâlnește privirea celui pentru care juca această comedie, o privire cenușie și glacială...

Lance Lazenby examinează atent brățara și apoi o înapoie angajatului.

– Este cât se poate de autentică, o asigură el. Ați fi interesată s-o cumpărați?

I se adresase direct lui Abby și aceasta avu senzația că ea marcase un punct. Se strădui să nu lase să se vadă asta.

– Da, eventual... răspunse ea cu un aer detașat. Dar interesul meu ar fi și mai mare dacă aș avea dovada că a fost concepută pentru Lucrezia Borgia...

– Mă tem că nu vă putem da decât o garanție verbală, interveni cu amabilitate bărbatul cu părul alb punând bijuteria la locul ei.

– Este regretabil... insistă Abby.

– Încercarea de a găsi această dovadă m-ar amuza copios, remarcă printre dinți Lazenby.

Dar Abby le întorsese deja spatele și se îndepărtă înspre vitrina următoare. Îl auzi mulțumindu-le celor doi angajați apoi bănuiește că o urmărește.

– Am înțeles, pare-mi-se, că vă interesează bijuteriile vechi, domnișoară...?

– Stevens, catadicsi ea să-i răspundă din vârful buzelor. Într-adevăr, colecționez bijuterii care prezintă un interes istoric, nu numai din argint...

Îi arată brățara ei.

– Cele pe care le port acum, de exemplu, au fost create pentru regina Vitoria după moartea Prințului Albert.

Lance Lazenby privi cu atenție brățara de jais, apoi privirea i se îndreptă spre colierul care puneă atât de bine în valoare gâtul fragil al fetei.

– Frumoase piese, recunosc eu.

– Sunteți unul dintre experții casei de licitații, nu-i așa, domnule...?

Abby zâmbi rece.

– Iertați-mă, v-am uitat numele...

– Lazenby, Lance Lazenby. Dar vă înșelați, nu lucrez aici, sunt doar un client.

– Oh, scuzați-mă, am crezut că sunteți unul dintre evaluatorii casei.

– Este de înțeles eroarea dumneavoastră... Nu-i nimic. Ce-mi spuneți despre colecția pe care o aveți?

– Oh, încă n-am mare lucru, se grăbi ea să precizeze. Abia am început să achiziționez...

Dacă ar fi știut el că singurele piese ale „colecției” erau cele două bijuterii pe care le închiriasse pentru această ocazie!

– Mi-aș reproșa dacă vă fac să vă pierdeți timpul, domnule Lazenby, continuă ea.

Acesta nu-i luă în seamă remarca.

– Aveți de gând să participați la licitație pentru această brățară? întrebă el.

– Absolut.

– Atunci, să mergem, vânzarea va începe curând.

Abby simulă o oarecare ezitare.

– Mulțumesc, dar abia v-am cunoscut și...

În ochii cenușii ai însoțitorului ei se aprinse o luminiță jucăușe.

– Sunt o persoană onorabilă, domnișoară Stevens, zise el, ironic. De altfel, angajatul de adineauri a garantat practic pentru mine, nu?

Abby rămase insensibilă la ironia lui.

– A fi expert în argintărie veche nu este neapărat sinonim cu încrederea, replică ea sec.

El zâmbi ușor zeflemitor, dar se abținu de la orice comentariu. Arătându-i încotro este sala de vânzări, o conduse către două scaune care, se pare, le fuseseră rezervate.

– Sunteți amator de orice obiect din argint sau aveți preferințe? întrebă Abby așezându-se alături de el.

Lance Lazenby era un povestitor foarte plăcut. Îi relatează cu umor fetei cum dragostea lui pentru argintărie se născuse în ziua în care, pe când era copil, bunica lui îi dăduse niște tacâmuri deosebit de bine lucrate. De atunci, nu încetase să caute piese asemănătoare ca lucrătură.

Abby îl asculta cu un real interes. Totuși, avu un sentiment de ușurare când auzi chemarea la liniște a evaluatorului casei de licitații pentru începerea vânzării. Pentru că Lance avea supărătoarea manie de a o fixa cu intensitatea atunci când îi vorbea, ceea ce n-o făcea să se simtă prea în largul ei...

Era pentru prima oară când asista la o licitație. Cu uimire, remarcă faptul că eventualii cumpărători nu licitau verbal, ci

doar ridicând mâna sau catalogul pe care-l aveau. Și toată lumea înțelegea, ca și cum acest limbaj era de o claritate neîndoielnică...

Charles Bradbury îi dăduse câteva sfaturi, dar cu toate astea se temea să nu facă vreo gafă. Vecinul ei părea atât de priceput... Tatăl lui Sarah o îndemnase insistent să cumpere acea brățară, oricare ar fi fost prețul.

– Nu uita, îi reamintise el, trebuie să-i dai impresia că ești bogată!

În ciuda temerilor fetei, lucrurile se derulară fără probleme. Avu tot timpul să studieze modul în care trebuia să procedeze. Într-adevăr, înainte ca brățara pe care dorea s-o cumpere să apară pe masa de licitație, se puseră în vânzare mai multe obiecte, printre care și potirul pe care-l studiasse Lazenby. Cu o satisfacție evidentă, acesta reuși să-l cumpere pentru „modica“ sumă de paisprezece mii de lire...

Bijuteria Lucreziei Borgia nu interesă decât două persoane: pe Abby și pe un tânăr arogant care părea hotărât să nu se lase învins de o femeie...

Abby acceptă jocul licitației cu atât mai multă pasiune cu cât era absolut relaxată. Doar cheltuia banii lui Charles Bradbury, nu ai ei...

Ușor emoționată, se întoarse spre Lazenby, conștientă că acesta o observase cu atenție pe tot parcursul licitației.

– Sunt încântată că am reușit s-o cumpăr, spuse ea pe un ton vesel.

Ridicarea lui indiferentă din umeri o surprinse.

– Cu bani, poți întotdeauna să cumperi totul, comentă el pe un ton disprețuitor.

– Credeți că am plătit prea mult pe ea? întrebă Abby.

– Nu neapărat. Depinde dacă o dorești cu adevărat sau nu...

– O doream, îl asigură ea accentuând fiecare silabă.

El o privi provocator.

– Și obțineți întotdeauna ceea ce doriți?

Abby fu ispitită să încuviințeze, dar se răzgândi și izbucni într-un râs cristalin.

– Oh nu! Dar nu sunt de părerea dumneavoastră, domnule Lazenby, reluă ea pe un ton serios. Bani nu pot face orice. Din fericire!

La aceste cuvinte, o licărire ciudată sclipi în ochii cenușii ai lui Lance Lazenby. Abby tresări în sinea ei. Încetul cu încetul, îi va descoperi punctele sensibile...

Își scoase din poșetă carnetul de cecuri, scrise pe filă prețul brățării și o flutură cu mâna.

Imediat se apropie un angajat.

– Pot să-mi iau brățara? îl întrebă ea întinzându-i cecul. Aș vrea să mi-o pun diseară, la operă.

– Bineînțeles, doamnă. Vă rog să așteptați doar câteva minute, până o împachetez.

„Mai exact, până când veți verifica dacă am contul bine aprovizionat” îl corectă Abby în gând.

De îndată ce intră în posesia bijuteriei, fata se ridică și, fără grabă, se îndreaptă spre ieșire. Lance Lazenby o urmă. În fața intrării, el îi puse neglijent mâna pe braț.

– Poate că am putea să continuăm discuția despre colecțiile noastre cu ocazia unui dîneu... sugeră el cu un zâmbet misterios.

Fără să-i răspundă, Abby se desprinsese cu o mișcare scurtă. Chemă un taxi și abia apoi catadicsi să-l privească.

– Îmi pare rău, sunt foarte ocupată în perioada asta, domnule Lazenby. Vă mulțumesc totuși că mi-ați ținut companie.

Urcă în taxiul care demară imediat. O privire fugară aruncată în oglinda retrovizoare îi dădu satisfacție. Lance Lazenby, evident stupefiat de comportamentul ei, urmărirea cu o expresie intrigată mașina.

Peștele mușcase momeala... Abby închise ochii câteva clipe, ușurată. Se descurcase destul de bine...

Poate că Charles Bradbury n-ar fi fost de aceeași părere. Abby și cu el nu împărtășeau același punct de vedere privind tactica de adoptat pentru a-l seduce pe Lazenby. Lance o sfătuia să se pună în valoare cât mai mult cu putință, dar Abby, instinctiv, simțea că Lazenby trebuie să fi fost dintre aceia care nu apreciază deloc femeile ușoare. Ea se va lăsa deci dorită...

La opera din Londra era deocamdată pe afiș doar *Don Juan*. Dacă Lance Lazenby dorea s-o revadă, nimic mai ușor.

Abby își petrecu după-amiaza pregătindu-se. Se spală cu grijă pe cap apoi, după câteva ezitări, se hotărî să se îmbrace într-o rochie simplă de mătase, a cărei țesătură fluidă îi puneă foarte bine în valoare corpul. Se învârti de câteva ori în fața oglinzii din baie. Hotărât lucru, roșul aprins era o culoare care-i venea foarte bine...

Când, la ora șapte fix, Ross Newton se prezentă la apartamentul ei, fata nu-și putu reține un ușor fluierat admirativ. Urmându-i cu sfințenie sfaturile, prietenul ei de o viață arăta superb într-un costum negru de in, părul aranjat cu grijă. Cu siguranță, va atrage multe priviri...

Era și el în șomaj, și acceptase cu atât mai multă plăcere invitația lui Abby de a o însoți la operă cu cât aceasta îi promisese că, după spectacol, vor cina împreună.

*

* *

Când soneria anunță începutul spectacolului, Abby încă nu-l zărise pe Lance Lazenby. Și dacă se înșelase? Poate că era deja ocupat astă seară? Sau poate că pur și simplu uitase complet? În mod inexplicabil însă, o voce interioară îi șoptea că nu-i așa. Capodopera lui Mozart dura trei ore, așa că avea tot timpul să apară...

La pauză, Ross, conform înțelegerii, o conduse pe Abby la bar unde se cățără pe două taburete, foarte la vedere. O oglindă aflată în spatele tejghelei îi permitea lui Abby să supravegheze orice mișcare din spatele lor.

Brusc, își puse jos paharul cu gin.

— Iată-l, îi șopti ea lui Ross. Să nu cumva să întorci capul. Este brunetul acela înalt, sprijinit de stâlp.

Ross aruncă o privire fugară peste umăr.

– Bun, am înțeles! murmură el.

Se aplecă spre Abby și o înlănțui cu tandrețe. Îl amuza să joace această comedie, chiar dacă fata nu catadisise să-i dea toate explicațiile pe care le-ar fi dorit.

Abby se prefăcu a asculta atent ceea ce însoțitorul ei îi șoptea la ureche, mângâindu-i obrazul cu degetul; izbucni într-un râs vesel, apoi se încumetă să mai arunce o privire în oglindă. Eforturile ei fură răsplătite...

Lance Lazenby nu-și lua privirea de la ea. Imperturbabil, nu pierdea nimic din spectacolul pe care cei doi i-l ofereau!

Abby și Ross își continuă jocul până când soneria îi chemă din nou în sală. Când își ocupară locurile, victima lor dispăruse. Partea a doua a operei era atât de fermecătoare încât aproape că uită motivul pentru care se aflau în acest loc pe care de obicei nu-l prea frecventau.

La sfârșitul spectacolului, se despărțiră câteva minute pentru a se duce fiecare la vestiarul lui. Abby tocmai își pusese jacheta și se pregătea să-și întâlnească prietenul când tresări. Lance Lazenby îi tăia în mod ostentativ calea.

– Domnișoara Stevens, dacă nu mă înșel? Sunt încântat să vă întâlnesc aici...

Ea își reveni foarte repede.

– Oh, ce surpriză... zâmbi ea.

El o privea cu intensitate.

– Sunteți la fel de bună cunoscătoare în materie de muzică precum în bijuterii? o întrebă el amabil.

Abby n-avu timp să-i răspundă. Ross se apropiase și-i puse o mână posesivă pe braț.

– Ești gata, draga mea?

– Ross, spuse Abby pe un ton dezinvolt, ți-l prezint pe domnul Lance Lazenby. Ne-am cunoscut azi dimineață la Sotheby's. Domnul m-a sfătuit cu amabilitate în privința brățării pe care am cumpărat-o... preciză ea mișcând ușor mâna ca să poată fi văzută brățara.

– Ați făcut bine că ați cumpărat-o, spuse Lazenby, este într-adevăr minunată. Mai ales purtată de dumneavoastră...

Se întoarse apoi spre Ross.

– Sunteți un meloman priceput, domnule?

Ross nu era degeaba actor.

– Nicidecum, răspunse el, foarte nonșalant, spre marea ușurare a prietenei sale care se temea deja de întrebările pertinente pe care cu siguranță că i le-ar fi pus Lance Lazenby. N-am venit aici decât ca să-i fac plăcere lui Abby...

– Așa este, recunosc fata.

– Presupun că veți veni și la următorul spectacol?

Lance Lazenby i se adresase lui Abby. Din fericire, se informase asupra programului operei.

– Cu siguranță, îl asigură ea. *Flautul fermecat* este o minune...

Ross se prefăcu nerăbdător să plece.

– Ce-ar fi să plecăm?

– Dacă sunteți pe jos, pot să vă duc eu, șoferul meu mă așteaptă, le propuse Lance Lazenby cu o grabă prost disimulată.

– Mulțumim, spuse Ross sec, dar preferăm să luăm un taxi.

Și se îndreptă spre ieșire, lăsând-o pe Abby singură față-n față cu prada ei. De îndată ce Ross se îndepărtă, masca politicoasă pe care o afișase Lance Lazenby se șterse, lăsând locul unui viu interes. Ochii îi străluciră din nou.

– Când am putea să ne mai vedem? întrebă el fără ocolișuri.

Abby bătu din gene, părând stânjenită de întrebare.

– Îmi pare rău, domnule Lazenby, dar...

– Lance, o corectă el agasat. Spune-mi Lance.

– Lance, dacă așa preferi, reluă ea. Așa cum ți-ai putut da seama, Lance, nu sunt disponibilă.

– Ești logodită cu bărbatul acesta?

– Nu, dar...

– Atunci, ești liberă să te întâlnești cu cine vrei, îi tăie el vorba, autoritar.

– Mai trebuie să și doresc să fac asta, obiectă Abby cu răceală.

– Și nu dorești? articulă el rar.

Ironia arogantă ce se simțea în întrebarea lui o făcu pe Abby să se înfioare. Siguranța de neclintit care părea s-o aibă acest om avea ceva învăluitor... Ca într-o străfulgerare, o văzu pe Sarah Bradbury în patul lui... Din fericire, Abby știa de ce nemernicii era în stare individul acesta. Altfel, cine știe, poate că i-ar fi găsit un oarecare farmec... În caz că va avea vreo slăbiciune, îi va fi de ajuns să se gândească la adolescența care zăcea într-un pat din sanatoriu...

Îi înfruntă așadar privirea, cu o expresie glacială.

– Nu, Lance, nu doresc. Bună seara.
Se răsuci brusc și se îndreptă spre Ross.

*
* *

A doua zi dimineață, când sună telefonul, Abby nu fu deloc surprinsă să recunoască vocea lui Lance.

– Te invit diseară la cină, o anunță el fără nici o intruducere după ce se prezentă.

– Imposibil, răspunse ea pe un ton glumeț, sunt deja invitată.

– De către dragul tău Ross? o ironiză el.

– Exact!

– Este amantul tău?

Ce îndrăzneală! Cu ce drept își permitea să...

– De ce te privește? replică Abby, zeflemitor.

– O să-ți explic când o să ne vedem...

*
* *

În următoarele două săptămâni, Lance îi telefonă de mai multe ori, îi trimise buchete imense de flori. Dar Abby continua să refuze orice întâlnire, pretextând că era foarte ocupată.

În sfârșit, apreciind că se lăsase destul dorită, acceptă să meargă să vadă împreună *Flautul fermecat*.

– Dar asta, preciză ea cu o voce mieroasă, numai ca să nu-l mai supun pe Ross la corvoada de a mă însoți la operă încă o dată...

Capitolul 3

Lance Lazenby refuză să-i dea întâlnire la Covent Garden, așa cum îi sugerase ea la început. Insistă să treacă pe la ea pe acasă, un mod mai mult sau mai puțin evident de a se invita la un pahar...

Nu așteptă ca ea să-i arate apartamentul. Abia ce își scoase impermeabilul că se și îndreptă cu un pas nonșalant spre salon și începu să examineze imensa încăpere prin toate colțurile. Întârzie îndelung în fața acuarelelor risipite armonios pe pereți. După o ultimă privire circulară de ansamblu ca pentru a evalua mai bine efectul, se întoarse în sfârșit spre Abby.

Aceasta, încă în picioare în prag, trufașă, îi pândea reacția și afișa o totală indiferență.

– Interiorul acesta îți reflectă de minune personalitatea, comentă el.

Abby nu-și trădă surprinderea.

– Ce vrei să spui?
– Există aici o îmbinare fericită de eleganță, de modernism și de vechi, îi explică el. Și...

Șovăi o clipă.

– Da? îl încurajă ea.

– Și de desuet, poate...

Abby schiță un zâmbet.

– Ce ai dori să bei? întrebă ea.

– Un gin tonic, te rog.

Veni lângă ea în timp ce Abby umplea două pahare în fața barului.

– De ce? Te amuză remarca mea? M-am înșelat cumva? o întrebă el cu o voce mângâietoare.

Abby îi întinse un pahar și-l privi drept în ochi.

– Cum poți trage concluzii atât de categorice când abia ne-am cunoscut?

Dacă ar fi știut el că Charles Bradbury îi „livrase” ca să zicem așa apartamentul la cheie și că ei nu-i pășase nici o clipă de felul cum este amenajat!

Lance o învălui într-o privire apreciatoare. Abby nu se clinti. Avusese o grijă deosebită de înfățișarea ei și știa că rezultatul este reușit. Rochia lungă din catifea neagră fronsată, machiajul îngrijit și cocul sofisticat, operă a unui coafor renumit, care îi degaja gâtul grațios, îi dădeau un aer de femeie fatală în fața căreia nici un bărbat demn de acest nume nu putea rămâne insensibil...

– Nu cred că aș avea ceva desuet, adăugă Abby pe un ton prefăcut iritat.

Se lăasă să cadă pe fotoliul cel mai apropiat și Lance făcu la fel.

– N-am spus-o într-un sens peiorativ, se grăbi el să precizeze. De fapt...

– Nu te mai obosi, îl întrerupse ea ferm. Apartamentul acesta n-are nimic de-a face cu mine, în nici un fel. Mi-a fost împrumutat de un prieten. Așa, mobilat cum îl vezi!

Amuzamentul se citi imediat pe chipul relaxat acum al lui Lance. Izbucni în râs. Ceea ce-l făcu să fie și mai fermecător...

Abby se surprinse atunci gândind că, probabil, cu el jocul nu este întotdeauna ușor de câștigat.

– Așadar, nu ești acasă la tine, zise el după ce-și recăpătă calmul. Cum se face asta?

– M-am întors de puțină vreme la Londra. Doar de câteva săptămâni. Încă n-am avut timp să-mi găsesc un apartament.

– Înainte nu locuiai la Londra? se miră el.

– Nu. Am venit aici doar de vreo zece ori, cred...

Lance Lazenby o privi ciudat.

– În cazul acesta, probabil că nu cunoști multă lume... Mi-ar face plăcere să ți-i prezint pe prietenii mei...

– Îți mulțumesc, dar...

Își învârti paharul în mâini.

– Ross n-ar ceda acest privilegiu altcuiva pentru nimic în lume.

El o scrută cu intensitate.

– Scuză-mă, uitasem deja de existența lui, replică el, sarcastic. Și totuși, acestui om atât de distins care detestă opera îi datorez bucuria de a mă afla aici astă-seară.

Aruncă o privire la ceas și se ridică.

– De altfel am face mai bine să plecăm dacă nu vrem să pierdem începutul.

Cu amabilitatea firească a oamenilor obișnuiți cu mondenitățile, Lance o ajută să-și pună etola de vizon închiriată pentru această împrejurare apoi o escortă galant până la mașină, cu umbrela deschisă atunci când observă că burnițează.

Lui Abby îi fu foarte greu să-și ascundă uimirea și curiozitatea după ce se instalează comod pe pernele Rollsului gri-metalizat tras în fața imobilului. Abia se abține să se joace cu nenumăratele butoane și accesorii ale luxoasei mașini, de la un bar în miniatură până la un televizor, mini-telefon și o combină stereo... Își aminti însă la timp că tânăra bogătașă al cărei rol îl juca n-ar fi fost cu siguranță uimită de niște lucruri atât de obișnuite!

*

* *

Degeaba era *Flautul fermecat* o capodoperă incontestabilă, după spusele cunoscătorilor, Abby nu fu deloc sensibilă la geniul lui Mozart. Aproximarea de Lance Lazenby făcea să-i fie imposibil să se concentreze...

Era evident că el rezervase locurile cele mai scumpe din sală și astfel se aflau în loja situată cel mai bine și... izolată de toți ceilalți spectatori!

Abby își reproșa în sine ea că era atât de emoționată. Doar n-o să se lase impresionată la prima ocazie de oarecare

intimitate. Trebuia să uite de înfățișarea superbă a însoțitorului ei, de bunele sale maniere, de timbrul învăluit al vocii lui și să-și amintească în fiecare clipă că în spatele acestui bărbat cu un farmec aproape insuportabil se ascundea un individ lipsit de orice scrupule.

Pierdută în gândurile ei, nu remacă faptul că programul îi alunecase din poală. Și, culmea ghinionului, observă acest lucru în același timp cu Lance. Se aplecară amândoi să-l ia.

Atunci, preț de câteva secunde, lumea încetă să mai existe pentru Abby. Mâna lui Lance o strânse cu putere pe a ei. Incapabilă să se controleze, tresări. Nici chiar o arsură nu i-ar fi provocat acest efect. O străbătu o undă de căldură și... aproape că regretă că el îi dă drumul atât de repede...

Când în sfârșit îndrăzni să-l privească, ea constată cu stupeoare că nu părea prea tulburat. Acest lucru confirmă bănuielile lui Abby. Lance Lazenby era un individ machiavelic...

După spectacol, o invită să cineze împreună la un restaurant a cărui ambianță plăcută îndemna la confidențe.

– Unde locuiai înainte să vii la Londra? o întreabă Lance după ce li se serviră aperitivele.

– Peste tot și pe nicăieri, răspunse Abby care își regăsise tot talentul de actriță și, mai ales, toată siguranța.

Văzând expresia mirată a interlocutorului său, îi explică:

– Locuiam cu o mătușă bătrână căreia îi plăcea grozav să călătorească. Avea obiceiul să închirieze case pe unde mergea sau să împrumute de la prieteni. Nu rămâneam însă niciodată mai mult de șase luni într-un loc.

– De ce vorbești la trecut despre toate astea?
– Mătușa a murit la începutul anului, pe când ne pregăteam să părăsim insulele Canare.

Lance dădu din cap.

– Înțeleg... murmură el. Și apoi, de ce ai venit la Londra?
Abby se cufundă într-o tăcere meditativă înainte să-i răspundă.

– N-aveam alt oraș unde să merg.

Brusc, ea schimbă subiectul.

– Dar tu, unde locuiești? Sunt sigură că nu ești dintre aceia care lucrează...

În timp ce vorbea, își deschisese poșeta din piele de șarpe și, prefăcându-se că-și caută o batistă, profită și porni minicasetofonul pe care i-l dăduse Charles Bradbury.

Lance îi zâmbi amuzat.

– Ce idee nostimă! Și eu lucrez, ca toată lumea, o contrazise el. Conduc o companie care cuprinde mai multe societăți.

– Este cam evaziv ce-mi spui, ca să fiu sinceră, glumi ea.

– Ai dreptate să fii suspicioasă, nu știi niciodată cu cine ai de-a face...

Conversația lua o întorsătură interesantă. Din păcate, Lance nu părea dispus s-o continue.

– Cunoști orașul Salzburg? întrebă el deodată.

Și această întrebare neașteptată fu preludiul unei discuții, sau mai degrabă a unui monolog însuflețit despre splendoarea orașului natal al lui Mozart, apoi despre diversele surse de inspirație ale acestuia...

Cina fu foarte agreabilă. După ce terminară desertul, Lance o invită la dans. Câteva perechi dansau deja într-un colț al sălii, în acordurile unei muzici languroase.

Conștientă de faptul că nervii ei vor fi puși din nou la grea încercare, Abby acceptă totuși, impunându-și în gând să fie rațională. În nici un caz nu trebuia să-și piardă din vedere obiectivul.

Se lăsa condusă cu docilitate și trebui să admită că Lance avea un simț al ritmului destul de rar la bărbați. De ce nu avusese aceeași senzație de amețeală în brațele lui Ross sau ale oricărui alt bărbat? Era oare datorită impresiei de forță atât de puțin comună și atât de liniștitoare pe care i-o dădea acest corp extraordinar de viril? Da, asta trebuia să fie...

Își privi pe furiș perechea. Încercă să-și reamintească informațiile adunate de Charles Bradbury. Ce i se reproșa de fapt lui Lance? Că nu este zgârcit cu bacșișurile și comisioanele atunci când în joc era o miză importantă, că nu este prea vorbăreț, că dă apă la moară bârfelor despre numeroasele lui aventuri sentimentale... De fapt, nu erau lucruri prea de condamnat, în realitate.

Totuși, se spunea că poate să dea dovadă de o cruzime și de o hotărâre implacabile. Dovada vie a acestei afirmații era Sarah Bradbury... Abby se înfioră. Dacă într-o zi va descoperi la ce joc se preta ea...

Tresări când Lance i se adresa.

— Când o să ne mai vedem? o întrebă încet strângându-i ușor mâna.

Fata îi zâmbi, aparent încurcată.

– Trebuie să-ți reamintesc că dacă Ross n-ar fi detestat opera, nu ne-am fi întâlnit nici măcar într-o seară?

Lance ignoră remarca ei.

– Nu-mi pasă de Ross, bombăni el. Uită-l!

Abby făcu ochii mari, surprinsă.

– Pentru tine, poate? îi replică ea, furioasă și stupefiată în același timp.

– Nu este potrivit pentru tine.

În fața unei asemenea aroganțe, lui Abby i se urcă sângele la cap.

– Ești atât de înfumurat încât să-ți imaginezi că valorezi mai mult decât el? se răsti ea.

– Sunt destul de realist ca să știu că aș putea să-ți dăruiesc mai mult decât el.

Răspunsul țâșnise, usturător.

– Nu sunt interesată de ceea ce un bărbat poate să-mi dăruiască, domnule Lazenby, ci de ceea ce este.

Își retrase repede mâna.

– Și acum, aș vrea să plec de aici.

N-avu însă timp să facă nici un pas că mâna de fier a lui Lance îi prinse brațul.

– Culoarea ochilor tăi se schimbă când ești furioasă... Măine seară cinăm împreună?

Ușor descumpănită de atâta aplomb, Abby se adună însă repede.

– Nici nu se pune problema! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Împotriva oricărei așteptări, un zâmbet condescendent lumină expresia gravă a lui Lance.

– Oh, ba da, vrei să mă mai vezi! Încetează să mai joci teatru, Abby...

Inima fetei începu să bată cu putere.

– Ce... ce vrei să spui? reuși ea să întrebe pe un ton calm, cu prețul unui imens efort.

– Foarte simplu, îi explică el fără să-i dea drumul. În spatele răcelii și a indiferenței pe care o afișezi, se ascunde o mare sensibilitate...

De ușurare, l-ar fi și sărutat cu plăcere...

– Aș putea să știu ce te face să crezi asta?

El o privi tăcut câteva secunde. Brusc, își ridică mâna și mângâie cu vârful degetelor gâtul fin.

– Tremuri de fiecare dată când te ating, frumoasă doamnă, murmură el.

Abby binecuvântă în sinea ei orchestra care avu buna idee să înceteze să cânte chiar în acest moment. Fără să-i răspundă, se îndepărtă de Lance și se îndreptă spre masa lor. Ușurarea ei fu însă de scurtă durată. Temerii că i-ar fi descoperit jocul i se adăugă acum îngrijorarea că observase în ce măsură o tulbura...

Această răsturnare de situație n-o bucura deloc. Lance comandă două cupe de șampanie. Era absolut la fel ca înainte, impasibil. Abby se muștră în sinea ei, scotocind în minte pentru a găsi o explicație comportamentului ei. Deodată, îi veni o idee pe care ar fi dorit s-o accepte. Dacă tremura de fiecare dată când Lance Lazenby o atinge, era cu siguranță pentru că-i era teamă de el sau pentru că o dezgusta... Era o reacție explicabilă după ce o văzuse pe Sarah Bradbury.

Ceva mai liniștită, sorbi o gură de șampanie.

– Lance, te pricepi la acțiuni? Întrebă ea pe un ton detașat. El trase mai întâi un fum din țigara pe care tocmai o aprinsese.

– Un pic. De ce?

– Mătușa mea mi-a lăsat moștenire câteva și eu nu mă simt în stare să mă ocup de asta. Sfaturile unei persoane pricepute mi-ar prinde foarte bine...

– Pot să-ți dau o listă cu experți. Va fi de-ajuns să alegi doi dintre ei.

– De ce doi? se miră ea.

– Este mai înțelept așa. Riscurile de a greși scad la jumătate.

– Așa procedezi mereu și tu? Întrebă ea.

Lance scutură din cap.

– Eu îmi iau singur deciziile. Dacă se întâmplă să mă înșel, sunt singurul vinovat.

– Și presupun că nu te înșeli prea des? Îl provocă Abby.

– Până acum, aproape niciodată, o asigură el cu o insolentă deliberată pe care se feri s-o remarce și să reacționeze.

Lance insistă s-o conducă până la ușa apartamentului ei. Îi luă cheia din mână, o introduse în broască, apoi păru să ezite. Abby se simți dintr-o dată foarte neliniștită. Momentul era crucial... O va săruta oare? Ea ce strategie ar trebui să adopte?

Lance își cufundă privirea în ochii ei apoi, foarte ușor, urmări cu degetul conturul buzelor ei.

– Îți voi trimite cât de curând posibil o listă cu numele experților, murmură el.

– Mulțumesc...

– Abby... ești adorabilă. Exact ca...

Pentru prima oară de când îl cunoscuse, Lance își căuta cuvintele.

– Nu voi uita niciodată această seară, spuse el dintr-o răsuflare înainte de a se întoarce și a se îndepărta repede.

*

* *

A doua zi dimineată la prima oră, un comisionar îi aduse lui Abby un plic închis și un enorm buchet de liliac alb cu parfum delicat. Lance nu se zgârcise. Erau destule flori ca să poată fi făcute și două buchete, iar lista de experți conținea vreo sută de nume...

La douăsprezece și jumătate, Abby avea întâlnire cu Charles Bradbury într-un modest restaurant dintr-un cartier diametral opus celui în care locuia Lance. El ascultă cu interes relatarea serii din ajun.

– Bine jucat, exclamă el în sfârșit. Am adus toate informațiile necesare despre acțiunile pe care se presupune că le ai.

Charles Bradbury consultă apoi lista trimisă de Lance și alese două nume.

– Du-te să-i vezi cât mai curând posibil și nu uita să menționezi că vii din partea lui Lazenby, preciză el. Sunt asociați la una din companiile lui. Poate că îți vor da indicații prețioase.

La sfârșitul mesei, tatăl lui Sarah examinează rapid facturile pe care i le prezintă Abby și semnează imediat un cec echivalent cu suma totală. Insistase ca apartamentul să fie pe numele ei, pentru cazul în care Lazenby ar nutri cea mai mică îndoială și s-ar amuza să facă propria lui anchetă...

Înainte să se despartă, îi reamintește că pentru a face credibilă versiunea legăturii ei cu Ross, ar trebui să iasă din când în când cu el.

De îndată ce se întoarce acasă, Abby îi telefonă lui Ross și hotărăște să se ducă la teatru mâine seară, să vină să bea un pahar la ea.

Abby se pregătea să tragă draperiile când ceva neobișnuit îi atrase atenția. În parcare rezervată locatarilor imobilului, staționa o mașină sport roșie pe care n-o mai remacase până acum. Și înăuntru, lumina incandescentă a unei țigări aprinse trăda prezența cuiva... vru să-i împărtășească lui Ross observația ei, apoi se răzgândi.

— Cât timp vei mai locui în apartamentul acesta de vis? întrebă el.

În întrebarea prietenului ei se ghicea o umbră de invidie.

— Nu știu exact...

— Dacă te temi că o să te plictisești, poți să mă „rogi” oricând să-l împart cu tine, îi propuse el pe un ton malițios.

Abby veni și se așeză lângă el, pe canapea.

— Al tău nu-ți mai convine? întrebă ea, amuzată de privirile exagerat de admirative pe care Ross le arunca în jurul lui.

Ross făcu o grimasă dezgustată.

– Mai întâi, nu este decât o cămăruță fără pretenții, și mai ales...
Făcu o pauză ca să se asigure de efectul produs.

– Este plină de șoareci!

Abby izbucni în râs.

– Înțeleg unde vrei să ajungi...

– Și asta nu-i tot! Este atâta zgomot că nu închid un ochi toată noaptea... Nu ești impresionată de aerul meu obosit?

– Ești un farsor incorigibil...

Ross se prefăcu din nou serios. Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe gât. Cum ea nu reacționează, îndrăzni s-o sărute pe buze.

– Doar n-o să mă lași să dorm cu șoarecii când tu ai aici un imens pat doar pentru tine? Își pledă el cauza pe un ton tânguitor.

Abby îl împinse ușor, dar cu fermitate.

– Ross Newton, comedia ta este un pic cam grosolană pentru perspicacitatea mea, replică ea râzând. Te trimit fără nici o remușcare la rozătoarele tale...

Ross se prefăcu foarte abătut.

– Văd că eforturile mele sunt zadarnice...

Se ridică de pe canapea cu o demnitate comică. Păcat, se gândi Abby, Ross era cu siguranță un tovarăș mai plăcut decât mulți alți bărbați. Dar prezența lui o lăsa la fel de indiferentă ca și o mobilă. Era de neconceput pentru ea să-și imagineze alte relații cu el decât cele prietenești.

Chemă prin telefon un taxi. De îndată ce Ross intră în lift, ea se repezi la fereastră. Bărbatul cu mașina sport era tot acolo...

Și în serile următoare ocupă exact același loc...



Abby luă legătura cu cei doi experți financiari aleși de Charles Bradbury. O tratară ca pe o clientă obișnuită până când le strecură că le telefonează din partea lui Lance Lazenby. Din clipa aceea, atitudinea lor se schimbă complet. Curtoazia lor indiferentă, profesională, se transformă ca prin farmec într-o solitudine exagerată... O asigurare că va primi în scris sfaturile lor cele mai bune în cel mai scurt timp.

Timp de câteva zile, Lance nu se manifestă. Nici un telefon, nici un buchet de flori...

Abby nu-și făcu griji imediat. Profită de aceste momente de libertate pentru a face ceea ce de obicei n-avea timp să facă: lectură, cinema, cumpărături.

După vreo săptămână, totuși, începu să se alarmeze. Și dacă Lance renunțase să se mai intereseze de ea?

Poate că la urma urmei se plictisise de atâta rezistență din partea ei? Așadar, eforturile lui Abby și banii cheltuiți de Charles Bradbury vor fi fost inutile...

Gândul acesta nu-i dădea pace din ce în ce mai mult până când într-o seară apărură la ea. Abby se așteptase la orice, dar nu la o vizită.

– Bună seara, Abby, făcu el cât se poate de firesc.

Ei îi fu greu să-și ascundă surprinderea.

– Ce... ce dorești?

Cu mâinile în buzunare, el rămase câteva secunde interminabile fără să-i răspundă.

– Asta, zise el în sfârșit.

Rapid ca un fulger, o împinse înăuntru, închise ușa cu piciorul, o cuprinse pe Abby în brațe și o sărută.

Ea îi simți buzele calde lipite de ale ei și surpriza o împiedică la început să reacționeze. Sărutul acesta n-avea în el nici un dram de tandrețe. Totuși, senzația pe care o simți era atât de puternică încât nu fu în stare să gândească rațional. Și împotriva voinței ei, îi răspunse cu pasiune. Încetul cu încetul, o cuprinse o tulburare ciudată...

Și tocmai în această clipă, Lance îi dădu drumul. O senzație subită de frig o făcu să se înfioare.

– Mă gândesc la asta de când te-am văzut, mormăi el.

În afara cuvintelor rostite cam sacadat, nimic nu trăda nici cea mai mică emoție.

Abby încercă de bine de rău să-și recapete controlul.

– Cred că un pahar de băutură îmi va face foarte bine, încercă ea să glumească, conștientă de data aceasta că trebuia neapărat să destindă atmosfera.

– Bună idee, încuviință el. Tu ia loc, mă ocup eu.

În timp ce, foarte în largul lui, se îndrepta spre bar, Abby se lăsă să cadă într-un fotoliu. Picioarele îi erau ciudat de moi...

Dumnezeule, nu era de mirare că micuța Sarah se îndrăgostise nebunește de el dacă săruta întotdeauna astfel!

Lance se întorcea deja cu două pahare și-i întinse unul. Un zâmbet ușor stânjenit dădea o dimensiune mai umană chipului său ca de marmură.

– Scuză-mă, zise pe un ton umil, am profitat un pic de surprinderea ta...

– Da, așa s-ar spune...

Abby se mai relaxă. El găsisese pentru ea o explicație comportamentului său neașteptat. Faptul că uimirea o paralizase...

Lance o privea cu intensitate, apoi puse cu brutalitate paharul pe masută și se așează în fața lui Abby.

– Trebuie să-ți explic, începui el cu gravitate. Cu toate eforturile mele, nu reușesc să mi te alung din minte. Aș vrea să încetezi să te mai vezi cu acest Ross Newton. O vei face?

Asemenea unei păsări care își pândește prada, o străpungea pur și simplu pe Abby cu privirea. Presimțind confuz un pericol dacă nu scăpa repede de magnetismul acestui bărbat, se ridică brusc și se duse să se sprijine de fereastră, incapabilă pe moment să-și pună ordine în gânduri.

Nu era pe cale să obțină ceea ce Charles Bradbury și ea însăși încercau de la bun început? Nu reușise să ațâțe interesul lui Lance Lazenby mai mult decât sperase? Ar fi trebuit să fie mai mult decât satisfăcută de întrebarea lui... Atunci, de ce o voce interioară îi șoptea că poate ar face mai bine să se oprească înainte să fie prea târziu?

Lance insistă, cu o voce răgușită:

– Așadar? Răspunde-mi!

Fără să se mai gândească, Abby răspunse repede:

– De acord.

Cu suplețea unei feline, el sări în picioare și se apropie de ea. Inima fetei bătea să-i spargă pieptul. De n-ar săruta-o din nou!

Dar el se mulțumi să-i ia mâna și s-o ducă la buze. Deodată, se încruntă.

– Nu mă privi așa, te rog, șopti el.

– Cum... așa? bâigui ea.

– Cu aerul acesta terorizat. Ți-e teamă de mine?

Abby se forță să zâmbească.

– Nu, bineînțeles. Ce motiv aș avea?

– Când vreau ceva cu orice preț, hotărârea mea poate uneori să pară înspăimântătoare...

Jucându-se cu degetele lui Abby, continuă:

– Ai accepta să-ți petreci ziua de mâine cu mine? Sâmbătă este un interesant târg de antichități într-o localitate la doar două ore de Londra. Sunt sigur că te-ar amuza...

– Oh da, desigur.

– Va fi o plăcere pentru mine să ți-l arăt. La întoarcere, am putea cina la un han...

Și după aceea? se gândi imediat Abby. Ce se va mai întâmpla? Îi va cere oare să-i fie amantă? Era în atribuțiile ei din contract să accepte?

La gândul acesta, o trecură fiori.

– Vezi, tremuri, remarcă el imediat. Te-am speriat chiar atât de tare adineauri?

La ce bun să-i mai ascundă faptul că, în preajma lui, nu se simțea în largul ei? Oricum, el va observa.

– Insistența ta să renunț la Ross avea de ce să mă neliniștească, nu? replică ea pe un ton lejer.

Expresia de pe fața lui Lance se aspri.

– Eu refuz să-mi împart soția cu altcineva, zise el în loc de orice explicație.

Ochii verzi ai fetei scânteiară de indignare.

– Dar eu nu sunt soția ta! exclamă ea.

Expresia ironică de pe chipul lui o descumpăni.

– Bineînțeles că nu, încuviință el pe un ton dulceag, care i se păru lui Abby mai amenințător ca orice acces de furie. La ce oră pot să trec să te iau mâine? adăugă el pe tonul cel mai firesc.

– La nouă și jumătate este bine? sugeră ea, ușurată să schimbe subiectul.

Îl conduse până la ușă, rugându-se în gând să nu cumva s-o sărute... Când se întoarse ca s-o sărute ușor pe frunte, ea n-ar fi putut să spună dacă era împăcată sau... dezamăgită. În ochii lui de culoarea oțelului se citea o neobișnuită duioșie.

– Abby, ai un păr atât de frumos... Îmi amintește de al altcuiva... murmură el.

Ea se strădui să nu lase să se vadă că o interesa subiectul.

– Ah da? De al cui? întrebă cu dezinvoltură.

Pentru o fracțiune de secundă, o umbră trecu prin ochii interlocutorului ei.

– Este o amintire foarte vagă, evită el să răspundă. Bună seara, Abby, pe mâine.

Când în sfârșit ușa apartamentului se închise, Abby oftă prelung de ușurare. Nici dacă ar fi jucat o seară întreagă rolul ladyei Machbeth nu s-ar fi simțit mai epuizată nervos...

Se duse la baie să-și răcorească fața, apoi reveni și-și turnă un whisky. Avea nevoie de un întăritor.

Se așează confortabil într-un fotoliu, cu picioarele adunate sub ea, și începu să analizeze situația. Trebuia să joace strâns. Și se simțea perfect în stare s-o facă... de n-ar fi fost farmecul devastator al celui pe care trebuia să-l înșele!

Pentru că aici era dificultatea problemei. Niciodată un bărbat n-o tulburase atât îndată ce o atingea. Și prefera să nu se gândească la vertijul care o cuprinsese când o sărutase...

Fata era conștientă: desigur, astă seară plecase fără să-i ceară nimic, dar cât timp va dura asta? A-l respinge însemna o dovadă de forță pentru orice femeie normală... Din fericire, gândul la Sarah Bradbury poate o va ajuta să nu-și piardă capul...

*

* *

Punctual, Lance se prezintă a doua zi cu un buchet de orhidee de cea mai bună calitate.

— Ești strălucitoare! Probabil că și noaptea aceasta lungă a contribuit cu ceva... o complimentă el de îndată ce intră.

Abby îi zâmbi. Dacă ar fi bănuir că aseară, după ce plecase, ea îi făcuse o fizită fulger lui Charles Bradbury... vizită care se

prelungise până la ora două noaptea! Charles îi dăduse un superb stilou din aur cu inițialele lui Lance gravate pe el. Acesta conținea un emițător în miniatură grație căruia era posibil să se capteze pe o rază de zece kilometri ce vorbea persoana care îl avea în buzunar.

Și sarcina lui Abby era să i-l ofere lui Lance...

– I-am dat liber șoferului, îi spuse Lance. Sper că acest lucru nu te deranjează?

– Nicidecum, îl asigură ea luându-și poșeta ca să-l urmeze.

În realitate, contase pe prezența șoferului pentru a evita cel puțin intimitatea din mașină. Dar se pare că Lance hotărâse altfel...

Când ieșiră din clădire, Abby se miră că nu vede Rollsul parcat undeva. Fără să spună un cuvânt, Lance o luă de braț și o conduse pe trotuar. După vreo sută de metri, se opri în fața unei mașini sport de culoare roșu-aprins, cea pe care o reperase câteva seri la rând!

Aceasta era deci cheia enigmei. Lance o spionase pentru a afla dacă Ross își petrece sau nu nopțile cu ea.

– Ți-ai schimbat mașina? întrebă ea pe un ton cât se poate de inocent.

– Da...

El îi deschise portiera, apoi se instalează la volan.

– Este o mașină rapidă?

Lance îi aruncă o privire întrebătoare.

– Ți place viteza?

Și înainte ca ea să-i răspundă, continuă:

– Această mică minune poate atinge ușor două sute de kilometri la oră, dar cu limitările acestea de viteză...

Abby își încreți nasul după un obicei din copilărie pe care nu-l pierduse niciodată.

– Și ce dacă? Faci parte din categoria oamenilor care n-au încălcat niciodată legea?

– Absolut, replică el pe un ton foarte serios, spre marea uimire a pasagerei sale.

După o scurtă ezitare, el adăugă:

– Doar în caz de necesitate vitală.

Abby inspiră adânc. Încetul cu încetul, descoperirea multiplele fațete ale lui Lance...

– Nu ești de părerea mea?

Un râs cristalin însoți răspunsul.

– În principiu sunt de acord, firește, dar dacă eu aș avea bolidul acesta pe mână, aș fi tentată să apăs un pic mai mult pe accelerație...

– Cel puțin, ai permis de conducere?

– De multă vreme, dar n-am mașină. Aș avea cu siguranță nevoie de câteva lecții înainte să mă sui la volan.

– Pe cea a mătușii tale n-o conduceai?

Abby fu cât pe ce să se trădeze. Doar printr-o minune reuși să nu scape „care mătușă”?

– Mătușa mea nu se deplasa decât cu taxiul, inventă ea. Dacă se întâmpla să închirieze o mașină, o închiria cu șofer cu tot.

Lance zâmbi cu subînțeles. Pentru el, mătușa lui Abby trebuie să fi fost o moștenitoare bogată și capricioasă...

- Tu ai familie? întrebă ea.
- O soră. Este măritată, are doi copii și locuiește în Yorkshire. O vizitez o dată pe an, în general de Crăciun.
- Și n-ai fost niciodată căsătorit?
- Lance îi zâmbi.
- Nu, probabil că n-am suficient simț al convențiilor pentru asta. Dar tu?
- Abby făcu un gest vag cu mâna.
- Nu țin neapărat la o convenție, oricare ar fi ea.
- Era evident că răspunsul ei îl amuzase pe Lance.
- Înțeleg... Ai citit prea multe reviste pentru femei...
- Abby îi aruncă o privire ascuțită.
- Cred că ai avut totuși destui prieteni, insistă el.
- N-am rămas niciodată prea mult timp într-un loc ca să pot stabili o relație serioasă cu cineva, răspunse ea cu amabilitate, gândindu-se că venise momentul să scoată și de la el câteva confidențe. Dar tu? Ești un seducător înveterat?
- De ce spui asta? se miră el.
- Este de notorietate publică lansă ea cu insolență. Zvonurile nu precizează însă dacă ai fost vreodată atât de îndrăgostit de vreuna din cuceririle tale încât să vrei să te căsătorești cu ea...
- Abby folosise cu bună știință un ton glumeț. Obținut efectul scontat. Lance se crispa imperceptibil și strânse mâinile pe volan. Nu răspunse imediat.
- Da, mi s-a întâmplat o dată, mărturisi el în sfârșit, cu o voce ușor alterată. Cu multă vreme în urmă...

– Ai... ai divorțat?

– A murit într-un accident de mașină, exact înainte să ne căsătorim. A vrut cu orice preț să-i împrumut mașina mea de curse. Îi plăcea la nebunie viteza... Din ziua aceea, nu mai las pe nimeni să-mi conducă mașinile, adăugă el sumbru. Așa că să nu-mi ceri asta!

– N-aveam de gând s-o fac, murmură Abby, emoționată fără să vrea de suferința evidentă care se citea pe chipul însoțitorului ei.

Călătoria continuă în tăcere. Când ajunseră în orașelul unde se ținea târgul de antichități, în apropiere de Oxford, era deja trecut de ora unsprezece. Lance își recăpătase buna dispoziție.

Se plimbară îndelung de la un stand la altul, oprindu-se în fața acelor care le rețineau atenția.

Abby căzu în admirația unei minuscule cutii de bijuterii din carapace de broască țestoasă, cizelată cu o mulțime de firifoare de argint. Fără ca măcar să-i ceară părerea, Lance o cumpără și i-o oferi, oprindu-i orice protest cu un gest autoritar al mâinii.

Luară prânzul într-un motel de pe malul Tamisei bucurându-se de o priveliște magnifică. La picioarele lor, într-un mic port de agrement, se desfășura o activitate intensă. Priviră multă vreme plecările și sosirile bărcilor cu pânze care alunecau pe apă fără nici un zgomot.

– Ți plac bărcile cu pânze? o întreabă brusc Lance, urmărind cu privirea manevrele unei astfel de ambarcațiuni care încerca să vină la chei.

– Cu multă vreme în urmă, m-am bucurat de această plăcere împreună cu un prieten...

Acesta era adevărul. De data aceasta, Abby răspunsese fără să se gândească. Lance o privi atent.

– Și ce s-a întâmplat cu... prietenul tău?

Percepu în tonul vocii lui o mirare inexplicabilă... Faptul că îi plăceau bărcile cu pânze era oare incompatibil cu personajul pe care îl reprezenta? Îi întinsese oare o cursă punându-i o întrebare aparent anodină?

Îl privi, neliniștită la gândul că făcuse o gafă. Dar Lance își recăpătase deja expresia normală. Ceva mai liniștită, ea răspunse:

– Ne-am pierdut din vedere. Oricum, în afara faptului că avea o ambarcațiune cu pânze, nu era deloc interesant.

– Înțeleg... Personal, prefer confortul iahturilor decât sportul cu vele, recunosc Lance. Dar îi înțeleg pe cei care sunt pasionați de această ocupație...

– Pleci uneori în croaziere?

– Da... Am și eu un iaht de treizeci de metri. Din păcate, se află la Monte Carlo, ceea ce nu-i prea practic.

Abby se abținu de la orice comentariu. Văzuse o dată la televizor un reportaj despre portul de agrement de la Monte Carlo. Atracția acestui loc pentru moștenitorii bogați se datora probabil faptului că nu puteau concepe să navigheze decât cu hotelurile lor de lux plutitoare...

După prânz, Lance o duse să viziteze curiozitățile istorice de prin partea locului. Abby fu impresionată de palatul Benheim despre care Lance părea să cunoască totul pe dinafară.

Se duseră apoi în Oxford. Lance îi propuse să-i arate universitatea unde își făcuse studiile și fata acceptă bucuroasă. Aceasta îi va permite poate mai bine să descopere personalitatea însoțitorului ei...

Se vedea bine că Lance era foarte cunoscut. În timpul plimbării lor prin încăperile și grădinile ilustrei universități, se întâlneau cu mai multe persoane care-l salutară pe Lance cu o plăcere evidentă.

– Lance Lazenby! exclamă unul dintre ei. Ce plăcere să te întâlnim aici! N-o să mă refuzi să vii să iei ceaiul la mine împreună cu prietena ta. Locuiesc aproape.

Când, două ore mai târziu, își luară rămas bun de la simpaticul profesor, Abby avu o strângere de inimă. Ea nu urmăse niciodată o universitate și uneori regreta acest lucru. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Lance o întrebă cu amabilitate:

– Tu unde ai urmat studiile?

– Oh, eu am abandonat școala foarte repede, se grăbi ea să ocolească răspunsul direct, dându-și seama deodată că, dacă va continua să-i pună astfel de întrebări, mai mult ca sigur se va trăda, pentru că nu-și pregătise răspunsurile. Eram mult prea ancorată în realitate ca să mă concentrez asupra cărților...

Lance îi aruncă o privire intrigată, dar nu insistă.

Pe drumul de întoarcere, așa cum se înțeleseseră, Lance opri la un han simpatic, unde părea să-i aștepte deja cina la lumina lumânărilor.

Totul era perfect. Serviciul era impecabil, atmosfera caldă, mâncărurile delicioase și rafinate... Din păcate, Abby era prea încordată ca să poată aprecia la justa lui valoare un moment atât de privilegiat. Gândul la ce urma să se întâmple după cină o făcea să simtă un nod în stomac.

– Puțină muzică? propuse Lance după ce se urcară din nou în mașină.

– Ascult cu plăcere, se grăbi ea să răspundă, bucuroasă că nu va fi nevoită să susțină o conversație, ceea ce-i dădea timp să se cufunde în gândurile ei.

Abby se simțea descumpănită, chiar perplexă. Își aminti cu stupefacție plăcerea manifestată de vechile cunoștințe ale lui Lance când îl revăzuseră la universitate. Oare toți oamenii aceștia cunoșteau și cealaltă față a acestui om în aparență atât de perfect?

Prietenii lui bănuiau oare că în spatele respectabilului Lance Lazenby, aflat în fruntea mai multor societăți de renume, se ascundea un individ abject, capabil de cele mai josnice ticăloșii? Oare moartea logodnicei sale îl transformase astfel?

Abby simți nevoia să-și reamintească tot ceea ce-i spusese Charles Bradbury despre cel care distrusese viața fiicei sale. Altfel, simțea că era pe punctul de a se îndoi de faptul că Lance ar fi fost în stare să facă tot ceea ce i se reproșa... Era atât de amabil, de plăcut, de cultivat și mai ales... atât de atrăgător!

Lance conducea în tăcere, pierdut și el în gânduri. Absolut relaxat, mai trăgea din când în când dintr-un imens trabuc. Văzându-l astfel, oricine i-ar fi acordat toată încrederea...

Abby se muștră în sinea ei. Nu trebuia în nici un caz să uite un lucru: Lance Lazenby era periculos!

În clipa aceea, deveni pe deplin conștientă de o realitate. În ciuda tuturor acestor raționamente și a tuturor avertismentelor lui Charles Bradbury, se simțea irezistibil atrasă de acest bărbat cu o virilitate atât de provocatoare...

Capitolul 4

Pe măsură ce se apropiau de Londra, Abby devenea din ce în ce mai nervoasă. Degeaba se străduia să respire profund, să-și impună să fie calmă, să-și amintească toate celelalte situații periculoase din care ieșise foarte bine, nimic n-o ajuta. Nu reușea să se relaxeze. Totuși... Lance era un gentleman... Va fi de-ajuns să-i spună nu, și el va pleca...

Se stinse și ultima notă a unui vals de Chopin. Reflex, Abby se aplecă să întoarcă pe cealaltă față caseta. Din păcate pentru ea, Lance avu aceeași reacție.

Mâinile li se atinseră pe butonul „eject”. Încordată la maximum, Abby se auzi cu groază scoțând un ușor țipăt. Își retrase repede mâna. Degetele lui Lance i se păruseră de jar...

Fără să clipească, el murmură vag o scuză și se concentra asupra casetei. Dar Abby ar fi putut să jure că era pe deplin conștient de starea pasagerei sale.

Total dezorientată de faptul că era atât de puțin stăpână pe nervii ei, se înfundă în scaun și închise ochii. Aproape cu părere de rău îi redeschise când motorul se opri.

Lance zâmbea în semiîntinericul care se lăsase.

– Dormei? o întrebă el.

Nota de ironie ce se ghicea în vocea lui nu-i scăpă și contribui și mai mult la iritarea ei.

– Nu, răspunse ea repede. Am petrecut o zi minunată.

Ar trebui ca el să tragă concluziile care se impuneau, după răspunsul ei...

Lance sări vioi din mașină și veni să-i deschidă portiera.

– Dă-mi voie să te ajut.

Îi luă din mâini pachetele pe care i le dăruise. Pentru că Lance nu se opri la cutiuța de bijuterii din carapace de broască țestoasă. Îi mai oferise și o minunată pudrieră din jad, specifică Blenheimului, și un set de parfumuri de lux.

O conduse până la ușa apartamentului și așteptă ca ea să deschidă ușa. Cum el nu dădea semene că vrea să plece, Abby intră în casă fără tragere de inimă... și Lance o urmă absolut firesc.

Puse cele câteva cadouri pe masa din salon și, cu un zâmbet ironic, o privi în ochi pe Abby.

Refuzând să cedeze panicii, ea îi susținu privirea.

– Îți mulțumesc pentru tot, Lance, m-ai răsfățat prea mult.

– Plăcerea a fost a mea... Universitatea Oxford este un loc de care n-am să mă plictisesc niciodată...

Cum el nu se hotărî să se clintească, Abby se resemnă și-i oferă ceva de băut.

Când îi servi un gin tonic, el ridică paharul cu un aer misterios.
— Îți propun să ciocnim pentru această zi minunată... Sper din tot sufletul că nu va fi ultima.

Lance nu părea pentru nimic în lume grăbit să plece. Tăcerea fetei nu-l stânjenea deloc. Prefăcându-se că nu observă căscaturile și oftaturile plictisite, el începu să-i povestească viața lui de student, cu o vervă de nestăvilit.

În fine, după destul de mult timp, el lăsă jos paharul și se ridică. Bătăile inimii ei se accelerară. Clipa crucială de care îi era teamă venise...

Lance se apropie încet de ea și, prinzând-o de mâini, o obligă să se ridice. Încremenită, incapabilă de cea mai mică reacție, Abby așteaptă ceea ce pentru ea era inevitabil.

Cu o răbdare exemplară, Lance începu să-i desfacă nasturii taiorului. I-l scoase ușor și-l aruncă pe fotoliul din față.

Ochii lui cenușii aveau o strălucire sălbatică... Când începu să desfacă una câte una copcile bluzei de mătase, nici măcar nu încercă să-l oprească. Cu o tandrețe infinită, el îi atinse cu vârful degetelor baza gâtului, apoi dintr-o dată se aplecă și-și puse buzele calde pe gâtul ei.

— Arzi, murmură el.

În loc de orice răspuns, ea tresări.

— Liniștește-te... Ești încordată.

În timp ce-i săruta lobul delicat al urechii, o ținea strâns lipită de el. Cu prețul unui violent efort, Abby se crispă și mai tare.

— Ce este? întrebă el imediat.

Era acum ori niciodată. El îi lăsa o ultimă șansă.

– Nu... nu vreau să rămâi... reuși ea să articuleze cu greutate. Reacția lui Lance o derută. El se îndepărtă ușor de ea, o privi câteva secunde încruntat și o forță să se așeze din nou alături de el.

– Dar, Abby, ce-ți imaginezi? Am insistat să încetezi să te mai vezi cu Ross, dar asta nu înseamnă că doresc imediat să am relații mai intime cu tine.

Abby îl privi, sceptică.

El îi atinse afectuos nasul.

– Adorabilă prostuță mică! o certă el cu drăgălășenie. N-am de gând să te hărțuiesc în nici un fel. Avem tot timpul să ne cunoaștem. Oh, desigur, aș minți dacă n-aș recunoaște că te doresc... Dar știi să aștept atât cât va trebui. Ai înțeles?

Îi prinse bărbia între degete și o forță să-l privească. Abby îi zâmbi. Visa oare? Nu-i venea să creadă ceea ce auzea...

– Nu ți se va întâmpla nimic din ceea ce nu dorești, reluă el cu gravitate.

Și ca pentru a da mai multă greutate spuselor lui, îi cuprinse umerii cu un braț protector. Atunci, mânată de un imbold neștiut, se ghemui la pieptul lui.

Era obligată să recunoască faptul că se cam înșelase... Cel căruia îi atribuisese la început cele mai rele intenții, cele mai josnice sentimente, purtările cele mai odioase, se comporta de fapt ca un adevărat cavaler, prevenitor și delicat...

Deodată, se surprinse că-și dorește ca el s-o sărute.

– Am petrecut o zi minunată, zise ea cu o voce alintată.

– Sunt foarte fericit să aud asta, replică el cu un accent de sinceritate indiscutabilă. Măine ce ai vrea să faci? Ai vreo dorință anume?

– Nu, îmi este indiferent.

– Am o idee. Am putea să le facem o vizită unor prieteni de-ai mei care locuiesc în Kent. O să vezi, este un loc minunat. Voi fi aici la ora zece.

Ea îl îndepărtă cu blândețe și se ridică.

– Plec înainte să începi iar să tremuri, o ironiză el fără răutate.

Abby îl conduse la ușă. Aici, el șovăi o clipă, apoi brusc, se întoarse și o sărută cu o reținere cu atât mai evidentă cu cât ea răspunse cu pasiune acestui sărut prea scurt.

Lance se întunecă.

– Să nu mă faci să aștept prea mult, Abby, spuse el în șoaptă. Te doresc atât de mult...

De îndată ce el ieși, Abby se sprijini de perete. I se părea că picioarele n-o mai ascultau...

*

* *

Prietenii lui Lance îi primiră regește. Era o pereche de vreo treizeci de ani care locuia într-un castel demn de poveștile cu zâne. Construită pe vremea lui Charles II, somptuoasa clădire din cărămidă roșie, cocoțată pe o colină, domina toată valea. Ca să ajungi la ea, trebuia să mergi cu mașina o oră bună prin pădure, apoi ajungeai într-un parc imens cu peluze întreținute artistic și cu dragoste.

După ce le arătară casa, care avea pe puțin vreo cincisprezece încăperi – neapărat necesare pentru cei trei

copii ai lor și cei patru câini, le explică nu fără umor stăpâna casei – gazdele propuseră să ia masa pe terasă.

Ziua trecu fără ca Abby să-și dea seama cât de repede. Jucară o partidă de tenis pe terenul proprietății, la umbra unor arțari uriași, se scăldară în piscina ovală și luară din nou o gustare savuroasă servită de către un angajat pe cât de discret pe atât de eficace.

Pe la ora șapte, porniră spre casă, nu înainte de a le fi promis copiilor că vor reveni curând.

– Mai ales Abby! insistă cu o mutrișoară comică mezinul, care se jucase o mare parte a după-amiezii cu ea.

– Cum ți s-a părut aici? o întrebă Lance după ce rulară o vreme.

– Ca în paradis, răspunse Abby. Iar prietenul tău se pare că are încă o mulțime de idei ca să îmbunătățească și mai mult confortul.

– Da. Din păcate, nu va mai avea timp să le pună în aplicare.

– De ce?

– Vrea să vândă.

– Ce păcat! exclamă ea. Dar îmi imaginez că trebuie să coste o avere întreținerea acestui castel...

– Cam așa, într-adevăr. Dar o face mai ales pentru că firma lui se mută la New York și va fi obligat să locuiască mai mulți ani în Statele Unite. Din păcate, n-are de ales.

Lance își luă o clipă ochii de la drum și o privi atent.

– Ți-ar plăcea să locuiești aici? întrebă el pe un ton neutru. Abby izbucni în râs.

– Ce întrebare! Cunoști mulți oameni care n-ar aprecia o asemenea minune?

În mintea ei încolți dintr-o dată o idee bizară.

– Să nu-ți imaginezi totuși că aş fi tentată să cumpăr. Entuziasmul meu rămâne pur... artistic.

Lance râse la rîndul lui.

– Nici nu m-am gândit la asta. Și ca să fiu sincer, eu sunt cel care s-a gândit să-l cumpere!

– Oh!

Confuzia de pe chipul însoțitoarei lui îl amuză enorm, ceea ce o făcu pe Abby să se simtă și mai stânjenită...

*

* *

Săptămâna următoare, Lance îi consacră toate serile fără excepție. Și în timpul zilei, reușea uneori să se elibereze ca să ia prânzul împreună sau s-o conducă la vreo licitație. Îi telefona regulat și-i trimitea flori. Tot ceea ce făcea sau spunea în prezența ei era plin de delicatețe, mai degrabă rară la un bărbat. Când o conducea până în fața ușii, o săruta cu tandrețe pe buze, fără să-i ceară niciodată altceva.

Dacă avertismentele lui Charles Bradbury nu i-ar fi răsunat din când în când în ureche, de multă vreme ar fi fost complet fermecată de acest mod de comportare...

Mintea și trupul ei se aflau într-un război necrutător. Degeaba încerca să judece rațional, se simțea atrasă irezistibil de virilitatea evidentă a lui Lance.

Și cum pe de altă parte, el se dovedea a fi un prieten erudit, cu darul vorbirii, subtil și amuzant, îi era greu să și-l imagineze a fi monstrul descris de tatăl lui Sarah.

Întotdeauna punctual la întâlniri, se asigura să se simtă bine, rezerva cele mai bune mese la cele mai renumite restaurante, cele mai bune locuri la operă și părea că are un dar în a ghici dorințele lui Abby, exact la momentul oportun...

În ciuda nenumăratelor calități ale lui Lance, Abby nu reușea să uite că ea se afla aici la comanda cuiva.

Totuși, de multe ori, granița între comedia pe care o juca și realitate aproape că se ștergea.

Și era cu atât mai conștientă de asta cu cât niciodată un bărbat n-o fascinase astfel. De îndată ce o atinge, părea că toată voința o părăsește și o undă de căldură niciodată resimțită până acum o străbătea din cap până-n picioare.

Era pentru prima oară când dorea un bărbat cu toată ființa ei...

*

* *

Charles Bradbury îi ceruse să-l țină la curent în mod regulat cu evoluția situației. De o săptămână, Abby nu dăduse semne de viață. Ezita s-o facă atâta vreme cât Lance Lazenby, pe care acum îl cunoștea, i se părea a fi la polul opus de cel pe care i-l descrisese Charles.

Vineri seara, se pregătea să iasă când o sună Charles.

– Nu mai am vești de la dumneata, spuse el fără nici o introducere. Ce se întâmplă?

– Oh, nimic special, îl liniști ea. Doar că ieșim tot timpul și nu mai am o clipă liberă...

– I-ai oferit stiloul?

– Nu, nu încă. N-am avut ocazia.

– Provoac-o!

Tonul autoritar al lui Charles Bradbury, de obicei foarte curtenitor, o surprinse un pic. Dar deja el continua:

– Domnișoară Stevens, nu te-am angajat ca să petreci momente plăcute în compania acestui individ! Ajunge! Dă-i stiloul cât mai repede cu putință, ai înțeles?

Uluită de acest ton sec neobișnuit, Abby se mulțumi să încuviințeze.

– Am înțeles...

*

* *

În aceeași seară, Lance o duse să vadă prima reprezentație cu *Traviata*. După spectacol, se duseră să cineze, apoi dansară într-un local de noapte la modă.

De câțva timp, Lance nu se mai invita să bea un ultim pahar la ea. O conducea până în fața ușii, o săruta și pleca.

Astăzi însă, puterea obișnuinței nu părea să mai aibă aceeași greutate. Cum stăteau așezați la masă în fața cupelor de șampanie, se aplecă deodată spre ea și o sărută cu o înflăcărare care nu-i era obișnuită, sau mai exact, pe care și-o stăpânea la perfecție.

La început tandru, sărutul deveni din ce în ce mai exigent. Abby nu rezistă mult. Bunele ei hotărâri se transformară instantaneu în fum și-i răspunse cu o pasiune dezlănțuită după atâta așteptare.

Simțind că între ei nu mai există nici urmă de barieră, Lance gemu:

– Abby, oh Abby, iubita mea, aștept de atâta timp clipa aceasta...

În minutele următoare, lumea încetă să mai existe. Buzele calde ale lui Lance lăsau urme de foc pe cele ale lui Abby, pe gâtul ei, pe decolteul îndrăzneț.

Totuși, când simți degetele lui strecurându-se printre nasturii rochiei, avu o tresărire de pudoare. Se aflau totuși într-un loc public!

Și el se opri. Se îndepărtă de ea cu părere de rău și mormăi:

– Este mai bine să plec înainte să mă faci să-mi pierd capul... Ceea ce s-ar putea întâmpla curând... adăugă el cu un zâmbet complice.

Îi făcu semn unui chelner care-i aduse imediat haina. Apoi, păru că-și amintește ceva. Se scotoci în buzunar și scoase o cutiuță învelită în hârtie de mătase.

– Ca să adaugi la colecția ta, spuse el întinzându-i-o.

Abby o deschise imediat și găsi în ea o camee fin cizelată, înconjurată de pietre prețioase. Scoase o exclamație admirativă.

– Oh, Lance, este minunată, exclamă ea admirând portretul lui Napoleon gravat în mijlocul bijuteriei.

– A fost creată special pentru împărăteasa Marie-Louise, o informă el.

Uluită de o asemenea minunăție și mai ales emoționată de generozitatea lui Lance, îl asigură cu o voce entuziastă:

– Nu mă va părăsi niciodată... Este prea frumoasă.

Bucuria ei copilărească îl mișcă.

– Când o vei purta, te vei gândi la mine... șopti el. Vino, te conduc până la taxi.

În clipa aceea, Abby își aminti de stilou. Era o ocazie nesperată.

– Stai puțin...

Mirat, Lance o văzu deschizându-și poșeta și scoțând la rândul ei un pachetel.

– Pentru tine, spuse ea, timid. Un fel de a-ți mulțumi pentru tot ceea ce mi-ai oferit...

Cu o expresie impenetrabilă, Lance luă pachetelul. Abby, neliniștită, îi pândea reacția.

– Am pus să-ți graveze inițialele... Sper să-ți placă...

Lance desfăcu pachetelul și, deschizând cutia, luă stiloul și-l învârti între degete.

– Firește că-mi place... Mulțumesc, Abby.

– Îl vei folosi?

În mod inexplicabil, se simțea dezamăgită de reacția puțin entuziastă a lui Lance. S-ar fi bucurat dacă l-ar fi văzut mai entuziasmat...

– În fiecare zi, răspunse el în sfârșit pe un ton grav înainte de a și-l strecura în buzunarul interior al hainei.

De ce se simțea Abby dintr-o dată stânjenită? Din cauza licăririi de o clipă din ochii lui Lance? Bănuia oare ceva? Își alungă însă acest gând din minte. Era un gând insuportabil. Probabil că imaginația ei, supusă la grele încercări, îi juca feste...

În orice caz, îndeplinise exact ordinul lui Charles Bradbury. Era și aceasta o satisfacție ca oricare alta...

Câteva ore mai târziu, întinsă în pat, Abby rumega aceleași gânduri. Îndoiala era mereu prezentă în mintea ei.

A doua zi dimineăta, abia trezită, îi telefonă imediat lui Charles Bradbury ca să-i anunțe vestea cea bună. Tocmai pusese receptorul în furcă la încheierea discuției când îl auzi sunând. Pe un ton profesional, o voce bărbătească se prezentă ca fiind secretarul particular al lui Lance Lazenby, și o anunța că Lance avea o ședință urgentă neprevăzută și că nu va putea trece pe la ea toată ziua.

Abby se alarmă. Bănuielile ei se confirmau oare? Lance inventase acest pretext de ultimă oră? Ar trebui oare să-l anunțe pe Charles despre riscurile la care se expunea dacă el bănuia ceva? Ezită îndelung, apoi hotărî să aștepte până seara. Ziua i se păru interminabilă.

Când seara, la nouă și jumătate sună telefonul, Abby se repezi cu un oftat de ușurare.

– Ne vedem sâmbătă în loc de duminică?

Lance era prea bine dispus pentru a avea îndoieli în privința lui Abby.

– De acord, răspunse ea pe același ton spontan. Credeam că o să-mi dai plasă...

– Niciodată! Doar că sunt foarte ocupat, încât iată, sunt obligat să închid telefonul imediat.

A doua zi, când se prezentă acasă la ea, Lance flutură triumfător un mic aparat de fotografiat.

– Vom merge să căutăm dovezi că brățara ta a aparținut într-adevăr Lucreziei Borgia, o anunță el.

Făcu mai multe poze bijuteriei, apoi se duseră la Național Gallery și la British Museum, unde își petrecură ziua consultând lucrări de specialitate și admirând diverse expoziții.

Fata constată cu satisfacție că se folosea de stiloul pe care i-l oferise. Sau cel puțin, încerca să se convingă că acest lucru îi făcea plăcere. De fapt, nu era sigură...

*
* *

Săptămâna următoare, se întâlniră la fel de des ca înainte. Într-o zi, fiind mai ocupat, el o rugă să vină să-l ia de la birou, ca să câștige timp. Abby chemă un taxi și ceru să fie condusă la adresa indicată de Lance.

Ajunse la picioarele unei impunătoare clădiri moderne numai în oțel și sticlă fumurie. Intră într-un imens hol strălucind de curățenie. Era trecut de ora șapte seara și, evident, personalul deja plecase. Doar un bărbat în uniformă, cu siguranță portarul, se apropie zâmbind de ea.

– Domnișoara Stevens?

– Da...

– Domnul Lazenby m-a anunțat de sosirea dumneavoastră. Vă rog să binevoiți să mă urmați...

O conduse până la ascensorul care-i duse până la etajul cinci. Aici, merseă pe un culoar larg și lung acoperit cu o mochetă groasă de culoare roz-somon și se opriră în fața unei uși. Portarul bătu ușor. Neprimind nici un răspuns, intră.

– Probabil că încă este în conferință, îi explică portarul. Așteptați aici, îl voi anunța că ați venit.

Rămasă singură, Abby își plimbă privirea prin încăpere. Nu era oare ocazia visată pentru a încerca să pătrundă în secretele profesionale ale lui Lance Lazenby? Își dădu seama însă că nu știa prea bine ce căuta.

Îi veni atunci în minte o idee. Luă micul casetofon care nu ieșea niciodată din poșeta ei și se îndreptă spre un somptuos birou de acaju pe care trona un teanc de dosare. Deschise unul și începu să citească cu voce tare înregistrând astfel diferite liste cu nume de persoane sau cifre. Le alese la întâmplare, neavând nici o idee precisă despre ce anume l-ar fi putut interesa sau nu pe Charles Bradbury.

Minicaseta era pe sfârșite când auzi zgomote de voci pe culaor. Puse rapid totul la loc și se duse lângă o fereastră, prefăcându-se cufundată în contemplarea orașului de la picioarele sale.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti, se auzi vocea clară a lui Lance în spatele ei. Din păcate, mi-a fost imposibil să amân această ședință.

Abby se întoarse spre el și-i zâmbi. El o sărută ușor pe frunte, apoi se adresă celor doi bărbați care-l însoțeau.

– Draga mea, iată-i pe cei doi nedespărțiți asociați ai mei, Bill Fanden, director adjunct și Anthony Oliver, consilier financiar.

Amândoi îi strânsură călduros mâna, privind-o în mod ciudat. Văzând aerul ei perplex, Lance îi explică răsând:

– Iartă-i, nu sunt obișnuiți să întâlnească fete atât de frumoase prin birouri...

Bill Fanden strâmbă din nas.

– Așa este... Dar mai ales, este pentru prima oară când ne prezinți una dintre...

Se întrerupse, stânjenit brusc când își dădu seama că poate face o gafă.

– În sfârșit, vreau să spun... încercă el să se corecteze, stângaci.

Lance izbucni în răs.

– Ajunge, bătrâne... Ai spus destule pentru astăzi. Ai noroc, te iert pentru că sunt bine dispus...

Toți patru răsără cu plăcere.

– Mai întârzii doar două minute, cât să-mi iau niște hârtii de care am nevoie.

Lance se îndreaptă către o ușă și apăsă pe un buton bine ascuns în spatele unui tablou. Abby privi fără să înțeleagă. Deodată, făcu ochii mari, stupefiată.

Un întreg perete se răsuci, dând la iveală un panou ciudat. Lance își rosti numele, și la rândul lui, panoul se deschise spre o încăpăre ascunsă... Abby se ciupi ca să se asigure că nu visează.

– Dumnezeu! exclamă ea. Câtă ingeniozitate! Cine ar bănuia că...

– Nimeni, o întrerupse Bill Fanden. Acesta este și scopul. Nici chiar hoții cei mai pricepuți nu i-ar putea veni de hac acestui blindaj ultraperfecționat.

În timp ce Lance scotocea prin hârtiile întinse pe o masă, Bill îi explică în continuare lui Abby:

– Comanda panoului este electronică. Computerul recunoaște vocea anumitor persoane alese cu grijă. Ghicește imediat orice imitație sau înregistrare...

Lance ieși din sălașul lui inviolabil și făcu exact aceleași operațiuni ca mai înainte, ca să încuie totul. Întinse un dosar asociaților săi.

– Iată documentația care trebuie aprofundată în vederea următoarei ședințe, zise el scurt. Scuză-mă că te-am reținut atâta.

Cei doi o salutară pe Abby și Lance îi conduse până la lift, după ce-i făcu semn să-l aștepte.

Când se întoarse în birou, siguranța de netăgăduit a omului de afaceri cedase locul unei blândeți mult mai umane.

– Vino lângă mine, spuse el în șoaptă.

Abby se supuse cu docilitate și se duse să se ghemuiască în brațele lui. Buzele lui Lance puseră imediat stăpânire pe ale ei, cu o înflăcărare nebănuită.

– Ai de gând într-adevăr să asisti la acest concert astă-seară? șopti el.

– De ce? Ai o idee mai bună? răspunse ea pe un ton candid, fiind totuși conștientă că se juca în mod periculos cu focul.

– N-ai vizitat niciodată apartamentul meu dacă îmi amintesc bine... Să mergem să cinăm, și după aceea să petrecem o seară liniștită la mine, ascultând muzică.

Abby ar fi trebuit să refuze. Așa îi dicta rațiunea. Dar trupul ei lipit de cel al lui Lance, îi spunea altceva.

– De acord, se auzi ea spunând, aproape împotriva voinței ei.

În ochii lui Lance se aprinse o licărire de triumf.

– Draga mea...

*

* *

Cinară într-un mic restaurant italian aflat în West End, a cărui reputație nu mai trebuia făcută. Abby începu să mănânce dintr-un delicios *carpaccio*, apoi se lăsă ispitită de niște paste cu fructe de mare, gustând în treacăt și din calcanul florentin din farfuria lui Lance. Stropiseră totul cu un Chianti, drept care la sfârșitul mesei Abby era foarte euforică.

– Ce părere ai despre acest loc? o întrebă Lance luându-i mâna.

– Grandios! exclamă ea. Nici o deosebire față de cele din Italia.

– Ai fost deja pe acolo?

– Nu, niciodată. Mi-ar plăcea mult, dar...

Se întrerupse brusc. Era oare doar efectul alcoolului, sau simțise într-adevăr degetele lui Lance crispându-se? Nu... El zâmbea din nou, perfect relaxat.

– Mă bucur că-ți place. Vom mai veni aici din când în când. Privirea lui întârzie pe mâinile fetei.

– Nu porți niciodată inele? întreabă el.

Abby izbucni într-un râs cristalin.

– Nu! Se pare că nimeni nu s-a gândit vreodată să-mi ofere unul, este de neînțeles, nu-i așa? replică ea pe un ton voit provocator.

Lance era pe punctul de a-i spune ceva, dar chelnerul care se apropie de masa lor îl împiedică.

– Un lichior mic?

Abby refuză politicos. Cele câteva pahare de Chianti o ajutaseră să se relaxeze, dar știa că nu trebuie să depășească anumite limite atâta vreme cât era lucidă...

Lance nu părea grăbit să plece. Mai comandă un pahar de Armagnac, fumă două țigări lungi în timp ce-i povestea că în acest moment citea o carte pasionantă despre istoria Chinei. După el, porțelanul chinezesc era unul dintre cele mai pure.

Când ceru să i se aducă nota de plată, Abby uitase deja cât de tare se temea de ce avea să urmeze...

*

* *

Apartamentul lui Lance se afla la etajul al șaselea dintr-un imobil foarte luxos. În comparație cu acesta, cel al lui Abby, sau mai degrabă cel închiriat de către Charles Bradbury, era aproape modest.

Nici o notă feminină nu venea să îndulcească austeritatea acestui interior foarte masculin. Mobilat exclusiv modern, nu exista nici o umbră de prost gust în amenajarea judicioasă a încăperilor pe care i le arăta Lance. În același timp, nimic însă nu atenua impresia de răceală produsă de fotoliile din piele neagră, de pereții acoperiți cu oglinzi, de mobilierul sobru cu unghiuri insuficient rotunjite...

Lance dispunea de un echipament stereofonic demn de cel mai bun local de noapte din oraș. O servi pe Abby cu un pahar pe fondul unui concert de Beethoven.

– Apartamentul tău este destul de onorabil, glumi ea aruncând o ultimă privire în jur.

– Am tot ce trebuie ca să atrag în bârlogul lupului cel rău tinerele oițe nevinovate...

Ca o bună artistă ce era, Abby deschise ochii mari, înspăimântați.

Lance râse sarcastic.

– Nu mă interesează bunurile materiale...

Abby simulă o groază incomensurabilă... care învinse talentul actoresc al lui Lance. Izbucni într-un râs nestăpânit, apoi redeveni brusc serios. Se apropie de ea și-i luă paharul din mână.

– Lăsând gluma la o parte, Abby, tot îți mai este teamă de mine?

Luată prin surprindere de această schimbare bruscă, Abby nu răspunse imediat.

– Să dansăm, sugeră el atunci.

O înlănțui și, în tăcere, își potrive pașii după ai ei.

Abby nu mai era conștientă decât de muzica languroasă și de parfumul subtil și rafinat al partenerului său.

– Abby...

Lance o obligă să se oprească. Își strecură o mână sub ceafa ei și-i trase ușor capul pe spate. Abby era încordată ca un arcuș. Doar coapsele îi mai erau lipite de ale lui. El o privi astfel câteva secunde, cu ochii strălucind de o dorință prea mult timp stăpânită, apoi o atrase din nou spre el.

Când buzele-i fierbinți puseră stăpânire pe ale ei, Abby se simți purtată într-un vârtej de senzații care o făcu să se prăbușească parcă într-un fel de neant. Se agăță cu toate puterile de trupul acesta viril care o asalta cu voluptate.

Foarte încet, mâinile fine și totuși puternice ale lui Lance alunecară pe umerii ei, pe piept, de-a lungul spatelui...

Pierdută, Abby închise ochii.

Vocea răgușită a lui Lance o readuse la realitate.

– Ești atât de frumoasă, Abby... Vreau să te privesc...

Când buzele lui se lipiră din nou de ale ei, Abby întrezări ca o străfulgerare pericolul care o pândea, dar nu-și ascultă glasul rece al rațiunii. Se cambră și mai mult spre el, dorind să prelungească o veșnicie clipele acestea îmbătătoare.

Amețit de dorință, Lance o conduse către canapeaua cea mai apropiată și Abby nu rezistă. Începu să-i descheie cu febrilitate rochia pe care i-o scoase cu îndemânare, apoi îi desfăcu sutienul, fragilă barieră de dantelă pentru mâinile lui, pentru buzele lui fierbinți...

Abby gemu ușor. Buzele lui Lance atingeau acum vârfurile întărite ale sânilor ei. Un frison delicios, la limita suportabilului, îi străbătu întreg corpul.

Lance, foarte încet, se ridică ușor și-și cufundă privirea în ochii ei care străluceau ca două lacuri aurii în seminîntunericul încăperii.

— Tot îți mai este teamă de mine? șopti el cu o voce alterată.

Incapabilă să rostească vreun cuvânt, Abby scutură din cap. N-avea în acest moment decât o dorință: să se abandoneze în totalitate fericirii din care, până acum, Lance o făcuse doar să guste...

Lance o sărută din nou, cu o tandrețe infinită și... se îndepărtă aproape brutal de ea.

Abby nu înțelese imediat ce i se întâmpla. Avu impresia că un frig ucigător se abătuse asupra ei....

Buimăcită, în culmea frustrării, își încrucișă brațele pe piept într-un reflex de pudoare și-l privi pe Lance ca printr-o ceață. Întreaga ei înfățișare era acum un dureros semn de întrebare.

— Dar... de ce? bâigui ea.

Fără să-i răspundă, Lance se îndreptă spre bar. Își turnă un pahar, apoi se întoarse. Pe chipul lui se citea o emoție nedefinită.

— Scuză-mă, Abby... murmură el.

Abby avea impresia că trăiește un coșmar.

— Îmbracă-te... Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să...

În fața expresiei ei rătăcite, el preciză:

– N-am dreptul să te forțez... Ai venit la mine acasă cu încredere. Refuz să abuzez de ea...

Abby ezita între lacrimi și râs.

– Lance, te asigur că...

– Știu, știu... o întrerupse el repede, ca și cum s-ar fi temut să audă urmarea. Totul este din vina mea. Ești atât de seducătoare...

Se apropie de ea și-i întinse hainele.

– Iartă-mă dacă poți, o imploră el cu o voce nesigură.

– Lance, eu...

Punându-i un deget pe buze, o împiedică să continue.

– Ar fi fost o greșeală, Abby...

Era prea mult pentru ea. De ce complica el atât de mult lucrurile?

– Nu înțeleg, spuse ea pe un ton glacial.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Abby, încercă el să-i explice. Draga mea... Nu ne cunoaștem încă îndeajuns. Și, poate că este prematur să-ți spun, dar tu reprezinți pentru mine ceva cu totul special... Nu vreau să stric nimic din prea mare grabă. Țin prea mult la tine ca să fac asta... Acum înțelegeți mai bine?

Abby dădu din cap, tăcută.

Era conștientă acum de un adevăr incontestabil. Oricât de incredibil ar părea, Lance Lazenby, seducătorul bogat cu nenumărate cuceriri la activ, renumit pentru indiferența sa față de femei, se îndrăgostise de ea!

Așadar, misiunea ei era aproape îndeplinită. Atunci, de ce resimțea o asemenea suferință?

Capitolul 5

Când Abby îi felefonă lui Charles Bradbury și-i spuse că în ajun fusese în biroul și în apartamentul lui Lance, crezu că acesta va sări în sus de bucurie...

Acesta îi dădu imediat întâlnire într-o cafenea ca să aibă mai multe detalii.

— Ești sigură că n-a făcut nimic altceva ca să acționeze acel panou?

Pentru a treia oară, Abby îi repetă manevrele care dădeau acces la încăperea secretă ascunsă în biroul lui Lance. Charles Bradbury părea deosebit de interesat de acest episod.

— Ce puneti la cale? întrebă Abby pe un ton glumeț. Un nou Watergate?

Charles izbucni în râs. Nu mai fusese niciodată atât de bine dispus.

— Nu, nu... liniștește-te. Doar din curiozitate te întreb toate aceste amănunte despre acel uimitor sistem de blindaj. Poate să folosească în viitor...

Oftă, mulțumit.

– Ai făcut o treabă excelentă, Abby. Dacă am avea măcar o dovadă a numeroaselor lui escrocherii...

– Noi?

– Da, noi: Sarah, eu, companiile pe care le-a dus la faliment într-un mod mai mult sau mai puțin legal, acționarii pe care i-a ruinat. Nu sunt singurul care vreau să se facă dreptate... Eu doar am norocul să posed mai multe mijloace decât ceilalți pentru a reuși.

Tatăl lui Sarah era complet surescitat. Abby îi spusese totul. Uitase însă să-i precizeze un amănunt: că Lance Lazenby se îndrăgostise de ea!

Omisiunea ei era de fapt deliberată. Nu voia ca Charles să exploateze la maximum acest nou atu, ceea ce ar face cu siguranță dacă ar ști. Or, această idee, în principiu, nu era deloc pe placul fetei.

– Din moment ce te-a introdus o dată în biroul și în apartamentul lui, continuă Charles, nu există nici un motiv să n-o mai faci. Și atunci, vei avea de lucru!

Ochii îi scânteiară neiertător. Se scotoci în buzunar și scoase o cutiuță.

– Aici sunt microfoane în miniatură, îi explică el cu însuflețire întinzându-i cutia lui Abby. Le vei lipi cam peste tot. Sub birou, în spatele tablourilor, sub scaune, în interiorul telefonului...

– În interior? exclamă Abby, stupefiată. Dar n-aș ști niciodată să...

– Este foarte simplu, o întrerupse el imediat. Este de ajuns să deșurubezi capacul receptorului și să strecuri capsula înăuntru. După care poți să pleci acasă...

În timp ce vorbea, scosese o mie de lire din portofel.

– Iată o parte din banii dumitale, așa cum ne-am înțeles, spuse el cu un zâmbet larg.

Abby rămase perplexă câteva minute.

– Dacă veți obține informațiile pe care le doriți cu ajutorul acestor microfoane, eu îmi voi fi terminat treaba? întrebă ea încet luând bancnotele.

Charles se încruntă.

– De ce întreb asta? o chestionă el pe un ton bănuitor. Vei refuza să continui?

– Nu, nicidecum... Întreb și eu. Înțelegeți, mă întâlnesc cu el din ce în ce mai des și risc să fac vreo gafă...

– Vrei bani mai mulți, nu-i așa? întrebă el pe un ton glacial.

Abby nu se putu împiedica să roșească, rușinată că el interpretase astfel ezitarea ei.

– În nici un caz, îl asigură ea, categoric. Sunt însă nerăbdătoare să se termine o dată.

Charles se împlânzi instantaneu.

– Înțeleg... Și eu sunt nerăbdător ca omul nostru să fie înfundat. Dar totul va depinde de cât de repede vei reuși să pui microfoanele.

– Ați aflat ceva interesant grație stiloului? îl întrebă brusc fata.

– Din păcate, nu. Erau mulți paraziți, nu se auzea bine. Dar cu microfoanele pe care ți le-am dat, nu va mai fi nici o problemă. Va trebui să obținem informații prețioase și determinante pentru el.

– Ce se va întâmpla cu Lazenby?

Charles ridică din umeri.

– Greu de spus. În cel mai rău caz, închisoare, în cel mai bun caz pentru el, reputația îi va fi întinată pentru totdeauna... Oricum ar fi, nimic nu va mai putea repara ceea ce i-a făcut lui Sarah...

La amintirea acestei crude realități, Abby se înfioră.

– Vă promit să fac tot ce-mi va sta în putință, îl asigură ea înainte să-și ia mantoul și să se îndrepte spre ieșire.

Abby chemă un taxi. Întrevederea aceasta cu Charles îi lăsase o impresie ciudată. Pradă unei neliniști pe care nu reușea s-o stăvilească, se simți dintr-o dată ca un vas ce plutea în derivă, sătulă de rolul pe care acceptase să-l joace.

Ajunsă la apartamentul ei, își schimbă repede rochia cu niște blugi și un tricou și ieși. Luă primul autobuz care veni. Avea chef să revadă casa unde locuise înainte ca acest cerc infernal să înceapă.

Nu mai avea cheile dar când sună, auzi pași repezi în spatele ușii. Radioasă, Liz se aruncă de gâtul prietenei sale.

– Abby! Ce surpriză plăcută!

Văzând fața trasă a Lizei, Abby întrebă, ironic:

– Poate te-am trezit?

– Nu chiar... Am avut o seară cam „dureroasă” recunosc Liz ținându-se de frunte. Un pic cam multă băutură, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Se așezară amândouă chiar pe jos.

– Așadar, ce mai faci? Povestește-mi... gemu Liz, nerăbdătoare.

Flecăriră îndelung. În timp ce vorbea și sorbea dintr-o ceașcă de cafea, Abby privea în jurul ei. De fapt, venise aici în speranța de a-și mai recăpăta puterea care-i lipsea de o vreme,

de când își dăduse seama că Charles nu va renunța pentru nimic în lume să-l zdrobească pe Lance într-un fel sau altul...

Sperase în mod naiv că, aflându-se în mediul și locul pe care-l frecventase întotdeauna își va regăsi un plus de luciditate și de energie. Atunci de ce avea impresia că este o străină, de ce nu asculta decât cu o ureche distrată ce-i spunea Liz, care era atât de amuzantă altădată? Se mutase de aici abia de o lună...

I se părea că trecuse un secol, și mai ales, că trăise în ultima lună mai intens decât în toată viața ei... Dar era oare aceasta de-ajuns ca să explice detașarea pe care o simțea față de tot ceea ce până acum îi fusese atât de drag?

Renunțând să mai descurce aceste întrebări încâlcite și prea complicate, Abby se ridică și-și luă la revedere de la prietena ei, promițându-i că va reveni curând.

*

* *

Chelsea nu era prea departe și se hotărî să meagă pe jos. Totuși, era ușor obosită. Noaptea trecută nu dormise deloc. Cum ar fi putut să doarmă când fusese pe punctul de a face dragoste cu Lance și că în ultima clipă el se retrăsese, abandonând-o în culmea frustrării?

Degeaba își spunea că beneficiase cu siguranță de un tratament de favoare în comparație cu ceea ce era obișnuit să facă, nimic nu-i putea șterge amintirea mângâierilor fierbinți ale lui Lance...

Pierdută în gândurile ei, mergea ca un automat de-a lungul trotuarelor, fără să fie atentă la nimic din jurul ei. După ce traversă părculețul, coti în sfârșit la colțul străzii marginită de copaci care ducea la reședința ei.

Deodată, inima începu să-i bată mai repede. Parcat în fața imobilului, Rollsul metalizat al lui Lance părea că o sfidează... și proprietarul lui, sprijinit nonșalant de capotă, fuma liniștit o țigară.

De îndată ce o observă pe Abby, avu o expresie de surpriză. Nu era de mirare... Nu era obișnuit s-o vadă pe tânăra elegantă care frecventa cu asiduitate galeriile Sotheby's îmbrăcată în niște blugi simpli și un tricou.

Încercând să-și ascundă de bine de rău subita nervozitate, fata se îndreptă spre el fără ca totuși să se grăbească. Ce zări în privirea lui nu avu darul s-o liniștească: ce însemna flacăra aceea ciudată care parcă ardea?

Apoi, totul se petrecu foarte repede. Înainte să aibă timp să reacționeze, Lance își aruncă țigara, veni spre ea și o cuprinse în brațe, strângând-o cu o putere uimitoare. Îi luă fața în mâini, apoi buzele lui puseră stăpânire pe ale ei fără nici o blândețe... ca și cum ar fi vrut s-o rănească.

Nu-i dădu drumul la fel de brusc precum o îmbrățișase. Cu răsuflarea tăiată, Abby îl privea, buimăcită.

– La fel sunt și eu de buimăcit, bombăni el în loc de orice explicație la comportamentul lui cel puțin ciudat.

Ce însemna asta? Lui Abby i-ar fi fost greu să spună, cu atât mai mult cu cât acest sărut, atât de scurt dar atât de violent, o tulburase profund...

Exact în acea clipă, un claxon de mașină îi făcu să tresară.

Lance aruncă o privire în jur și, cu un gest energic, o luă de braț.

– Nu-i nevoie să ne lăsăm călcați de mașină, mormăi el, nici să ne dăm în spectacol.

Abby întoarce capul. Pe treptele clădirii, un cuplu îi privea cu un aer evident amuzat.

– Vrei să intrăm?

Tonul autoritar pe care-i fusese pusă întrebarea nici nu aștepta răspuns. Prea tulburată ca să mai protesteze, Abby îl urmă docilă înăuntrul clădirii, până la apartamentul ei.

În momentul când introducea cheia în broască, ea notă privirea lui ostentativ încruntată care-i fixa ținuta vestimentară neobișnuită.

– Am fost să mă plimb în Hampstead Heath, se simți ea obligată să inventeze.

– Parcurile din Londra nu-ți ajung? se miră el.

– Sunt prea... prea formale în configurația lor, și nu îndeajuns de aerisite...

Ajuns în salon, Lance se lăsă să cadă pe un fotoliu.

– Înțeleg... ai simțit o nevoie intensă de comunicare cu adevărata natură...

După tonul lui ironic, Abby își dădu seama că discuția era pe cale să alunece pe o pantă periculoasă pentru ea. Se grăbi să schimbe subiectul.

– Mă așteptai de mult? întrebă ea pe un ton aparent lejer.

– De vreo zece minute doar. Venisem să-ți aduc catalogul de la vânzarea de bijuterii ce va avea loc la Christie's săptămâna viitoare. Există printre altele un somptuos colier care a aparținut artistei Sarah Bernhardt. M-am gândit că ai vrea să-ți arunci o privire...

– Este deja expus?

– Nu. Dar directorul casei de licitații îmi este prieten și este dispus să ni-l arate în particular... Dacă te interesează, firește.

Abby devenea din ce în ce mai neliniștită.

– Bineînțeles, încuviință ea un pic prea grăbită, amintindu-și că Lance o cunoscuse ca amatoare și cunoscătoare în bijuterii vechi. Când? Chiar acum?

– Da, dacă se poate.

– Trebuie... trebuie să mă schimb, băigui ea. Ai putea să mă aștepti jos?

– Prefer să te aștept aici, răspunse Lance, ferm. Am tot timpul.

Abby ar fi putut cu dificultate să găsească vreo obiecție. Propunerea lui Lance i-ar fi părut normală oricărei persoane raționale, și mai ales indiferentă la farmecul lui devastator! Abby însă se simțea incredibil de tulburată la gândul de a se dezbrăca știindu-l pe Lance în încăperea alăturată.

Se duse în baie, făcu un duș în cinci minute; își puse un taior din bumbac de culoare verde, apoi se machie ușor și în sfârșit își ridică părul într-un coc pe care-l acoperi cu o elegantă pălărie de pai cu boruri largi. Cu poșeta de crocodil și o pereche de mănuși negre în mână, își făcu cu ochiul în oglindă. Spioana era gata să intre în scenă...

Privirea admirativă a lui Lance în fața transformării spectaculoase îi răsplăti eforturile. Revigorată, își recăpătă toată siguranța de sine.

– Sper că n-ai așteptat prea mult...

El îi zâmbi.

– Dimpotrivă... Ești prima femeie pe care o cunosc care se aranjează atât de repede, și care obține un rezultat atât de admirabil!



Colierul era o adevărată operă de artă. În formă de șarpe, partea care reprezenta corpul animalului era o fină torsadă de aur încrustată cu smaralde și rubine șlefuite în formă de solzi. Capul, reprezentat de un pandantiv, era format dintr-o mulțime de opale minuscule în mijlocul cărora, asemenea unor ochi pătrunzători, străluceau două rubine enorme.

Bijuteria fusese creată special pentru Sarah Bernhardt când jucase rolul Cleopatrei. Acest lucru îi dădea și mai multă valoare în ochii lui Abby. Minunea aceasta fusese purtată de o actriță...

Admirară îndelung colierul și ascultară atenți explicațiile savante și pasionante ale prietenului lui Lance.

– Așadar? Vei participa la licitație? întrebă el de îndată ce ajunseră afară.

– Voi încerca, îl asigură Abby. După părerea ta, cam cât ar costa?

Lance se gândi.

– Hmm... Aș spune între cincisprezece și douăzeci de mii de lire...

Abby dădu din cap. Încă un subiect pentru Charles Bradbury...

Lance îi propuse apoi să viziteze o expoziție de pictură modernă care tocmai se deschisese și Abby acceptă cu plăcere. Petrecură aici mai bine de două ore. Când ieșiră, Lance aruncă o privire la ceas.

– Ce-ar fi să megem astă-seară la concertul pe care l-am pierdut aseară?

– Oh da, cu plăcere, răspunse Abby, încântată.

– În cazul acesta, să trecem mai întâi pe la mine. Mă schimb și eu și apoi vom avea timp să bem ceva înainte de plecare.

Lance nu se grăbi cu pregătirea, știind-o pe Abby așezată comod pe canapeaua lui de piele, cu un pahar de aperitiv în mână. Nici nu bănuia că ea a profita de acest răgaz pentru a plasa toate microfoanele încredințate de Charles Bradbury. Puse unul în telefon, unul sub măsuța din salon, două în camera de lucru...

Fata era pradă unei asemenea tensiuni încât chiar dacă își reluase locul pe canapea de câteva minute deja, tresări când Lance apărui în spatele ei... și răsturnă paharul.

– Oh, ce m-ai speriat! Nu te-am auzit venind...

Lance zâmbi ironic.

– Probabil că n-ai conștiința curată, glumi el.

Se apropie și-i puse o mână pe umăr.

– Iarăși tremuri! exclamă el. Ce se întâmplă? Doar nu din cauza paharului spart, totuși?

Abby se forță să râdă.

– Nu, nu, nu-i nimic...

Degetele lui Lance începură să deseneze cercuri pe țesătura taierului ei. Apoi, ceea ce nu era decât un mesaj anodin se transformă încetul cu încetul într-o mângâiere intensă. Abby avea impresia că prin venele ei aleargă foc...

– Ești sigură că vrei să mergem la acest concert? o întreabă el în șoaptă.

Cu prețul unui efort supraomenesc, Abby reuși să-i răspundă pe un ton detașat:

– Ai uitat că l-am pierdut și aseară? De două ori la rând, este cam mult...

Nu se putu abține să se înfioare când simți buzele lui Lance sărutându-i lobul urechii.

– Cum aş putea uita? murmură el cu o voce răgușită.

Buzele lui calde alunecară de-a lungul gâtului ei, poposiră mai mult pe decolteu. Abby închise ochii, tremurând la gândul a ceea ce va urma.

Spre surprinderea... și dezamăgirea ei, Lance se ridică.

– Să plecăm, altfel pierdem începutul, și ar fi într-adevăr păcat...

Tocmai ieșiseră din lift când Lance abia își înăbuși o înjurătură.

– N-am luat cheile mașinii. Vin într-un minut.

Spre mirarea ei, Lance întârzie mai mult. Apăru când Abby începuse deja să se îngrijoreze, și pretextă ceva destul de vag. Urcară apoi amândoi în mașină.

*

* *

În zilele următoare, nu mai avu ocazia să se ducă la biroul lui Lance. Trebuia totuși să ajungă într-un fel sau altul ca să plaseze microfoanele...

Dar, o dată în plus, șansa fu de partea ei. Într-o după-amiază, ea și Lance mergeau liniștiți cu mașina când indicatorul roșu al telefonului clipi. De îndată ce închise, Lance se întoarse spre ea, încurcat.

– Sunt obligat să trec pe la birou imediat, o anunță el fără tragere de inimă. Se pare că au o problemă pe care n-o pot rezolva fără mine...

Oftă, încruntat.

– Vrei să te las undeva și să vin să te iau după aceea?

Abby făcu o pauză prefăcându-se că se gândește, apoi scutură din cap.

– Nu, prefer să vin cu tine, te aștept chiar acolo, îi răspunse ea schițând o mutrișoară absolut fermecătoare.

– De acord...

Lance părea foarte bucuros că Abby vine cu el. Îi luă mâna și o duse la buze, îi sărută toate degetele înainte de a-i da drumul.

De îndată ce ajunseră, o instalează într-un fotoliu confortabil, îi puse un teanc de reviste pe genunchi și-i ceru secretarei prin interfon să-i aducă o cafea „persoanei care așteaptă în biroul său”. Apoi dispăru după ce o asigură că se va strădui să fie cât mai expeditiv cu putință.

Abby așteaptă răbdătoare ca secretara să vină cu cafeaua.

– Dacă doriți ceva, vă rog să nu ezitați să mă chemați, îi spuse aceasta umplându-i ceașca.

O privi pe Abby câteva secunde, vizibil surprinsă, și în sfârșit ieși din încăpere. Tăcerea lui Abby n-o încurajase deloc pe secretară.

De îndată ce secretara închise ușa în urma ei, Abby zâmbi. Cu siguranță că, foarte repede, tot personalul companiei va afla că ultima prietenă a lui Lance Lazenby era poate foarte elegantă, dar și foarte distantă.

Fără să piardă un minut, se scotoci în poșetă și scoase micile capsule date de Charles Bradbury. Se apropie repede de telefon, ridică receptorul și începu să plaseze una.

— Pot să vă ajut?

Absolut încremenită, Abby rămase o clipă blocată. De unde venea această voce? Înghetată până la os, nici măcar nu îndrăzneă să se întoarcă.

— Pot să vă ajut? repetă încă o dată aceeași voce impersonală.

Brusc, Abby înțelese. Era operatoarea... Ușurată se muștră în sinea ei. Cum de nu se gândise că toate posturile telefonice erau legate de centrală?

— Aș dori un număr exterior, vă rog... reuși ea să bâiguie.

Ca prin minune, găsisе această replică absolut plauzibilă. Îi dădu operatoarei numărul de telefon al coaforului ei... și-și amână următoarea întâlnire pentru mâine. Nu mai avea importanță ce spune... Reușise să plaseze microfonul fără să pară deloc suspectă. Ascunse un altul în spatele unei acuarele agățată pe perete și un al treilea sub biroul lui Lance.

Mai avea doar două.

Ultima oară când venise aici cu Lance, el îi spusese, fără să bănuiască importanța acestui lucru pentru Abby că una dintre uși dădea direct în sala consiliului de administrație. Dar în biroul lui Lance erau patru uși, dintre care două nu fuseseră niciodată deschise în prezența ei.

Le deschise pe toate cu grijă, pe rând. În spatele celei de a doua, descoperi într-adevăr o încăpere spațioasă ocupată în special de o masă foarte lungă înconjurată de douăsprezece scaune identice, acelea ale membrilor consiliului. Iute ca fulgerul, Abby lipi ultimele două microfoane la fiecare capăt al mesei.

Se pregătea să plece când tresări violent. Un zgomot de voci ajunsese brusc până la ea.

Țintuită pe loc de teamă, își propuse totuși să se întoarcă. Era absolut singură... Atunci? Se putea oare să existe vreo cameră ascunsă sau microfoane, altele decât ale ei, pentru a surprinde intrușii? Cele mai negre gânduri începură să-i treacă prin minte când remarcă o ușă mică întredeschisă căreia nu-i dăduse atenție pentru că era în partea ascunsă de o tapiserie groasă. Se apropie de ea cu inima cât un purice, în vârful picioarelor. Fu cât pe ce să izbucnească într-un râs nervos: încăperea alăturată era o sufagerie în care doi angajați se întreceau să trâncănească...

Își reținu cu greu un oftat adânc de ușurare, și se întoarse să se așeze iar pe fotoliul pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească. Se strădui apoi să golească și ceașca de cafea rece. Uf! Făcuse tot ce-i ceruse Charles Bradbury. De acum încolo, putea să obțină mai multe informații despre dușmanul său.

Lance Lazenby va plăti pentru greșelile lui. Nu merita nici cea mai mică îndurare. Ceea ce suferea Sarah din cauza lui era prea inuman. Da, pedeapsa lui, oricât ar fi de severă, nu va fi decât dreptate. Și atunci, de ce se simțea Abby atât de vinovată că era instrumentul acestei răzbunări?

Lance veni după vreo douăzeci de minute. Cufundată în citirea unei reviste, ea își regăsise tot calmul.

– Nu ți s-a părut timpul prea lung? întrebă el.

– Oh nu, secretara ta a avut grijă de mine... Ai rezolvat problema?

– Oarecum. Avem de gând să cumpărăm o nouă întreprindere și în ultimul moment s-au ivit unele obstacole. Dar n-am să te plictisesc cu asta...

– Te înșeli... Afacerile m-ar interesa mult dacă m-aș pricepe cât de cât.

Îi zâmbi cu drăgălășenie, apoi continuă:

– Ce-ar fi să investesc și eu în noua ta afacere? lansă ea pe un ton lejer.

Lance izbucni în râs.

– Din păcate, nu-i așa de simplu. Și oricum, n-am dreptul să dezvălui secretele trustului nostru oricui...

Abby veni spre el și-și înnodă brațele după gâtul lui.

– Nici chiar mie? îl întrebă ea, seducătoare.

– Nici chiar ție, răspunse el rar. În schimb, îmi iau dreptul să te sărut...

Sărutul lor se prelungi câteva secunde când o voce îi făcu pe amândoi să tresară.

– Oh! Scuzați-mă!

Îndepărtându-se repede unul de altul, nu avură timp decât să zărească dispărând rochia înflorată a secretarei lui Lance.

– Acum bârfele vor fi în floare, comentă el, evident amuzat.

– Își vor imagina toți că suntem...

– Ce? Amanți? spuse el malițios. Și ce dacă? S-ar putea și asta, nu-i așa?

Și ca pentru a da greutate cuvintelor lui, o îmbrățișă din nou și-i cuprinse buzele cu și mai multă înflăcărare.

Abby era pe punctul de a uita de toate în brațele lui Lance când soneria stridentă a telefonului puse capăt în mod brutal plăcutei ameteți care-i cuprinsese pe amândoi încetul cu încetul...

Lance scăpă o înjurătură printre dinți și se îndreptă fără tragere de inimă către biroul său de acaju. Abby profită și se

strecură în micul cabinet de toaletă alăturat pentru a-și pune în ordine părul. Paloarea neobișnuită a obrazilor ei o neliniști și se pudră ușor. Ce i se întâmpla? Nu era în stare să reziste nici două minute farmecului lui Lance? Încă o dată telefonul o scosese dintr-o situație delicată... Cel mai înțelept lucru era acum să-l evite cât mai mult cu putință pe Lance.

De îndată ce el închise telefonul, Abby spuse:

– Lance, mă tem că va trebui să anulez planurile noastre pentru astăzi. Am o durere de cap cumplită...

Pe chipul lui apăru imediat îngrijorarea.

– Vrei să chem un medic?

– Nu, nu-i nevoie. Am nevoie doar să mă odihnesc, articulația slab.

– Ești sigură?

– Absolut sigură, îl liniști ea.

El insistă ca șoferul s-o însoțească acasă.

– Promite-mi că-mi vei telefona dacă te vei simți rău, repetă el o ultimă oară în momentul când șoferul închidea portiera.

– Până mâine voi fi restabilită complet, spuse Abby făcându-i complice cu ochiul. Doar este ziua licitației colierului acela!

*

* *

De cum ajunsese acasă, Abby își scoase rochia și pantofii, înghiți două aspirine și se întinse pe pat. Nu era nimic mai bun ca o oră sau două de somn ca să vindecă o durere de cap... Asta însă fără să pună la socoteală mintea ei înfierbântată de

peripețiile de azi după masă! Aceleași întrebări sfâșietoare o hărțuiau fără încetare: cât timp îi va trebui lui Lance ca să-i demaște nenumăratele înșelătorii? Și mai ales cum va reacționa el? Va trage concluzia că Abby nu este decât o trădătoare, o ipocrită mincinoasă și o actriță perfectă? Și dacă, o dată ieșit din închisoare, presupunând că se va duce acolo, va căuta să se răzbune?

O străbătu un fior rece. Plină de nervi, se ridică și mai înghiți trei cașete de aspirină. Trebuia cu orice preț să adoarmă ca să uite...

Dormi atât de profund, încât nu auzi prima sonerie a telefonului câteva ore mai târziu, nici pe cea de-a doua după alte zece minute, nici pe a treia...

Când în sfârșit se trezi, un al șaselea simț o avertiză că nu este singură în încăpere și, aproape în aceeași clipă, că umbra pe care o zărea lângă ușă era cea a lui Lance.

Tresări și se ridică brusc.

– Nu-ți fie teamă, o liniști el imediat, sunt doar eu, Lance.

L-ar fi recunoscut și dacă ar fi fost mai întuneric, dar de unde era să știe el?

– Cu... cum ai intrat? se bâlbâi ea.

– Portăreasa mi-a dat cheia. I-am explicat că eram foarte îngrijorat că nu mai răspunzi la telefon. Am sunat de trei ori...

Veni și se așeză pe marginea patului.

– Am luat trei aspirine, oftă ea. Nu reușeam să adorm...

Lance o privi ciudat.

– De ce nu te-ai dezbrăcat de tot și să te fi culcat cu adevărat? se miră el.

Stânjenită, Abby își dădu atunci seama că era doar în lenjerie și culcată peste cuvertură... Se strecură repede sub cearșaf.

– Nu te teme, spuse el blând, îți fac un ceai și apoi plec. Voiam doar să verific dacă te simți bine...

În timp ce Lance avea de lucru la bucătărie, Abby se strecură în baie, se răcori repede și-și puse o cămașă de noapte și un capot din mătase naturală de culoarea piersicii, cumpărate de curând cu fondurile lui Charles Bradbury...

Lance apără puțin după aceea în prag, cu zâmbetul pe buze. Se așază din nou pe marginea patului și, cu o mână îi întinse cana de ceai, iar cu cealaltă îi mângâie ușor obrazul. Fata își dădu atât de repede capul pe spate încât se lovi de perete.

Lance se întunecă imediat.

– S-ar spune că parcă te ard când te ating, murmură el. Doar dacă nu cumva îți provoc dezgust...

Abby își revenise deja.

– Nu, Lance, știi bine că nu mă dezgusti, se apără ea foarte repede. Cum poți să spui așa ceva?

– Atunci, ce este? o întreabă el cu blândețe.

Cum Abby nu-i răspunse, continuă pe un ton mai grav:

– Abby, eu nu văd decât o soluție la problema noastră.

– Care...?

– Să ne căsătorim cât mai repede cu putință!

Capitolul 6

Abby făcu ochii mari, stupefiată. Nu se poate, cu siguranță că visa...

– Po... poftim? bâigui ea.

– Cu alte cuvinte, repetă el răbdător, te cer în căsătorie.

– Glumești?

Ce n-ar fi dat ea ca el să-i răspundă da...

– Nicidecum, o asigură el. Niciodată în viața mea n-am fost mai serios. Dar evident, eu...

Vocea i se alteră, ghicindu-se în ea o notă de dezamăgire.

– Nu mă așteptam la o asemenea reacție, reluă el, întristat.

Abby încerca în zadar să-și păstreze cumpătul.

– Mă... m-ai luat pe nepregătite, se bâlbâi ea. Eram atât de convinsă că însăși ideea căsătoriei îți displace...

Privirea lui Lance o fulgeră.

– Așa era până când te-am întâlnit, îi explică el liniștit.

– Este atât de neașteptat... Chiar nu știu ce să spun...

– Nu spune nimic, o întrerupse el cu voce blândă. Nu acum, în orice caz. De fapt, nici n-aveam de gând să-ți vorbesc astăzi despre acest lucru, dar păreai atât de speriată de prezența mea încât am vrut să-ți dovedesc că intențiile mele sunt dintre cele mai onorabile.

Cum ea nu-i răspunse, el se ridică și adăugă pe un ton aproape malițios:

– Aș mai rămâne cu plăcere, dar probabil că portăreasa îmi pândește plecarea... M-aș necăji dacă aș aduce daune reputației tale ireproșabile... Noapte bună, Abby. Îți telefonez mâine. Cu puțină șansă, sper să nu te răzgândești în privința licitației de mâine!

*

* *

„Noapte bună! Noapte bună!” Ușor de zis... Furioasă și consternată în același timp, fata nu se clinti din loc. Se întinse doar în pat și încercă să-și recapete calmul. Lance o ceruse în căsătorie! Desigur, bănuise că se îndrăgostise de ea, dar de aici până la a-i trece prin minte că o va cere în căsătorie! Încă mai tremura, buimăcită...

Își imagina, mai ales, cum ar putea fi viața ei dacă ar accepta să fie soția lui... Se vedea foarte bine împărtaşind cu el și clipele bune și pe cele rele, râzând împreună, făcând dragoste cu el... Cât de plăcută ar fi fost o asemenea viață!

Cu un gest de furie, își acoperi capul cu perna. Ce proastă era! Cum putea să uite atât de ușor și cealaltă față a lui Lance? Latura crudă, insensibilă, aproape sadică a acestui om care n-a ezitat să distrugă viața unei adolescente naive!

Cum de putea o ființă umană să întruchipeze în asemenea măsură și binele și răul? Era de necrezut!

Când, după câteva ore, reuși să adoarmă, căzu într-un somn greu și agitat, plin de coșmaruri. Lance îi apărea când cu chip de diavol, când cu chip de înger...

Când se trezi, o durere de cap sfâșietoare îi sfredelea tâmpile.

Primul ei gând fu la Charles Bradbury. Trebuia să-l prevină imediat despre evoluția neașteptată a situației.

Chiar în clipa aceea, sună telefonul. Era chiar tatăl lui Sarah. După vocea lui agitată, bănuie că este pradă unei emoții neobișnuite.

— Abby, am noutăți, o anunță el fără introducere. S-ar putea să ne aflăm pe o pistă interesantă. Datorită ție...

— Ce fel de pistă? întrebă fata.

— Îți amintești de dosarele din biroul lui Lazenby din care tu ai copiat câte ceva? Unul dintre ele se intitula „Relansarea societăților”. Și am aflat dintr-o sursă sigură că Lazenby tocmai a primit o scrisoare de la societatea *Tewson and Newbury*. Există cu siguranță o legătură. Este neapărat nevoie să plasezi cât mai repede microfoanele în biroul lui.

— Am făcut-o, îi răspunse laconic Abby. Ieri.

— De ce nu mi-ai spus? se miră Charles.

— N-am putut.

Se pregătea să-i spună totul, dar se răzgândi în ultima clipă.

– Charles, trebuie să vă văd urgent...

La capătul celălalt al firului, urmă un moment de tăcere.

– Ce se întâmplă? zise el în sfârșit. Nu poți să-mi spui prin telefon?

– Nu, aș prefera să n-o fac.

– Foarte bine... Te mai duci astăzi cu el la licitație?

– Da.

– Apropo de asta, îți dau voie să urci până la cincisprezece mii de lire dacă este nevoie, dar nu mai mult. Telefonează-mi de îndată ce vei fi liberă, vom fixa o întâlnire.

– De acord...

Abby șovăi o clipă.

– Aveți dreptate în legătură cu dosarul acela... Lance mi-a vorbit ieri despre o preluare a unei societăți.

– Ți-a dezvăluit și numele ei?

– Nu, l-am întrebat, dar a refuzat să-mi spună.

– Trebuie neapărat să afli.

Charles ridicase tonul.

– Este o problemă capitală, înțelegi? insistă el.

Abby abia puse receptorul jos că telefonul sună din nou.

De data aceasta, era Lance.

– Bună, draga mea, spuse el vesel. Te simți mai bine?

– Foarte bine, minți ea.

– Destul de bine ca să mă însoțești în oraș?

– Absolut.

– În cazul acesta, sunt la tine într-o oră.

*

* *

Când ajunseră la sala de licitație, aceasta era deja plină. Un angajat reuși să facă rost de un scaun pentru Abby, dar Lance trebui să rămână în picioare în spatele ei.

Fuseseră puse în vânzare mai multe loturi de marfă și Abby se cufundă în citirea catalogului. Află astfel cu ușurare că acel colier va fi pus în vânzare ceva mai târziu.

Licităția urcă foarte repede. Raritatea bijuteriei și mai ales povestea ei atât de deosebită atrase mulți amatori.

– Cincisprezece mii cinci sute, strigă la un moment dat evaluatorul.

Se întorsese către Abby, vizibil convins că avea de gând să supraliciteze.

Cu părere de rău, fata făcu semn că abandonează. Era prea mult pentru ea, sau mai degrabă pentru Charles...

Escortată de Lance, părăsi sala de licitație pe la unsprezece și jumătate.

Când el îi propuse să meargă să ia prânzul la *Savoy*, un restaurant la modă, ea încuviință, agitată. În realitate, se temea că el se va folosi de acest prilej ca să-și retragă propunerea făcută în ajun...

Spre ușurarea ei, nu fu așa. În orice caz, nu în mod direct. Lance, foarte relaxat, abordă cu totul alte subiecte și mai ales îi împărtășise din proiectele lui de viitor, ca și cum se subînțelegea că o privesc și pe ea.

Când vorbi despre Veneția și Abby, fără să se gândească, îi spuse că nu vizitase niciodată acest oraș, el îi replică absolut firesc:

– Îl vei vedea, vom merge cu iahtul, și de preferință la apusul soarelui. În felul acesta, vei avea o priveliște deosebită a orașului Dogilor...

Era oare un mod ocolit de a o testa? Pradă unui sentiment de prăbușire profundă, Abby nici măcar nu reacționează... Se simțea prea epuizată ca să protesteze în vreun fel. El puse probabil apatia ei neobișnuită pe seama recente ei dureri de cap și nu mai insistă.

De fapt, Abby avea un singur gând în minte: să discute cu Charles și să pună capăt acestei comedii care-i devenea insuportabilă.

După ce băură cafeaua, pretextă niște cumpărături de făcut pentru a scurta această întâlnire. Lance o crezu și se despărțiră după ce îi spuse că va trece pe la ora șapte s-o ia la un spectacol de dans clasic. De îndată ce dispăru, ea se repezi într-o cabină telefonică.

Charles îi dădu întâlnire într-un mic bar din apropiere. Ajunse la două minute după Abby. Un zâmbet radios îi lumina fața uscată.

– Bună ziua, Abby. Totul decurge cum am prevăzut, o anunță el așezându-se. Sunt foarte mulțumit de dumneata.

Se părea că uitase faptul că fata dorise să-i vorbească...

– Lazenby este pe cale să folosească *Tewson and Newbury* fără știrea acestora. Împinge această societate să

comită fraude fiscale fără să vrea pentru ca mai apoi să câștige o avere pe spinarea lor, îi explică el pe un ton sacadat.

Abby se încruntă.

– Cum vine asta? O răscumpără?

– Este mult mai complicat decât atât. Va pretexta o fuziune de care se va folosi ca paravan. Dar nu vreau să intru în detalii... Află doar că Lazenby este extrem de abil. Nici chiar experții pricepuți n-ar bănui ilegalitatea acestei manevre. Doar dacă n-au deja îndoieli în privința lui sau dovezi tangibile la mână, adăugă el după o scurtă ezitare.

Cu ochii strălucind de excitație, se aplecă ușor spre ea peste masă.

– Trebuie să-mi procuri dosarul acela, continuă el bătând ușor cu pumnul pe marginea mesei. Este singura noastră șansă de a-l încolți.

Abby își frângea mâinile, nervoasă. Brusc, se hotărî. Înmarmându-se cu tot curajul, îl privi drept în ochi.

– Chales... Îmi pare rău. Am făcut până acum tot ce mi-ați cerut dar s-a terminat. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu toate astea...

Charles o privea de parcă nu înțelegea ce spune.

– Abby! protestă el. N-o să mă abandonezi tocmai când ești pe punctul de a obține proba convingătoare pe care o așteptăm de la început!

– Nu mai aveți nevoie de mine, obiectă ea. Microfoanele sunt plasate, nu vă mai rămâne decât să folosiți ce veți afla cu ajutorul lor...

Deodată, lui Charles părea să-i fi venit o idee.

– Ce s-a întâmplat, Abby? Ți-a făcut cumva propuneri rușinoase? o întreabă el.

La ce bun să-i ascundă adevărul?

– Mai rău chiar, oftă fata. Pur și simplu m-a cerut în căsătorie!

– Dumnezeule mare!

Charles rămase câteva clipe amuțit la auzul acestei vești. Își scoase ochelarii și-i șterse nervos. Era evident că se gândea...

Brusc, fața i se luminează.

– Abby! exclamă el. Este incredibil! Este o șansă nesperată pentru noi!

Abby făcu ochii mari, mirată.

– Credeți? se indignă ea. Doar nu vă imaginați că o să accept? adăugă ea, bănuitoare.

– De ce nu? replică el pe un ton glumeț. Cine este mai bine plasat decât logodnica lui ca să intre în grădina secretă a unui bărbat?

Furia o făcu pe Abby să se bâlbâie.

– Dar... dar ați înnebunit, sau ce? Nu voi putea afla nimic în plus... Vă dați seama în ce situație mă voi afla?

– Bineînțeles, replică el liniștit. În situația de a putea răsfoi dosarul de care avem nevoie!

– Nicidecum. Este închis în încăperea ascunsă!

– N-ai decât să te descurci ca să ai acces la ea.

Abby scutură din cap, cu maxilarele încleștate de încordarea în care se afla de când Charles îi făcuse această propunere necugetată.

– V-am mai spus, refuz să recurg la orice procedeu ilegal!

Charles își puse ochelarii.

– Mă tem să nu fie prea târziu, Abby, ai făcut deja prea mult. Înсуși faptul de a fi pus acele microfoane este ilegal.

Fata scrâșni din dinți de furie.

– Și nu mi-ați spus nimic? strigă ea. Cum ați putut să mă puneți să fac așa ceva? Credeți că Sarah ar aprecia faptul că tatăl său a căzut atât de jos?

Charles nu-i răspunse imediat. Părea să-și caute cuvintele.

– Sarah nu va mai avea ocazia să se exprime asupra acestui subiect. A murit acum zece zile.

– Oh, îmi pare rău...

Toată furia lui Abby se topi în fața acestei vești îngrozitoare. Biata Sarah... Dar Charles nu-i lăsă timp să se înduioșeze.

– Înțelegi acum de ce vreau să-mi duc planul la bun sfârșit... Suntem atât de aproape de țintă... Ne lipsește doar acel dosar. Ne va fi de ajuns să aruncăm o privire sau să-l fotocopiem. N-ar trebui să fie prea greu. Și după părerea mea, nu ești în nici un pericol, altfel nici nu m-aș fi gândit la această posibilitate.

Făcu o pauză de câteva secunde și reluă cu o voce mai liniștită:

– Se înțelege că și câștigul dumitale va fi considerabil mărit.

– Nu mai vreau nici un ban, oftă Abby. Vreau doar să nu mai fiu amestecată în nici un fel în această poveste.

Tonul categoric al lui Charles o făcu să tresară.

– Îmi pare rău, spuse el, dar n-ai de ales. Va trebui să accepți să te logodești cu el. Până acum, ai reușit să păstrezi distanța, nu există nici un motiv ca acest lucru să nu rămână la fel până când vei avea acces la dosar.

Se ridică și-i întinse un cec.

– Iată un avans substanțial din câștigul dumitale final. La revedere, Abby, pe curând!

Și înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, el dispăru. Buimăcită de atâta siguranță, Abby rămase o clipă nemișcată, cu cecul în mână, neștiind ce să facă...

Apoi brusc, cu un gest furios, îl rupse în mii de bucăți până când acestea formară o grămăjoară de confeti...

*
* *

În aceeași seară, se hotărî că se va îmbrăca într-o rochie simplă, sobră, din mătase neagră, potrivită cu dispoziția ei posacă... Știa totuși că excelenta croială și decolteul îndrăzneț de la spate o făceau să arate foarte bine...

Lance, conform obiceiului, fu punctual. Când Abby îi deschise ușa, nu putu să nu observe că, hotărât lucru, era într-adevăr foarte seducător. Orice femeie ar fi fost fericită să fie cerută în căsătorie de un bărbat care aproape că atingea perfecțiunea...

Abby, în schimb, nu reușea să se debaraseze de impresia că se juca periculos cu focul și că până la urmă, mai devreme sau mai târziu, se va arde. Și știa foarte bine că unele arsuri lasă cicatrice de neșters...

O cuprinse o bruscă dorință de a plânge.

– Culoarea aceasta îți vine de minune... remarcă Lance. Ca toate celelalte, de altfel, adăugă el cu un zâmbet larg. Am remarcat că nu porți prea des culoarea verde...

– Pentru că aduce ghinion, răspunse ea fără să se gândească prea mult.

– Ești cumva superstițioasă? se miră el. Nu știam.

– Ceea ce dovedește că nu mă cunoști prea bine, spuse Abby pe un ton lejer.

El se apropie puțin de ea și o privi cu gravitate.

– Spune-mi tot ce nu știu despre tine, Abby...

Ea avu dintr-o dată o dorință nebună de a-i spune, de a-i dezvălui ce punea la cale Charles. Apoi se gândi la Sarah, moartă cu zece zile în urmă, și se răzgândi.

– Oh, sunt atâtea lucruri... Cu ce vrei să te servesc, un gin tonic ca de obicei?

– Așteaptă puțin... Mai întâi, dă-mi voie să-ți ofer ceva...

Scosese din buzunar un pachetel și-l strecură în palmă.

– Dar, de ce...

– Deschide-l! o întrerupse el.

Abby desfăcu încet nodul de mătase, ridică capacul și, uluită, văzu... colierul lui Sarah Bernhardt. Pus pe catifea neagră scânteia cu mii de focuri...

– Dar, Lance, este o nebunie! exclamă ea după ce prima clipă de stupeoare trecu. Nu pot accepta o asemenea minune.

– De ce? o întrebă el încet.

– Așa... pentru că...

Iarăși fu ispitită să-i mărturisească totul. Dar teama de o reacție violentă o opri.

– Pentru că nimic nu mă leagă de tine, nimic care să-mi dea dreptul să primesc un asemenea cadou.

Lance oftă, resemnat.

– Poartă-l totuși astă-seară, ca să-mi faci plăcere. Ți va mai înveseli rochia.

– Nu înțeleg, se miră fata. Cum de l-ai obținut?

– Când tu ai abandonat licitația, i-am cerut unui angajat să-l cumpere pentru mine... Voiam să-ți fac o surpriză. Dă-mi voie, vreau să ți-l pun eu.

O răsuci ușor în fața lui și i-l puse cu delicatețe. Când se întoarse, el fluieră admirativ.

– Dumnezeu, Abby, ești absolut superbă!

Vocea i se alterase brusc.

– Draga mea, te doresc atât de mult, murmură el înlănțuind-o. Te doresc cum n-am mai dorit până acum o femeie...

Abby făcu ochii mari, nedumerită.

– Nici chiar pe logodnica ta care a murit în accident? îl întrebă ea cu blândețe.

El nu păru deloc mirat de această întrebare.

– Da, doar pe ea...

O strânse mai tare la piept.

– Ți dai seama ce îndur eu, Abby? spuse el mângâindu-i umerii.

– Cred că pot să-mi imaginez, murmură ea, cu inima bătându-i cu putere.

Lance o sărută tandru pe buze.

– Abby, acceptă să devii soția mea... o imploră el.

Ea se îndepărtă ușor și-l privi în ochi.

– De ce vrei să te căsătorești cu mine, Lance? îl întrebă pe un ton rece.

– Cum poți să-mi pui această întrebare? protestă el. Nu este evident?

– Nu, nu este atât de evident precum crezi tu.

El respiră adânc, apoi răspunse răspicat:

– Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc, Abby. Nu există alt motiv...

Abby notă cu uimire că fața lui căpătase o expresie aspră. Mărturisirea aceasta fusese atât de greu de făcut? Se temea oare să-și dezvăluie sentimentele?

– Foarte bine, Lance, asta voiam să știu. În acest caz, accept să devin soția ta.

Fericirea care-i luminează chipul o făcu să sufere. El o sărută pe buze cu înflăcărare, o ridică în brațe și o învârti în aer.

– Abby, draga mea, sunt atât de fericit. Vom sărbători astă seară această mare decizie! Ți propun să mergem să cinăm și după aceea să dansăm. Să uităm astăzi de spectacolul de balet...

*

* *

Seara decurse ca într-un vis. Abby avea senzația amețitoare că, dacă ar fi vrut, Lance i-ar fi oferit pământul întreg.

La restaurant, el comandă șampanie și ținu un toast pentru viitorul lor. Pe tot timpul mesei, îi vorbi despre proiectele pe care le avea în minte: eventuala cumpărare a castelului din Kent pe care prietenii lui voiau să-l vândă, cu condiția bineînțeles ca lui Abby să-i placă, luna de miere pe care și-o

vor petrece oriunde în lume, la alegerea ei... Se gândise deja la toate. Totul mai depindea acum doar de consimțământul lui Abby, prințesa lui...

Tânăra abia mai avea loc să-și plaseze replicile pe un ton glumet, pretextând că aveau tot timpul să ia hotărâri...

Spre miezul nopții, se duseră într-un local de noapte la modă și dansară îndelung pe melodii mai mult sau mai puțin ritmate. Când veni rândul unui slow deosebit de languros și Lance o strânse cu dragoste în brațe, Abby se surprinse rugându-se în gând ca această comedie să se transforme în realitate. Cât de minunat ar fi fost să trăiască aceste clipe cu seninătate alături de Lance...

Muzica încetă dintr-o dată și Lance îi dădu drumul cu părere de rău. Atunci observă că ea plângea.

– Draga mea, s-a întâmplat ceva? o întreabă el cu blândețe, ștergându-i o lacrimă care aluneca pe obraz.

Ea se strădui să zâmbească.

– Nu-i nimic... îl asigură ea. Presupun că... sunt prea fericită...

O licărire pe cât de scurtă pe atât de ciudată se aprinse în ochii lui Lance. Sau era iarăși o festă a imaginației lui Abby?

El o cuprinse cu brațul pe după umeri și o conduse la masă. Din clipa aceea, i se păru că Lance nu mai era același. Continua totuși să se poarte la fel de atent ca înainte, la fel de gentil, la fel de îndrăgostit. Dar, din când în când, o umbră trecea prin frumoșii lui ochi cenușii...

Se făcuse ora trei când plecară de la discotecă. Se duseră direct la apartamentul lui Abby. În ciuda faptului că zorile erau gata să se ivească, domnea o căldură apăsătoare. Fără să aprindă luminile, Abby se îndreptă spre balcon ca să repire puțin aer proaspăt.

Lance veni și el. Lumina argintie a lunii îi dădea o aură misterioasă care o impresionă pe Abby. Avea un aer machiavelic...

Fără să rostească un cuvânt, o apropie de el și începu s-o sărute, mai întâi tandru, apoi din ce în ce mai pătimaș.

Și atunci ea uită de toate, de bunele ei hotărâri, de locul unde se afla, de ceea ce se ascundea în spatele acestui bărbat îndrăgostit nebunește. Se abandonă fără reținere în brațele lui și mâinilor lui care știau atât de bine s-o facă să vibreze sub mângâierile lor, chiar și prin țesătura rochiei.

Nimic nu părea să stăvilească înflăcărarea lui Lance. Îi mușcă ușor lobul urechii, apoi buzele lui coborâră de-a lungul gâtului, lăsând în urma lor adevărate dâre de foc.

Degetele lui profitau de decolteul larg al rochiei pentru a desena cercuri pe umerii goi ai lui Abby. Când alunecară pe spate și se loviră de bariera mătăsii, începu să înlăture febril acest ultim obstacol în calea explorării sale.

Într-o clipă, Abby se trezi cu torsul gol. În penumbră, Lance admiră câteva clipe sâni rotunzi și tari pe care-i scosese la iveală. Gemu ușor. Abby îl atrase atunci spre ea și buzele lui rătăciră pe pielea caldă și mătăsoasă a pieptului ei încordat.

– Vino, să intrăm...

Îi puse un braț pe după gât și în clipa următoare își înăbuși o înjurătură. Mâneca de la cămașă i se agățase de colierul fetei. Degeaba încercă să se degajeze.

– Desfă colierul, murmură Abby, altfel riști să-l rupi.

Lance o ascultă și, cu mâna rămasă liberă, se strădui să desfacă prețioasa bijuterie.

Toată întâmplarea dură vreo două minute, suficiente pentru Abby ca să-și revină. Când Lance vru s-o cuprindă iarăși în brațe, ea se retrase un pas, acoperindu-și pieptul cu mâinile.

– Amintește-ți, Lance, ai spus că nu trebuie să stricăm totul din prea multă grabă, spuse ea cu o voce sacadată.

El o privi fără să înțeleagă.

– Dar consideră că suntem logodiți! Nu mai putem strica nimic, bombăni el.

Abby izbucni într-un râs nervos.

– Nu, bineînțeles, recunosc eu. Dar cu riscul de a-ți părea demodată, aș prefera să aștept, Lance. Până când ne vom căsători... Este vorba doar de câteva săptămâni, îi reaminti ea cu speranța că el va accepta să aibă răbdare.

Lance rămase îndelung împietrit, ca și cum dispăruse din el orice urmă de viață. Abby așteptă cu neliște răspunsul lui, rugându-se să n-o oblige să facă dragoste astă seară...

În sfârșit, de parcă ar fi ghicit în adâncul lui voința de a se stăpâni, el oftă adânc, se apropie de ea și o ajută cu delicatețe să-și ridice rochia care-i căzuse pe șolduri.

– Abby, mă supui la cele mai cumplite chinuri pe care le-am îndurat vreodată, șopti el. Te doresc nebunește... Dar dacă tu crezi că nu-i momentul, îți respect hotărârea.

Într-un elan de recunoștință, ea îi luă mâna și o duse la buze.

– Mulțumesc... Și eu te doresc, Lance, se auzi ea declarând fără voia ei.

Era pentru prima oară când nu mințea!

Deja, Lance se îndepărtase.

– Îți telefonez mâine, draga mea.

– Lance... ești furios pe mine? întrebă ea stânjenită.

El se întoarse, zâmbitor.

– Nicidecum... Doar un pic frustrat, adăugă cu umor. Sunt tocmai bun să fac un duș rece!

Abby nu se putu abține să râdă împreună cu el.

De îndată ce plecă, se repezi și ea... sub duș! Apa caldută ce-i biciuia pielea avu un efect binefăcător. Avea impresia că se spală de toată ipocrizia și de toate minciunile...

Se șterse repede și se vârî în pat. În mod uimitor, nu se simțea obosită ci, în schimb, ca anesteziată, amorțită, incapabilă să-și ordoneze gândurile... Și toate gândurile ei se îndreptau spre Lance...

De ce așteptase atât de mult ca să-i spună că o iubește? Nici măcar o singură dată, înainte ca ea să-l încolțească, nu recunoscuse că este îndrăgostit de ea. Deși nu era nici timid, nici introvertit și, în general, avea mai multă siguranță de sine decât media bărbaților pe care-i cunoscuse Abby până acum.

Avea impresia că se află în fața unui joc de puzzle căruia îi lipsea o piesă. Și dintr-o dată, înțelese ce o intriga atât de mult în comportamentul lui Lance. Nu numai că-i fusese greu să-și mărturisască sentimentele față de ea, dar n-o întrebase niciodată care sunt ale ei!

*
* *

A doua zi dimineata, o trezi din somn soneria insistentă a telefonului.

– Alo?

– Pari foarte adormită, draga mea, spuse Lance pe un ton glumeț. Ai idee cât este ceasul?

– Habar n-am, bombăni ea, dar de aceea m-ai sunat, ca să-mi spui...?

El începu să râdă.

– Exact. Este unsprezece și jumătate, dacă nu te scoli curând din pat, vin eu să te trag jos, glumi el.

– Ești întotdeauna atât de vesel dimineata? întrebă ea. Chiar și când te culci târziu?

– Nu, nu întotdeauna, spuse el pe un ton mai grav. Dar astăzi, este o excepție. Aseară am petrecut cea mai frumoasă seară din viața mea...

La capătul firului urmă un moment de tăcere pe care Abby nu avu puterea să-l întrerupă.

– Vino să mă iei de la birou, reluă Lance. O să mergem să mâncăm. Îți trimit șoferul peste o oră.

Abby coborî cu greutate din pat și se târî până la baie. De ce se simțea atât de apatică în dimineța asta? Nu-i era deloc în obicei...

Se studie îndelung în oglindă și trase concluzia că un sejur la soare nu i-ar strica. Avea o culoare aproape cadaverică, o mină obosită și, pe deasupra, cum adormise cu părul încă ud, șuvițele ondulate i se încurcaseră pe ceafă... Hotărât lucru, emoțiile din ultima vreme nu-i priiseră!

Nu era însă momentul să fie slabă și să se lase în voia sortii. Se strădui să suporte un duș aproape rece ca să se trezească, se machie cu grijă și-și puse un taior de pânză în culori primăvăratice.

Când se privi din nou în oglinda lungă de pe perete, constată cu ușurare că ar fi putut să pozeze pentru coperta unei reviste de modă...

Când ieși, aruncă o privire la ceas și-și dădu seama că soferul trebuie s-o fi așteptat cel puțin vreun sfert de oră.

Expresia acestuia, mirată și bucuroasă când ea îi adresă scuze, îi făcu în mod inexplicabil plăcere.

Abby îl rugă să ia legătura prin telefon cu Lance și să-i spună că nu va urca în biroul lui și-l va aștepta jos, în mașină. O voce interioară îi șoptea că, acum ori niciodată, ar fi fost ocazia să satisfacă exigențele lui Charles, dar astăzi, se simțea absolut incapabilă de o astfel de manevră.

Nu-i plăcea deloc să se preteze la un astfel de spionaj! Bineînțeles, Charles o emoționase mult anunțându-i atât de sobru moartea fiicei sale, și ea se lăsase ușor influențată. Cine ar fi reacționat altfel în locul ei? Cu toate acestea, gândindu-se

bine, modul în care Charles o amenințase practic verbal, o iritase profund. Exercita asupra ei nici mai mult nici mai puțin decât o formă de șantaj... Nimeni n-ar fi crezut-o vreodată că pusese acele microfoane neștiind că este ilegal!

Venirea lui Lance îi întrerupse gândurile.

– De ce n-ai urcat? se miră el sărutând-o dulce pe buze.

Abby păru indignată.

– Tot personalul tău mă privește de parcă aș fi un animal ciudat!

El izbucni în râs.

– Normal! exclamă el. Vor s-o vadă pe singura femeie care a reușit să-l pună pe directorul lor la picioarele ei!

Ea se încruntă ușor, cu un aer sceptic.

– N-am prea remarcat că ești la picioarele mele.

– Sunt în gând, draga mea, glumi el. De ce naiba porți ochelarii aceia negri? Nici măcar nu pot să te sărut ca lumea.

– Nu mai spune asta, altfel nu mi-i scot. Nu uita că suntem în stradă. Ar trebui să știi să-ți înfrânezi dorințele...

O licărire malițioasă sclipi în ochii lui Lance.

– Și când nu vom mai fi în stradă?

– Doar o vreme, replică ea pe un ton mai serios.

Lance îi zâmbi și o prinse de mână.

– Glumeam, Abby. Nu-ți face griji, eu îmi țin întotdeauna promisiunile.

*

* *

Mâncară într-un restaurant indian, apoi el o duse la un bijutier în Hatton Garden. Îl rugă pe acesta să le arate pietre prețioase și monturi pentru a realiza o combinație potrivită unui inel de logodnă.

Abby, prea uluită ca să mai protesteze, văzu trecându-i prin fața ochilor diamante de diverse mărimi, smaralde, safire, rubine... una mai strălucitoare decât alta.

Incapabilă să se decidă, Abby ceru ajutorul lui Lance. El o sfătui cu pricepere și până la urmă alese un safir înconjurat de minuscule diamante, într-o montură sobră. Bijutierul le promise că inelul va fi gata în câteva zile.

– M-am gândit mai întâi să-ți ofer un inel vechi, îi spuse Lance când ieșiră din magazin. Apoi m-am răzgândit. Cu unul nou, am certitudinea că vei fi singura care-l va purta.

– Oh! Lance...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Își dorea atât de mult să pună capăt acestei comedii, să-i poată povesti totul. Dar era oare momentul când tocmai îi cumpărase un inel de logodnă? Dar va fi de altfel vreodată momentul?

– Da?

– Nu, nimic... Sunt prea emoționată ca să pot vorbi...

– Haide să ne plimbăm, vrei? sugera el.

Ea încuviință din cap.

Era o după-amiază superbă, însorită, fără nori, când parcurile devin o invitație adresată plimbăreților îndrăgostiți. Și într-adevăr, numeroase perechi de îndrăgostiți se plimbau mână-n mână, se opreau să se sărute și porneau din nou agale.

Abby se surprinse că-i invidiază. Ei măcar profitau fără gânduri ascunse de o zi atât de minunată.

Capitolul 7

A doua zi dimineată, Abby strănută de mai multe ori la rând. Probabil că răcise... Încântată, se folosi de acest pretext ca să-și anuleze întâlnirea cu Lance și să-i spună lui Charles că trebuia să se odihnească vreo câteva zile.

Închirie o lampă de bronzat și o folosi până când arătă de parcă s-ar fi întors dintr-o vacanță la tropice. Lance îi telefona dimineata și seara, fără să înțeleagă de ce refuza să-l primească în vizită.

Charles îi trimise un imens buchet de flori cu o carte de vizită pe care-i dorea „însănătoșire cât mai grabnică...”

Lance insistă atât de mult să vină s-o vadă încât după vreo patru zile acceptă, spunându-i că își recăpătase în sfârșit o înfățișare umană.

— Dacă n-aș fi vorbit cu tine zilnic la telefon, aș fi jurat că ai făcut o escapadă în sudul Franței, exclamă el de îndată ce-i deschise ușa. Arăți superb!

Abby zâmbi.

– Am trișat mărturisi ea. Trebuie să aibă un rost și lămpile de bronzat...

– Rezultatul o dovedește, comentă el dând din cap apreciativ. Dă-mi mâna stângă, adăugă el fără altă introducere.

Uimită, ea se supuse.

– Închide ochii...

Abby simți că-i pune ceva pe deget.

– Poți să-i deschizi.

Destul de confuză, zări pe inelarul mâinii inelul de logodnă pe care-l comandaseră împreună. Pe mâna ei bronzată, bijuteria arunca scânteii...

O fracțiune de secundă, Abby intră în panică. Trebuia să găsească neapărat cuvintele potrivite pe care le-ar fi rostit o logodnică fericită.

– Îți mulțumesc nespus, Lance, îl voi purta toată viața, zise ea pe un ton sobru.

Se ridică în vârful picioarelor și-l sărută pe gură. Apoi se așează într-un fotoliu. Lance veni și se așează pe margine mângâindu-i duios părul.

– Zilele acestea fără tine mi s-au părut interminabile, draga mea. Mi-ai lipsit atât de mult...

– Și tu mi-ai lipsit, Lance, murmură ea.

– Bun, reluă el pe un ton mai vesel. Acum că ești înzestrată cu tradiționalul inel de logodnă, nu ne mai împiedică nimic ca să anunțăm în mod oficial evenimentul. Voi face tot ce va fi necesar mâine. Voi trimite anunțuri tuturor cunoștințelor.

Abby crezu că se va sufoca de stupeoare.

– Oficial? repetă ea, consternată. Nu... nu este neapărat necesar...

– Nu, într-adevăr, răspunse vesel Lance, dar vreau ca toată lumea să afle că sunt cel mai fericit bărbat din lume!

Tânăra căuta zadarnic în mintea-i înfierbântată un argument care să-l facă pe Lance să se răzgândească.

– Eu nu cunosc aproape pe nimeni la Londra, încercă ea să protesteze. Nu, zău, este un obicei demodat de burlac bătrân! El izbucni în râs.

– Asta era! Mă faci burlac bătrân pentru că vreau să-mi anunț logodna...

– Nu poți pur și simplu să le spui verbal? De ce s-o faci în scris?

Lance o privi surprins. Era evident că insistența ei de a nu anunța logodna îl luase pe nepregătite. Brusc, îi încolți o idee.

– Abby, explică-mi... De ce te temi? De glumele inevitabile ale vechilor tăi prieteni cărora le-ai jurat poate că nu vei accepta niciodată insituții atât de demodate precum logodna și căsătoria?

Abby își ascunse cu greu ușurarea. El îi furnizase explicația pe care o căutase zadarnic. Îi zâmbi, ușor încurcată.

– Cum ai ghicit? Lance, știu bine că este ridicol, dar... Îmi înțelegi reticențele, nu-i așa?

Lance o privi îngândurat.

– De acord, spuse el în sfârșit. Voi aștepta până în ultima clipă pentru ca să ai timp să te obișnuiești cu gândul. O lună înainte de căsătorie, este bine?

– Perfect!

Și de data aceasta, Abby obținuse ce voise. Cât timp va dura, însă? Acum, abia scăpase... Își ascunse cu greutate un

zâmbet, imaginându-și figurile părinților ei și ale prietenilor aflând dintr-un ziar că se logodește...

În zilele ce urmară, Lance fu și mai amabil cu ea. Își făcea din ce în ce mai mult timp liber și-și petrecea practic toate după-amiezile cu ea.

O duse să viziteze mai multe castele din împrejurimile Londrei, asistară la meciurile cele mai importante de la Wimbledon, o ajută să descopere locuri încântătoare. Abby însă nu reușea să profite pe deplin de aceste clipe privilegiate. O umbră plutea în permanență peste ceea ce ar fi trebuit să fie o fericire perfectă... Pentru că cea pe care o așiau ei nu era decât iluzorie: Abby își juca de minune rolul, iar Lance avea grijă să nu dezvăluie cealaltă fațetă a personalității sale.

Pe de altă parte, o altă certitudine îi tulbura liniștea. Era îndrăgostită de cel pe care avea misiunea să-l înșele într-un mod rușinos. Și în fiecare noapte, de îndată ce se culca în pat, îi revenea același coșmar: Lance, încadrat de doi polițiști, trecând pragul unei închisori și ținându-l cu un deget acuzator...

Charles devenea din ce în ce mai nervos. Îi telefona neîncetat, când înțeleghător, când autoritar, pierzându-se în a-și cere scuze de fiecare dată când ridica puțin tonul.

Se pare că microfoanele nu furnizaseră informațiile scontate. După spusele lui Charles, singurul lor colac de salvare rămânea faimosul dosar...

Abby avea neplăcuta senzație că este prinsă mereu între două focuri. Hărțuită pe de o parte de Lance, pe de alta de Charles, începu să evite pe cât posibil să stea acasă, pentru a

scăpa de asalturile lor. Începu să facă plimbări lungi prin parcul de lângă imobilul în care locuia sau de-a lungul râului.

Într-o după-amiază, la colțul unei străzi, dădu nas în nas cu Paul Tait. Primul episod din serialul pentru care fusese la audiție se dăduse la televizor săptămâna trecută. Fără ranchiună, tânăra îl felicită.

– Mulțumesc, îi răspunse el cu căldură. Este adevărat că fata care te-a înlocuit are talent. Dar aş fi preferat să fi fost tu. Păcat că n-ai fost liberă!

– Cum? exclamă ea. Dar eram liberă! De altfel, ți-am și spus...

Paul se încruntă.

– Nu înțeleg... Când l-am sunat pe agentul tău a doua zi după audiție, mi-a spus că ai acceptat o propunere mai interesantă decât a mea.

Abby nu mai insistă. Mai schimbă câteva cuvinte cu producătorul și se despărțiră.

Iată un lucru cel puțin ciudat! Hotărî să facă lumină în această poveste și să se ducă imediat să-i facă o vizită lui Tolly. Porni înspre biroul lui dar, după o sută de metri, se întoarse. Se răzgândise. La urma urmei, ce o mai interesau încurcăturile lui Tolly? Compareate cu complexitatea situației actuale, i se părură dintr-o dată extrem de neserioase... Și oricum, era prea târziu. Încă un rol care-i scăpase fără știrea ei...

*

* *

În Anglia, vara rezervă adeseori surprize. Într-o zi este o caniculă insuportabilă, a doua zi ești insistent sfătuit să scoți un pulovăr din dulap dacă nu vrei să răcești. Într-o astfel de după-amiază deosebit de friguroasă, Abby, îngândurată, se amuza privind de pe un pod imaginea pe care i-o trimiteau apele tulburi ale Tamisei.

Era pierdută în gânduri confuze când un zgomot de pași chiar în spatele ei o făcu să tresară.

– Abby!

Lance venea spre ea râzând. Rollsul era parcat la câțiva metri de ea.

– Vin de la tine de acasă, îi explică el văzându-i expresia mirată. Portarul mi-a spus că ai luat-o încoace, așa că am pornit să te caut.

– Aveai ceva urgent să-mi spui?

El scutură din cap.

– Nu, pur și simplu mi-a fost dor de tine. Trebuia să am o ședință, dar a fost anulată. Ne plimbăm puțin?

– Cu plăcere...

Lance îi făcu semn șoferului să plece și apoi o luă de braț. Se plimbară tăcuți câteva minute. Ajunseră curând lângă o boltă unde o bancă părea să-i aștepte. Lance se așeză și-și aprinse o țigară.

Abby continua să tacă.

– Ce este, Abby? Te-am supărat cu apariția mea inopinată?

– Nu, nicidecum. De ce?

– Pari... tulburată, zise Lance încetișor.

Râsul care-i scăpă lui Abby suna deosebit de fals.

– Probabil că ideea de a mă căsători mă tulbură... Dar o să-mi treacă.

El îi luă mâinile și o privi cu gravitate.

– Pe întâi august ți-ar conveni, draga mea?

– Cum vrei tu, șopti ea.

Lance îi cuprinse atunci buzele și o sărută îndelung, cu înflăcărare... Incapabilă să se controleze, ea se agăță cu putere de el și-i răspunse cu o febrilitate vecină cu disperarea. Presimțea că era pentru ultima oară când îi simțea dulceața buzelor...

Când se îndepărtă brusc de el, Lance nici nu încercă s-o rețină. Dar zărindu-i ochii încetoșați de lacrimi, privirea lui deveni perplexă...

Plimbându-se, ajunseră înapoi acasă la Abby. De îndată ce intrară, Abby se scotoci în poșetă și-i întinse o cheie.

– Aceasta o să te scutească, data viitoare să mă cauți pe străzi. Vei putea să mă aștepti liniștit în casă.

– Excelentă idee, spuse el. O să-ți dau și eu o cheie de la apartamentul meu...

Și-i dădu imediat două chei din metal auriu. Din păcate, nu erau cele de care Abby avea nevoie, se gândi ea cu amărăciune.

Cum însă ocazia de a se duce la biroul lui Lance nu se prezenta, se hotărî să și-o creeze. Într-o seară, avea întâlnire cu el la ora șapte. În mod deliberat, sosi la cinci și jumătate la biroul lui.

Recepționera o recunoscă imediat.

– Domnișoară Stevens! Domnul Lazenby mi-a spus că o să veniți. Trebuie să vă anunț?

– Nu este nevoie, mulțumesc. Urc direct.

Ajunsa la etaj, se auzi strigată de secretară.

– Domnișoară Stevens, domnul Lazenby este ocupat deocamdată. Așteptați-l în birou, nu va întârzia mult.

Abby îi mulțumi cu un zâmbet și intră în biroul viitorului ei soț.

Cu gesturi febrile, începu să se uite pe rând la toate dosarele de pe masă, sau de pe rafturile imense de lângă pereți. Deschise în grabă sertarele care îi ieșeau în cale. Nimic...

Mai aruncă o privire în jurul ei când tresări la auzul unui murmur de voci. Luă repede o revistă și se așează într-un fotoliu.

– Ce surpriză plăcută! exclamă Lance o clipă mai târziu.

Aruncă pe birou geanta de piele pe care o avea în mână și veni s-o sărute.

– Sper că nu te deranjez, zise ea cu voce alintată. Mi-am permis să vin pentru că am niște necazuri.

El adoptă un ton prefăcut sever.

– Ce-ai mai făcut? Ai cumpărat prea scump vreun obiect de lux care deja nu-ți mai place?

– Nu, nimic de felul acesta, zâmbi ea. Am asistat azi după-amiază la o prezentare de modă atât de pasionantă încât am uitat și cât este ceasul. Și când am vrut să scot niște bani de la bancă, aceasta era deja închisă. Așa că m-am gândit că mă poți împrumuta...

– Bineînțeles, încuviință el imediat. Cât îți trebuie?

– O sumă destul de importantă. Două sute cincizeci de lire.

– Într-adevăr. N-am atâția bani la mine, dar pot să ți-i procur. Sper că nu ești victima vreunui șantaj? se prefăcu el îngrijorat.

– Slavă Domnului, nu! îl asigură ea râzând. Problema este că, azi dimineată, am reușit să stric robinetul din baie. Instalatorul vine mâine dimineată în zori și cere să fie plătit cu bani gheață...

– Avem aici un mic seif pentru cazuri de urgență. Ar trebui să conțină suma aceasta, îi spuse Lance liniștit.

Se îndreptă spre celălalt capăt al biroului și, apăsând pe buton, deplasă peretele care dădea acces la camera ascunsă. Intră și ieși un minut mai târziu.

Abby nu se mișcase din loc.

– Văd că directorul financiar nu l-a adus încă, bombăni el. Seiful rămâne în biroul lui până la ora închiderii. Mă duc la el. Lipsesc doar cinci minute...

Și trânti ușa biroului în urma lui. Abia îndrăznind să creadă că rămăsese singură, Abby se repezi în ascunzătoare. Privi în jurul ei, speriată. Peste tot erau teancuri de dosare... Chiar și pe jos era plin.

Începu să scotocească repede în câteva locuri apoi observă că erau clasate în ordine alfabetică. Zadarnic însă căută la literele T și N, *dosarul Tewson and Newbury* nu apărea nicaieri.

Aruncă o privire fugară la ceas și oftă că mai avea doar vreo trei minute la dispoziție. Zări atunci o cutie mare de metal pusă pe jos și încercă s-o deschidă. Era încuiată cu

cheia. O ridică puțin și constată că era foarte ușoară. În nici un caz nu putea să conțină un dosar atât de voluminos ca acela pe care-l căuta ea.

Dar unde naiba putea să fie? Trebuia să accepte că nu era aici... Și oricum, timpul pe care-l avusese la dispoziție pentru explorarea ei se scursese. Disperată, veni și se așază lângă una dintre ferestrele biroului.

– Iată! spuse Lance puțin după aceea, punând pe birou un teanc de bancnote. Instalatorul tău va fi mulțumit!

– Oh, mulțumesc... Îmi faci un mare serviciu.

Abby scoase din poșetă un carnet de cecuri.

– Pe numele cui trebuie să-l scriu? întrebă ea. Pe al tău sau pe al companiei?

– Nu este nevoie, draga mea, lasă...

– Nu se poate, protestă ea. Altfel nu voi mai îndrăzni niciodată să împrumut bani de la tine!

El oftă.

– Dacă insiști... Pe numele meu.

Ea scrisese cecul și i-l întinse. Lance își deschise servieta ca să-l pună acolo. Abby crezu că o să leșine...

Înăuntrul servietei, printre alte hârtii, zări dosarul pe care-l căuta. Titlul scris cu majuscule înlătura orice îndoială. Și când se gândea că-l avusese aici, timp de cinci minute.

Vocea lui Lance o readuse la realitate.

– Plecăm?

Abby îl urmă până la mașină.

– Am vești proaste, o anunță el, abia instalat la volan. Sunt nevoit să lipsesc din oraș mâine și poimâine. Trebuie să mă duc la Edinburgh pentru afaceri. Nu pot să te duc la cinema, cum ți-am promis...

– Nu-i nimic, răspunse ea. Înțeleg foarte bine că nu dispui întotdeauna după bunul plac de timpul tău!

Lance îi adresă o privire recunoscătoare.

– Astă seară, unde cinăm? La *Belle Auberge*?

– Oh, da, cu plăcere, exclamă ea.

Era un restaurant francez, ale cărui specialități le aprecia mult.

Dar înainte de masă, Lance o duse la el. Puse servieta chiar pe jos, îi dădu lui Abby un pahar cu gin tonic, și se scuză zâmbindu-i.

– Trebuie să dau vreo două telefoane, apoi sunt al tău...

Și luă servieta pe care o lăsase jos, după care dispăru în încăperea alăturată.

Cu nonșalanță, Abby îl urmă și se plantă în prag. El se întoarse spre ea și-i zâmbi.

– Trebuie să pun în siguranță aceasta, îi explică el cu amabilitate fluturând servieta.

Scoase de pe perete un tablou valoros care ascundea un seif zidit în perete. În timp ce el forma combinația care deschidea seiful, Abby îl întrebă cu un aer indiferent:

– Cum faci să-ți amintești numerele? Eu nu reușesc niciodată, ceea ce mă obligă să-i telefoniez fabricantului seifului de fiecare dată când vreau să umblu în el...

– Eu mi-am simplificat lucrurile, îi explică el. Este foarte ușor. Sunt născut pe șaisprezece decembrie. Așa că șaisprezece și cu doisprezece fac douăzeci și opt, împărțit la doi, paisprezece... Și am patru numere!

Puse servieta în seif și închise ușa blindată. Apoi reveni în living.

– Îmi acorzi cinci minute să fac și eu un duș?

Tânăra dădu din cap. De îndată ce el dispăru în baie, îi trecu prin minte să profite de cele cinci minute și să formeze numărul seifului ca să ia dosarul. Dar i se păru prea periculos. Lance lăsase ușa de la baie deschisă și existau oglinzi cam peste tot în apartament...

De ce să riște să fie descoperită acum, când mâine Lance oricum nu era aici? Avea cheile apartamentului lui și el îi dezvăluise cifrul seifului... Va fi o joacă de copil să rezolve problema!

– Ai putea să-mi alegi o cravată?

Zgomotul aparatului de ras aproape că acoperea vocea lui Lance.

– Sunt în dulapul din dreapta din dormitor...

Abby se supuse. Ajunsă în pragul camerei, avu o ezitare. Era pentru prima oară când intra în acest loc intim...

Curiozitatea ei fu însă mai puternică. Îi atrase imediat atenția patul. Acesta era oval, impresionant de mare... Totul fusese așezat cu grijă și pricepere: litografiile de pe pereți, mobilele a căror sobrietate nu era deloc în discordanță cu luxul încăperii...

Deodată, privirea ei fu atrasă de noptiera din dreapta patului pe care se afla o fotografie înrămată. Se apropie și o privi atentă.

Era portretul unei femei care, în linii mari, îi semăna: aceeași vârstă și același păr lung și ondulat de culoare castanie. Dar ochii ei erau căprui și gura avea o expresie provocatoare, care la Abby nu se regăsea niciodată. În josul

fotografiei, alături de o dedicație scrisă discret: *Lui Lance, cu toată dragostea mea pentru totdeauna*, un *E* mare își păstra încă ascuns secretul.

Prea absorbită de ceea ce găsisese, Abby nu observă că zgomotul aparatului de ras încetase. Vocea rece a lui Lance o făcu să tresară.

– Ce privești?

Ea se întoarse încet.

– Aceasta, răspunse cât se poate de calm arătându-i ce ținea în mână.

Chipul lui Lance împietrise.

– Este logodnica ta, nu-i așa?

El se apropie și, cu un gest brusc, aproape că-i smulse din mână fotografia.

– Da, ea este, confirmă el.

La aceste cuvinte, așteptate totuși, un val de furie nestăpânită o cuprinse pe Abby. Incapabilă să-și dea seama dacă accesul ei de gelozie era prefăcut sau nu, îi trase o palmă lui Lance cu toată puterea, după care se îndreptă spre ieșire.

Nu avu timp să ajungă. Din doi pași, el fu lângă ea și o prinse strâns de braț.

– Ce te-a apucat? izbucni el. Ai înnebunit?

Ochii îi scânteiau periculos.

– De parcă n-ai ști! Dă-mi drumul, nu ești decât un mincinos, șuieră Abby.

– Dar despre ce vorbești? Explică-mi măcar!

– Nu mă iubesti! strigă ea. Nu m-ai iubit niciodată! Eu nu sunt pentru tine decât un substitut al logodnicei tale dispărute pentru că am ghinionul să-i semăn...

Ochii cenușii ai lui Lance aruncau fulgere.

– Nu este adevărat, Abby. Îți jur.

– Nu te cred... Dă-mi drumul, mă doare!

Se zbătu în zadar. Măinile lui de fier o țineau prizonieră.

– Abby, de ani de zile n-o mai iubesc, insistă el răbdător.

– Ușor de zis, strigă ea. Nu vreau să te mai văd niciodată!

– Să nu mai spui niciodată asta, zise el pe un ton amenințător. Altfel...

În loc să-și termine fraza, se aplecă brusc și-i cuprinse buzele pentru a-i înăbuși orice eventual protest. O sărută aproape cu sălbăticie, apoi continuă pe un ton mai grav:

– Altfel reîncep să te sărut până o să-ți vină mințile la cap... Este adevărat că este o vagă asemănare între voi, dar există zeci de femei la fel de frumoase și care au părul castaniu și ondulat...

Tremurând toată, Abby nu-i răspunse.

– Spune-mi că mă crezi, Abby, o imploră el. Spune-mi...

O ținea acum de mână, îndepărtând-o ușor pentru a-i vedea fața. Ea își stăpânea cu greu plânsul.

– Te cred, murmură ea în sfârșit, aproape în șoaptă.

Lance aruncase fotografia logodnicei lui pe pat.

– De ce o mai păstrezi dacă nu mai are importanță pentru tine? reluă Abby.

– Face parte din decor, presupun, oftă el. Dă-mi o fotografie de-a ta, o voi pune în locul ei...

Șterse o lacrimă ce se prelingea pe obrazul ei.

– Draga mea, nu plânge, îi șopti el la ureche, strângând-o cu putere la piept.

Ea se lăsa legănată câteva clipe, apoi se îndepărtă încetșor.

– Pot să folosesc baia ta? îl întrebă ea.

– Bineînțeles...

Își luă din mers poșeta, și de îndată ce închise ușa în urma ei, se sprijini de peretele din fața chiuvetei. Simțea nevoia să-și recapete controlul de sine... și să-și refacă machiajul. Ce însemna reacția lui Lance? Era oare sincer? Abby avea cel puțin o certitudine: reacția ei nu fusese o comedie...

Când ieși din baie, își recăpătase toată siguranța și înfățișarea obișnuită.

Lance o duse într-un restaurant în care mai fuseseră deja împreună și ea se strădui să fie deosebit de agreabilă. De altfel, nu-i fu greu... Presimțind că este ultima seară petrecută cu el, voia ca el să-i păstreze o amintire cât mai plăcută.

După terminarea mesei, se plânse de o durere de cap cumplită ca să se poată duce direct acasă. În realitate, niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de tristă. Gândul de a nu-l mai vedea vreodată pe Lance îi era insuportabil.

Când ajunseră în fața clădirii ei, înainte de a o părăsi, Lance o privi cu atenție.

– Ești sigură că totul este în regulă? întrebă el cu oarecare îngrijorare.

– Absolut, îl asigură ea cu o voce șovăitoare. Telefonează-mi de îndată ce te întorci de la Edinburgh...

El o mai privi o dată, ciudat. Ghicise oare cât era de nefericită? O speranță nebunească îi trecu prin minte lui Abby... Dar deja Rollsul plecase.

Se culcă, încercând să adoarmă. Avea însă sufletul greu. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi urlat de disperare și... de dragoste...

*

* *

A doua zi după-amiază, telefonă ca să se asigure că plecase într-adevăr în Scoția. Nu-i răspunse nimeni. Având confirmarea a ceea ce știa deja, aruncă o privire în jurul ei ca să verifice că nu uita nimic în apartamentul închiriat pentru ea de Charles Bradbury.

Portarul o ajută să-și transporte cele două valize pline cu haine în hol. Își puse apoi în poșetă cele două scrisori pe care le scrisese, una pentru Lance, cealaltă pentru Charles, și chemă un taxi.

Îl rugă pe șofer s-o ducă mai întâi la vechiul apartament pe care-l împărțise cu niște prietene înainte să se mute. Nu găsi pe nimeni acasă. Prietenele ei vor fi cu siguranță foarte surprinse recunoscându-i bagajele.

Taxiul merse apoi de-a lungul Tamisei, pe lângă Buckingham Palace, și apoi în sfârșit în fața imobilului în care locuia Lance.

Abby nu întâlnește pe nimeni pe coridoare. Introduce repede cheia în broască și se strecură în apartament.

Draperiile erau larg deschise și soarele inunda încăperile. Se îndreaptă direct către dormitor și remarcă imediat că fotografia de pe noptieră dispăruse. O distrusese oare? Abby oftă. Acest lucru nu mai avea nici o importanță pentru ea...

Dădu la o parte tabloul în spatele căruia se afla seiful și formă numărul cifrului: șaisprezece, doisprezece, douăzeci și opt și paisprezece... Se auzi un ușor declic și mica ușă se deschise.

Luă dosarul care o interesa, având grijă să nu deplaseze nimic altceva din loc. Îl răsfoi repede. Charles avea dreptate. Lance se pregătea să răscumpere *Tewson and Newbury*.

Se repezi la telefon și-l sună pe Charles. În câteva cuvinte, îi spuse ce descoperise. El nu-i puse nici o întrebare în legătură cu modul în care reușise să intre în posesia dosarului. Ceea ce-l interesa, era conținutul lui.

Abby i-l citi cât putu de repede. Auzea la celălalt capăt al firului exclamațiile lui bucuroase.

– Minunat! conchise el când termină. Scuză-mă, dar trebuie să mă grăbesc să ajung înainte să se încheie târgul!

Cu aceste cuvinte enigmatice, el închise telefonul. Ea rămase câteva clipe buimăcită, apoi puse receptorul în furcă la rândul ei.

Abby se întoarse, puse dosarul la locul lui și încuie cu grijă seiful. În sfârșit, se terminase! Respiră adânc, ușurată că această comedie se încheiase. Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru...

Se îndreptă grăbită spre holul apartamentului. Se aplecă să-și ia poșeta pe care o aruncase pe jos la sosire când un zgomot de ușă deschisă o făcu să tresară. Se întoarse brusc și dădu cu ochii de... Lance în pragul ușii de la bucătărie!

– Bună, Abby! spuse el foarte firesc. N-o să pleci tocmai acum când vin eu. Mai rămâi un pic, să stăm de vorbă...

Capitolul 8

Încremenită locului, Abby crezu că o să-i înghețe sângele în vene. Nu-și dădu seama imediat că Lance nu părea deloc surprins că o vede.

Cu prețul unui efort teribil, reuși să spună fără să se bâlbâie:

– Dumnezeule, ce m-ai speriat!

– Într-adevăr? Și de ce mă rog? se miră el cu o voce neutră.

– De ce? Pentru că te credeam în Scoția, bineînțeles, replică ea, străduindu-se să fie calmă ca să reziste tentației de a o lua la fugă. Te-ai răzgândit?

– Nu, răspunse el sec fără să-i dea mai multe detalii. Ce faci aici?

– Am... Am venit să-ți aduc un mesaj. Este în poșeta mea...

Cum se pregătea să deschidă poșeta, el interveni cu răceală.

– O să-l cauți mai târziu. Acum răspunde-mi la întrebare, ce cauți în dormitorul meu?

Adunându-și ultimele puteri, se hotărî să joace comedia până la capăt. La urma urmei, poate că era o simplă coincidență că intrase tocmai în clipa aceea...

Își compuse o figură stânjenită.

— Este o prostie, dar... Bun, dacă ții neapărat să afli, am vrut să văd dacă fotografia fostei tale logodnice mai este acolo...

Bătu ușor din pleoape.

— Ești furios pe mine?

— Nicidecum. De ce aș fi?

— Așa... Și apoi, înțelegeți, mai inventă ea, până la urmă instalatorul n-a venit. Așa că am vrut să-ți înapoiez imediat banii pentru că...

Cuvintele i se stinseră pe buze. După incontestabila licărire de dispreț ce se aprinsese în ochii lui Lance, își dădu seama că el știa...

— Te rog, continuă! Bravo pentru prestația ta, este demnă de o mare actriță... Trebuie să te fi plătit foarte scump ca să accepți să te pretezi la un asemenea joc!

Tânăra deveni lividă. Era deci așa cum bănuise...

Strălucirea amenințătoare din privirea lui o făcu să întrezărească într-o străfulgerare pericolul la care se expunea dacă mai rămânea aici. Dintr-un salt, fu la ușă. Dar n-avu timp să răsucescă butonul. Degete ca de oțel i se încleștară pe încheietura mâinii.

— Ipocrită ticăloasă!

Cu mâna liberă, el o prinse de păr, obligând-o să dea capul pe spate.

— Și acum, noi doi o să avem o discuție. Cine te-a plătit ca să mă spionezi? tună el.

– Nu... nu știu. Mă doare, strigă ea când încep să-i răsucesc ușor brațul.

– Acesta nu-i decât începutul, mormăi el. O să te torturez până când vei vorbi...

Cu trăsăturile deformate de furie, Lance părea într-o stare deosebită, gata de orice...

Speriată, Abby înțelese că n-avea nici un rost să-i reziste, ar fi însemnat curat masochism.

– Se numește Charles Bradbury, spuse ea cu greu.

– Și ceilalți? șuiera el accentuând un pic răsucirea brațului. Abby țipă de durere.

– Eu nu-l cunosc decât pe el, urlă ea, paralizată pe jumătate de spaimă.

– Cât ți-a plătit pentru această treabă sordidă?

– Cinci... cinci mii de lire...

– Și pentru acest preț trebuia să mă seduci doar, sau mai era și un supliment?

– Nu! se apără ea. Eu nu voiam să...

– Dar ai făcut-o totuși, o întrerupse el, sarcastic.

– De când știi? bâigui ea.

– De la început. De ce crezi că te-am respins în ultima clipă? Eu nu sunt un bărbat și ceilalți.

Râse sardonice, apoi continuă:

– Voiam doar să văd până unde poți să mergi... Din păcate pentru tine, nu ești prima pe care Bradbury mi-o scoate în cale. De două ori deja, a încercat aceeași experiență, dar mi-am respins „admiratoarele”. De data aceasta, curiozitatea mea a fost mai puternică. Un detectiv particular mi-a confirmat bănuielele. Poftim, privește...

O conduse până în birou, scoase dintr-un sertar un plic mare și-l goli. Erau zeci de fotografii cu Charles și Abby în diferite locuri unde își dăduseră întâlnire...

Abby era îngrozită. Toată lumea se prăbușea în jurul ei.

– De ce ai așteptat atât de mult ca să mă deconspiri? izbucni ea, dintr-o dată furioasă. Ce înseamnă asta?

Privirea glacială a lui Lance o străpunse.

– Am hotărât să-i dau o lecție lui Bradbury o dată pentru totdeauna. M-am săturat de încercările lui de a-mi distruge reputația sau de a-mi pune bețe-n roate prin toate mijloacele posibile și imaginabile, toate acestea pentru că într-o zi am avut ghinionul să câștig o afacere căreia el îi dădea târcoale. De acum încolo, nu va mai avea ocazia să mai ticluiască vreo răzbunare împotriva mea...

– Ce vrei să spui? se alarmă ea.

O cută disprețuitoare deformă buzele lui Lance.

– N-am avut niciodată vreun proiect de a răscumpăra *Tewson and Newbury*. Nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării: întocmirea dosarului filă cu filă, faptul că ți-am dat cheile apartamentului meu, posibilitatea de a-ți plasa microfoanele lăsându-te singură în birou... Am pregătit cu minuțiozitate totul... și am prevăzut! La ora actuală, sunt sigur că Bradbury i-a telefonat agentului său și a răscumpărat trei sferturi din acțiunile *Tewson and Newbury*, convins că vor urca vertiginos ca urmare a pseudo-vânzării societății.

Făcu o pauză pentru a-și savura mai bine efectul.

– Ceea ce nu știe el, este că această societate va fi pusă în lichidare mâine dimineată... Și cum bursa va fi închisă, va pierde o mică avere pe care a investit-o fără să se gândească, doar din răzbunare...

Abby făcu ochii mari, indignată.

– Nu poate fi adevărat, visez! exclamă ea. Cum îndrăznești? Nu i-ai făcut rău îndeajuns acestui biet om?

– Ce te privește pe tine? bombăni el. De ce îți pasă ce i se poate întâmpla? Ești poate amanta lui? Trebuia să te fi gândit înainte la asta, fetiço...

Abby păli. Trebuia cu orice preț să iasă din acest apartament. Cu o mișcare bruscă, vru să se elibereze. Dar nu ținu seama de furia lui Lance care era de neclintit.

– Nu te mai obosi degeaba... Te sfătuiesc să-ți economisești energia, s-ar putea să ai nevoie de ea...

Neputința de a scăpa din mâinile lui o înfurie și mai tare.

– Nu mi-e teamă de tine, minți ea cu un aplomb meritoriu. Știu că fiica lui Charles Bradbury a murit din cauza ta.

Acuzația lui Abby nici nu-l clinti pe Lance.

– Bradbury n-are nici o fiică, replică el rece.

– Mincinosule! Am văzut-o în carne și oase la spital... Dar presupun că pe tine un asemenea spectacol nu te emoționează pentru nimic în lume.

Fără ca ea să aibă timp să reacționeze, o târî în dormitor și o aruncă fără menajamente pe pat. Se așeză în genunchi peste ea, ținându-i cu mâinile ambele brațe, împiedicând-o astfel să facă vreo mișcare.

– O să-ți spun un lucru pe care văd că nu-l știi: Bradbury n-a avut niciodată nici un copil, nici soție... rosti el răspicat. Nu știu dacă te-a mințit sau este invenția ta. Este ultima mea grijă, pentru că de acum înainte, problema este între noi doi, și numai între noi doi...

Abby înțelese instantaneu intențiile lui.

– Nu! urlă ea, gata să izbucnească în plâns.

Lance își țintui privirea amenințătoare în ochii ei terorizați.

– Din tot ceea ce ți-am spus de la începutul acestei comedii, cel puțin un singur lucru este adevărat: te doresc la nebunie...

Ochii lui Lance străluceau cu cruzime.

– Și de data aceasta, nimic nu mă va împiedica să-mi satisfac dorința... Aștept de prea multă vreme momentul acesta!

Cu un gest brusc, îi sfâșie bluza, dezvelindu-i pieptul. Când începu să-i atingă cu buzele sânul drept, pe Abby o cuprinse panica. O va viola! Aruncă o privire disperată în jurul ei și zări pe noptiera de alături o scrumieră de marmură.

În clipa aceea, Lance gemu și-i dădu drumul la un braț pentru a-i mângâia celălalt sân fără nici un pic de blândețe. Fără să se gândească prea mult, Abby se mișcă ușor, luă scrumiera și, folosindu-se de ea ca de o armă, îl lovi cu toată puterea în cap.

Lance nu apucă să scoată nici un sunet... și căzu cu toată greutatea peste ea, fără suflare... crezu ea. Începu să-l împingă la o parte când auzi un geamăt ușor. Speriată, Abby sări în picioare și o luă la fugă spre ieșire.

În trecere, luă cheile mașinii lui Lance puse pe comoda de la intrare și, fără să mai aștepte liftul, coborî alergând scările.

Mașina sport era în parcare. Bineînțeles, avusese grijă să ascundă Rollsul pentru a nu-i trezi bănuiele...

În clipa când introduse cheia în contact, auzi un strigăt. Prin oglinda retrovizoare, îl văzu pe Lance gesticulând și încercând să obțină ajutorul portarului. Așadar, nu-l rănisese atât de grav pe cât se temuse...

Fără să mai aștepte, Abby demară într-un scrâșnet de roți.

Circulația era deosebit de densă dar, nici nu-i dădu atenție. Conducea cât putea de repede, de-a dreptul imprudent. Concentrată să nu se tamponeze, nu remarcă un Jaguar albastru care o urmărea la distanță.

Se opri în sfârșit când ajunsese în poarta clinicii *Cassel*. Se repezi la recepție.

– Bună ziua, reuși ea să spună cu o voce sacadată. Vă amintiți de mine? Am venit aici acum câteva săptămâni împreună cu domnul Bradbury...

Recepționera o privi cu bunăvoință.

– Ah da, sunteți fiica, nu-i așa? Îmi amintesc foarte bine. Își făcea griji pentru dumneavoastră și voia să vă arate ravagiile pe care le fac drogurile asupra tinerilor...

Abby își impuse să rămână calmă.

– Cum se numea adolescenta pe care am văzut-o?

– Helen Andrews, răspunse infirmiera fără să ezite.

– Mai este aici?

– Din păcate da... Mă tem că va rămâne încă mult timp la noi.

Așadar, Charles o mințise. Își bătuse joc de ea de la bun început...

– Mulțumesc, murmură Abby înainte să se îndrepte spre mașină.

Când Lance se apropia de ea și-i puse mâna pe braț, nici nu se clinti. Consternată de ceea ce tocmai descoperise, era incapabilă de cea mai mică reacție. Era ca și cum o învăluisese brusc un vâl de ceață...

Se lăasă condusă până la mașină, apoi nu protestă nici când, coborând, el o conduse spre apartamentul lui.

După ce ușa se închise în urma lor, Lance o prinse de umeri și o obligă să-l privească.

– Avem de terminat o discuție, mormăi el.

În mod uimitor, lui Abby nu-i mai era frică de el. Se simțea pur și simplu golită de toate puterile.

– Lance, te rog să mă ierți pentru tot, șopti ea slab.

– Este prea târziu pentru...

Nu-și sfârși fraza, pentru că Abby leșină în brațele lui.

*

* *

Când deschise din nou ochii, era întinsă pe un pat și Lance, la căpătâiul ei, o privea ciudat.

– Te ascult...

Abby oftă prelung.

– Ia te rog plicul care se află în geanta mea. Este o scrisoare în care îți povestesc în amănunt totul...

Lance ezită, apoi se ridică. Se întoarse după câteva secunde, cu poșeta lui Abby în mână. Cu un aer surprins, scoase din poșetă două plicuri mari. Goli conținutul primului plic pe pat. În afara unei lungi scrisori, conținea toate bijuteriile pe care Lance i le oferise lui Abby de când se cunoscuseră.

El citi atent scrisoarea apoi, fără nici un comentariu, deschise și al doilea plic chiar dacă acesta îi era adresat lui Charles Bradbury. Văzând cecurile alăturate scrisorii, exclamă:

– Ce înseamnă asta? De ce vrei să-i înapoezi lui Bradbury banii pe care ți i-a dat?

Abby îi evită privirea.

– Chiar vrei să știi? murmură ea.

El se apropie și-i prinse strâns încheietura mâinii.

– Da, vreau. Este foarte important.

Cu o ușurință care o uimi, se auzi spunând calm:

– Pentru că te iubesc, Lance, oricât de ciudat ți s-ar părea...

Și nu voiam să mai contribui la prăbușirea ta. A refuza acești bani mi s-a părut a fi singura modalitate care-mi rămânea pentru a-mi salva mândria...

– De ce nu mi-ai povestit totul de la început? o întreabă Lance cu blândețe.

– Am crezut multă vreme în sinceritatea lui Charles, mărturisi ea. Când am început să am îndoieli, era prea târziu și mă temeam de reacția ta.

Lance zâmbi trist.

– Eram hotărât să te testez până la capăt... Încetul cu încetul, mi-am dat seama că mă îndrăgosteam într-adevăr de tine, și atunci pentru mine a început un adevărat infern. Pândeam zadarnic cele mai mici indicii care să-mi dovedească faptul că totul nu era doar o comedie. Din fericire, când te sărutam, toate speranțele mele renășteau. Trupul tău te trăda...

– Sufeream cumplit din cauza ipocriziei mele, murmură ea. Niciodată în viața mea n-am fost mai nefericită... Acum, nu-mi mai pasă. Denunț-mă la poliție dacă vrei, o merit...

Lance o strânse brusc în brațe.

– Abby, draga mea, te iert... Știu că Bradbury te-a manipulat și... Vocea i se frânse.

– Vreau să te păstrez pentru totdeauna lângă mine. Te iubesc, Abby, cum n-am mai iubit pe nimeni. De atâtea ori m-am temut că te voi pierde! În fiecare clipă mă temeam că vei dispărea, că Bradbury va considera misiunea ta îndeplinită... Iată de ce îți dădeam din ce în ce mai multe indicii interesante despre activitatea mea, ca să ațâț interesul lui Bradbury. Gândul că nu te-aș mai vedea îmi era insuprotabil. Nu mă puteam resemna cu ideea că nu ești decât o bună actriță. Femeia care se ascundea sub această mască era prea vulnerabilă...

Chipul lui Abby se luminează în sfârșit. Și deodată, ca și cum și-ar fi dat seama brusc de însemnătatea cuvintelor lui Lance, își înnodă brațele pe după gâtul lui și-l sărută îndelung.

– Este chiar adevărat, nu visez? șopti ea puțin mai târziu. N-o să ne mai despărțim?

Lance îi zâmbi cu dragoste.

– Realitatea își reintră în drepturi, draga mea. Ceea ce am trăit noi în ultima vreme, n-a fost decât preludiul unei lungi povești de dragoste. Și la fel ca la cinematograful, se va sfârși bine...

Sfârșit